

PoZiCa 2013.

Zbirka literarnih i likovnih radova učenika Poreča, Zaboka i Crikvenice

PoZiCa 2013.

NAKLADNIK

Pučko otvoreno učilište Zabok

ZA NAKLADNIKA

Tihomir Vrančić

UREDNIŠTVO

Sofija Keča, glavna urednica

Nikola Sinković, grafički urednik

Dušanka Mikulec Mikac

Andreja Šagud

GRAFIČKA PRIPREMA

Studio za umjetnost i dizajn Nikola Sinković,

www.nikolasinkovic.com

TISAK

Studio za dizajn i tisak Arkuš, arkush@arkush.hr

NAKLADA

500 komada

REALIZACIJU POZICE POMOGLA

PoZiCa (okreni)

2013. (8D)

Zbirka literarnih i likovnih
radova učenika Poreča,
Zaboka i Crikvenice

Pučko otvoreno učilište Zabok
2013.

Radost druženja riječi i slike

Drage čitateljice, dragi čitatelji, u rukama vam je sedamnaest broj zbornika literarnih i likovnih radova učenika osnovnih i srednjih škola triju prijateljskih gradova: Poreča, Zaboka i Crikvenice – **PoZiCa**.

Prošlo je 159 godina od vremena kada se rodio naš sugrađanin Ksaver Šandor Gjalski u Gredicama, mjestu nadomak Zaboku, znameniti pripovjedač hrvatskoga realizma kojemu je posvećen tjedan kulturnih zbivanja u Zaboku – Dani Ksavera Šandora Gjalskog. Zbornik PoZiCa sastavni je dio tih kulturnih zbivanja, a zamišljen je kao poticaj mladima na literarno i likovno stvaralaštvo; ona promovira upravo učenička ostvarenja i predstavlja sve najbolje radove nastale tijekom prošle školske godine.

Koncepcijski zbornik ne mijenjamo: sastoji se od triju cjelina – svaka predstavlja učeničko stvaralaštvo porečkih, crikveničkih i zagorskih osnovnih i srednjih škola.

Nagrađeni i pohvaljeni radovi na gradskim natječajima, znači, najbolji od najboljih, našli su mjesto na stranicama PoZiCe – u Poreču *Laurus nobilis*; u Crikvenici *Nagrada grada Crikvenice*; u Zaboku *Mala nagrada Gjalski* za učenike osnovnoškolske dobi i *Nagrada Gjalski* za srednjoškolce.

Autori mlađeg uzrasta usmjereni su prema sebi bliskome svijetu kojim su okruženi, istražujući ga i čudeći se svim njegovim ljepotama dok će učenici starije dobi nadahnuće tražiti u refleksijama o životu i smrti, prolaznosti, međusobnim odnosima, ljubavi i prijateljstvu,...

Učenica iz Crikvenice napisala je o PoZiCi sljedeće riječi:

"Plavetnilo mora i jasnoća neba u očima, u osmijehu, u mirisima, u njedrima Primorja, Istre i Zagorja. A srce? Ono je prepuno bijelih listova ispisanih riječima toplim, riječima moćnim, riječima čarobnim, ... Njedra mi zakriljuju riječi zanosne, vedre, tužne, ljubavne, ozbiljne, tajnovite..., a lice umivaju riječi nadahnute mlađošću, ljepotom u kojoj se drže za ruke "ča", "kaj", "što" i pokoja talijanska riječ..."

Radujte se sa mnom, jer ja sam jedna. Jedinstvena! Zovem se PoZiCa!"

Kako nam je trajni cilj razvijanjem umjetničkog izričaja širiti granice razumijevanja i bliskosti, prijateljstva i ljubavi, uvažavanja različitih stavova i pristupa kreativnosti, prosudit ćete,

dragi čitatelji, jesmo li i ove godine uspjeli u tome! Jer, na desetine učeničkih literarnih i likovnih radova naći ćete na stranicama PoZiCe, još više njih natjecalo se da uđu u ovu knjižicu. Različiti autori, različiti prostori, različiti jezici, različite teme, a ipak je nešto isto! Ista je želja za njegovanjem jezičnog izričaja, nastojanje za obogaćivanjem svijeta stvaralaštva, isti je početak promišljanja o sebi i drugima i potraga za pronalaženjem osobnog životnog smisla!

Mi koji čitamo i gledamo objavljene radove, uživajući u njima, pronalazimo dijelove sebe samih: svoja promišljanja, sumnje, poglede, neodlučnosti, uspiehe i promašaje...

Učenici su nam darovali KRISTALNU KOCKU VEDRINE! Prihvataćemo je sa zahvalnosti! Čestitam svim učenicima i njihovim nastavnicima u želji da nastave stvarati jer tako izgrađuju neki bolji i ljepši svijet koji nam je svima i te kako potreban!

*Sofija Keča, profesorica savjetnica
Škole za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok*

Poreč
Bošnjaci

[007]

Na prethodnoj stranici:

Nora Kraljević, 6.a

Rekompozicija

OŠ Poreč

Glasne riječi, tihe riječi (Sve zapisano, napisano i nenapisano)

Moram priznati da se pitam hoće li ikada o nama govoriti u pjesmama ili pričama. Naravno, već jesmo u priči, ali pitam se hoće li nas preslikati fotokopirnim strojem i olovnom tintom tiskati na recikliranom papiru. Ne želim da budemo samo naslovna vijest u dnevnim novinama (ili, ne daj bože, crnoj kronici), htjela bih da budemo u onoj pravoj pravcatoj priči, da postanemo školska lektira i da se čitamo iz knjiga s tankim kartonskim koricama (19, 99 kn na svim prodajnim mjestima). Što nije zapisano, nije ni postojalo. Nemoj da se to dogodi nama, da se usudimo i zaboravimo. Ipak smo mi dobar materijal za priču, ne preskup, ne logičan i razuman. Magičan.

Razmisli o naslovu. Trebao bi biti zvučan, ali u sebi sadržati cijelu radnju naše knjige. Kažu, potaknuti čitatelje da čitaju. Vlažni krovovi? Ne sviđa mi se. Upaljen televizor, Sivi zidovi, Nepravilna telefonska linija, Račun na stolu, neplaćen (podnaslov: Trideset osmi po redu), Ugašeno svjetlo – potrošena struja, Suhe glijive, Gusti sok, Crna kava, Miris duhana? Otisci mojih prstiju na tvom lijevom stražnjem automobilskom staklu? Predugačko. Dah na staklu? I onda umreš? Umiremo? Kako smo umrli, kako su nas ubili. Znam! Ovaj nas najbolje opisuje. Naša priča zvat će se Izdaja, brbljavost i glupost.

Treba odrediti i temeljne motive. Nešto treba poticati radnju da se i dalje odvija, raste i raste, sve do klimaksa. Imam ih par, ali ako se sjetiš još kojega, slobodno dodaj. Borbe, mučenje, otrov, prava ljubav, zvijeri svakakvih vrsta i oblika, dobri ljudi, loši ljudi, hrabri ljudi, kukavice, bijeg, laž, istina, strast, rođenje, život, smrt. Ubaci još i učenje i snižene cijene i rasprodaje i srca od kartona i tajne. I ne zaboravi ucjene, pobogu, ucjene! Odlično, sad ih imamo sve. Žanr: romantična komedija (zar nije očito?).

Izdaja, brbljavost i glupost imat će dva glavna junaka: tebe i mene. Moramo nam promijeniti imena (i ne brini, cenzurirat ćemo sočne detalje, ne želimo valjda biti udžbenik za zdravstveni odgoj). Sam izaberis svoje fiktivno ime, ne želim ti namestiti svoje mišljenje (ionako ćeš mu se usprotiviti, kao i svakoj mojoj izjavi), a ja se želim zvati Naranča. Ako već postoje Višnja, Jagoda i Dunja, može postojati i Naranča. Imat ću crvenu

Gea Brajković, 7. r.

Vesela šuma
OŠ Tar - Vabriga

kosu do polovice leđa i bit će visoka 173 centimetra. Da, oduvijek sam željela tako izgledati.

Govorna karakteracija svrstat će me na prostor panonske Hrvatske, tebe također, makar se u našem govoru često osjetiti nota čakavskog narječja. Obrazovani smo oboje, na žalost nedovoljno, ali pred nama je svijetla budućnost (čini se tako). Ti imaš neriješene psihološke probleme s majkom, Antigonin kompleks u odnosu s ocem, i strah te da ne učiniš nešto ludo pa te prijatelji odbace. Ja nemam granica i ne zamaram se bitnim stvarima (sredstvo za pranje stakla, pola litre, četiri devedeset devet. Više od petsto prodajnih mjesta. Neodoljiv čokoladni okus po promotivnim cijenama. Potražite u ljekarnama. Po neodoljivoj cijeni). Ja sam tvoj alter ego, ti moj.

Vrijeme radnje, neka bude ljeto. Na onom našem starom mjestu, ispod maslina. Doduše, ironija je to što ne možemo fizički biti na starome mjestu (sada su тамо sagradili stomatološku polikliniku), ironija je to što sam ja alergična na masline i ironija je to što mrzim ljeto. Mrzim ga još otkada je to postalo naše godišnje doba.

Upoznat ćemo se tada, onoga dana. Ili ćemo se oduvijek znati, odmalena? Ne sjećam se kako si ušao u moj život (možda sam ja ušla nepozvana u tvoj?), ali za potrebe bestselera izmislit ćemo nešto. Bit ćemo prijatelji i neko će se vrijeme naša priča odvijati samo između nas.

Što se figura tiče, pretjerat ćemo s hiperbolama i oksimoronom (jer to očajne kućanice vole). Ubacit ćemo adinaton i voljeti se dok na vrbi ne rodi grožđe. Metafore, metonimije i druge alegorije ćemo izbaciti kako se, čitajući, mozak ne bi morao previše naprezati. I ironiju ćemo smanjiti, sarkazam također. Ali dodat ćemo slavensku antitezu i započeti riječima:

Što se šareni na ravnici zelenoj?

Il' su cvjetovi, il' su baloni?

Da su cvjetovi, već bi uvenuli,
baloni već bi odletjeli.

Nisu cvjetovi, nit' su baloni,
nego Naranča i dječak, zaljubljeni.

Sporedni će se likovi pojaviti kasnije, odjednom. Bit će to masovna ekspresionistička scena, mikrokozmos. Doći će s medvjedima koji plešu, s krticama i svrakama, hodat će po žici i plesati na slonovima u pernatim ružičastim haljinama. Doskakivat će neozlijedeši na oštice noževa i gutati vatru, žvakati

kamenje. Njihov dah bit će prazan i njime će svirati nad lubanjama svojih prijatelja. Pjevati poput slavuja, ali šaptati poput zmija, hrvati se i plesati istovremeno. Zvat ćemo ih Ljudi. Surovi, oholi, gnjili Ljudi, s požutjelim bjeloočnicama, bez šarenica, bez ušiju, bez srca. Bez neurona. Ljudi kojima upravlja jezik, Ljudi nad kojima vladaju riječi. Oni će nam biti neprijatelji, i protiv njih ćemo se boriti.

Eh, da, što se kraja tiče, želiš li da bude stvaran, da opišemo kako si ti otisao, izbjlijedio, i kako sam ja naučila da ne volim? Kako su Ljudi i njihovi tihi glasovi pobijedili? Ili da ga promjenimo, pa da bude sretan? Da napišemo da smo voljeli, patili, pa zaboravili? Iako dobro znaš da nismo. Mi smo s niskih visina pratili dekadenciju smiraja, apokalipsu tišina, besmislenost postojanja. Mi smo lijepili sante leda poslije sumraka šećernom vatom. Mi smo ubijali vjetrenjače revolucija. Miješali, nagovarali. Ne znam. Ti odluči pa ti napiši naš kraj. Pero i tinta u tvojoj su ruci.

Pouka! Priča mora imati pouku (danas su takve rijetke, čak se i lošije prodaju). Draga djeco (i odrasli koji se tako osjećaju), pouka ove priče je da ne smijete biti kao mi, vaši voljeni junaci. Ne smijete proljevati dušu. Ni voljeti. Ne preboljeti. Ogoliti, proliniti. Varati! Ne voljeti. Ne trebate to činiti zbog trenutka. Rasporiti. Prevariti! Ostaviti. Nikako nemojte preslikavati. Planirati, tražiti, u ničemu nešto pronalaziti. Niti skrivati. Dijeliti naše, moje i tvoje. Dozvolite drugima, dozvolite Ljudima da se upletu, oni će vašu sudbinu napisati bolje.

Leona Bokulić, 4. r. opće gimnazije

NAGRADA LAURUS NOBILIS

Srednja škola "Mate Balota" Poreč

Pusta maštanja

Kada bih na jedan dan dobio ulogu kreatora novih bića, stvorio bih samo jednu jedinu ženu koja živi u mojim snovima.

Prije svega, oduzeo bih si pravo na nju jer samo nedostizna može biti savršena. Baš poput onih zvijezda na nebu s kojega je sišla. Nježna i umiljata, anđeoska lica, plaha duha i vatrene želje za životom. Šetao bih Zemljom tražeći samo najljepše pojave kojima bih je mogao opisati. Od mora koje ljubi Azurnu obalu posudio bih najplaviju nijansu za njena dva malena oka. U njene zjenice, dolje, duboko u oceanske dubine, sakrio bih sve njene mane. I po dvije zvijezde sjale bi u njezinim očima, medenim. Njene kapke, koji uvijek pobijede i sakriju umor, ukrasio bih najdužim i najgušćim trepavicama stvorenim po uzoru na travke alpskih pašnjaka. Sve bi to čuvale obrve ugljene sjaja. Pažljivo ocrtane, jednostavne i lijepе, baš kao da su ih radili crtači spilja. Nešto niže, gdje se spajaju usnice, ubacio bih slatkoču najsladeg voća. Po kosi bih joj posipao prah kakaa. Rijetki divlji val upleo bi se u njene pramenove. I svako bi se jutro mrštila tako slatko i posebno zbog njegove neposlušnosti. A vjetar, taj sretnik, koji bi milovao njeno tamno tijelo, nosio bi miris, jak i opojan, baš poput onoga od kave. Poput visokih i vitkih stabala prašuma, njeno bi tijelo klizilo lagano i graciozno tlom posipanim ružama što bi ih pred njene noge bacali muškarci očarani njome. Na tijelu koje drži sve nježne, zaobljene crte nosila bi odjeću dovoljno otvorenu da se ništa od oblina ne vidi. Drago kamenje, zlato i srebro na njoj bi izgledali poput najjeftinije bijuterije. Ptice u njenom gradu ne bi pjevale. Odlijetale bi osramoćene njenim umilnim glasom.

Naš maleni planet, koji se uvukao u svemir od najdublje Marijanske brazde do najviše točke Mount Everesta, dovoljno je velik da se sve ljepote saberu u jedno: ženu koja je istovremeno tako blizu moga srca, a opet tako daleko – poput zvijezda.

David Terlević, 2. r. opće gimnazije

POHVALJENI URADAK

Srednja škola "Mate Balota" Poreč

Poput nas

Požuri... trči, trči... pobjeći će mi... čekaj, ne mogu ovako, nisam očišćen, ja sam zatrovani... evo... osjeti je kako dolazi... Još malo i začinit će paučinu, onako savršeno. Ruke zarivene u zemlju, zemlja je topla... Razorne misli skrivaju se pod noktima. U tebi su, čekaj, čekaj... Žao mi je što ih izlučujem iz sebe, ali moram. Ona će ih otopiti i nestatiće. Moram je zadovoljiti zajedno s očekivanjima. Moja su, baš zato su važna. Zaboravljam sve što sam znao, sve što sam trebao znati jer su oni to željeli. Sada nijem, svojevoljno, rastežem tišinu kroz svoju kosu. Kako je ugodno, vjetar mi vlaži usne. Hodam zatvorenih očiju, tako je najbolje. Trebao bih to raditi češće, ali oni to ne shvaćaju ili ne želete shvatiti pa koračam samo kada ih nema. Tihom, ali uspravno... Sam, a zapravo tako blizu njih da toga nisu ni svjesni. Zarobljeni u ustaljenosti dana, važno je da prođe, da se donekle dobro dogodi i zatim zaboravi. Primarna sigurnost. Ostvariti nešto davno zacrtano najveći je uspjeh. Hhh... kada bi samo znali...

Dolazi... Kako li je samo moćna! Gutam slinu i osluškujem. Svjestan sam koliko vrijedim, a zapravo ne trebam nikome. Čudno je to. Puni ti pluća i svira po zubima. Kao kada bos stojim ispod njene siline pa mi ne dopušta mahnuti joj. Nepomican sam, modri obrazi moje su oružje, dokaz da me još uvijek ima... Prepoznajem sebe i tebe u mladom tijelu. Tvoja prisutnost me izjeda, opijaš me koliko i ona... Sjajniš negdje potisnuta, ovdje. Strpi se, ona dolazi... Zaroni s njom, isplivaj na sigurno jer ovdje to nisi. A i meni je lakše. Čekam ju zato svakog puta iznova i iznova. Razbacuje se svojim sjenama koje love, love u mraku. I tebe će uloviti, ne boj se. Bit će ti bolje...

Drhti zrak oko nas, evo je, tu je... Još jedan udisaj... pogledam te zadnji put. Nestaješ s njom... polako... Razlila se gradom. Sve nas očarala ljepotom i sada djeluje. Kiši... Kiša...

Moji obrazi bijele... Iskreno mi se smije i sada sam ispujen... Slijepljene oči od prašine otvaram i nastavljam. U neki nepoznat kraj će se skloniti. Učinit će ga poznatim i ponovo te čekati, kao i uvijek. Moram poći, do sljedećeg susreta. Isplakala si viđeno. Toliko pohlepe i zrnatih laži... Sada znaš kakvi su, ali doći ćeš opet, uvjeren sam. Vidjela si da ima i onih, poput nas, kojima si potrebna. A sada idem, ne valja više čekati...

"Oprosti mi što odlazim, ja nikada ne ostajem." Nastavljam

tragati dok ga ne pronađem. To posebno mjesto na kojem će završiti moje putovanje. Zaustaviti traganje za pronalaskom rješenja. Zauvijek će otjerati kišu i dopustiti mi da pogledam u visinu. Pokidat će konce neobične simbioze vode i čovjeka... Ne valja više čekati, možda je negdje u blizini... Možda ću morati još noćima koračati, to ne znam. Ali sigurno je da ću ga uskoro pronaći. Otkriti. I napokon poslati kišu na neku drugu stranu horizonta.

Dunja Kureljak, 1. r. opće gimnazije

POHVALJENI URADAK

Srednja škola "Mate Balota" Poreč

Gabriela Tadić, 7.d

Park

OŠ Poreč

Hrana za moje srce

Teško mi je pisati o ženi, makar ona bila samo plod moje mašte, koja kao stablo trešnje čeka na dozrelom suncu da mu iznova plod ubere neko novo mladoliko stvorenje. Teško je, pogotovo kada se misli ne daju jer upravo svaka misao ima svoju viziju savršene žene. Dok mi jedna misao govori kako je ženska gracioznost razlog nečije savršenosti, druga mi misao nameće sliku djevojke ubojitog osmijeha koja živi u snu protkanom melankolijom i misticizmom. U redu стоји bezbroj drugih misli, a svaka misao na leđima nosi svoju panoramu njezine osobitosti. A sad..., na meni je red da opjevam viziju ljepotice na čije srce lako mogu gravirati svoje inicijale.

Edin Omerović, 8.e

Košmar

OŠ Poreč

Najprije započinjem s najzagognetnijim dijelom svake djevojke, a to su njezine oči. Ti čudnovati dragulji u kojima leži moć hipnoze, ostavljaju najveći utisak u mome srcu. Lijeskaju se na suncu, onako kristalne kao da dozivaju moje srce. Oči, divlje oči, ovjesite svoj slatki uteg oko mog srca! Ispod njezinih očiju stoje slatki brijezi koji svakim svojim naprezanjem budu osojeni morem danje zvijezde. Njezine plahe usne traže način da izađu iz svoje jame kako bi iz noćne praznine stvorile potpuno novi dan. Ti njezini nježni jastuci kriju sitnu manu - glatki jezik koji rađa poganske riječi. Nemojte da počnem govoriti o njezinoj ljupkoj krepkosti, koja kao da se valja o njezinu baršunastu put. Kao snježne livade bogati su, ne životom, već spokojom i tišinom. Povremeno se dogodi trenutak da tim livadama prošeću zlatne strune bacajući idilične sjene na njezine oči. To su najdivnije strune napravljene od samih ruku nebeskog velemajstora. Sviraju slatko i gorko, divlje i plitko, zamamno i srdačno. Ta njezina divlja amazonska narav loži vatu o mojoj srcu tjerajući me da se rastopim od vrućine.

Ona je lapsus moje mладенаčke naivnosti, monumentalna oluja koja stvara vrtloge valova u inače mirnom moru. Lovi onaj dio duše koji je ostao na ovom svijetu, a moju istinu sa onoga svijeta satirično i zajedljivo doziva blagim i lagodnim podsmijehom koji ti reže kožu kao gorka bura. Ja sam njezino dojenče, koje ogromnim mladim očima čeka da jednim svojim pokretom pokaže od kakve je strasti sagrađen ovaj naš današnji svijet.

**Ivan Jelčić, 2. r. opće gimnazije
POHVALJENI URADAK
Srednja škola "Mate Balota" Poreč**

Ona

Ona je živa. Njenom svilenom kosom poskakuje srna uplašena sred šume. Odjekuju glasi veseli iz vinograda, brujeći put čićarijskog potoka.

Plug reže zemlju s boškarinom na čelu ostavljajući žednu zemlju milosti neba. Kamenolomi se bijele u moru zelenila poput bisera optočenog smaragdom. More, čistije od safira, oplašuje obale prijeteći oštrim pogledima starih stijena.

A on, krijepi zemlju svojim znojem. Voleći je baš takvu kakva je, i odnoseći se prema njoj baš onako kao što nebo štuje zvijezde. Taj čovjek je zemlja, i zemlja su njegove ruke, njegova hvala kad podigne ih prema nebu.

Ona je živa. Ona je žedna njegova znoja, ona je plodna i ona je vječna. Istra, u istarskom seljaku se rađa. Seljak, u istarskoj je utisnut zemlji.

**Blaž Ritoša, 7.b
NAGRADA LAURUS NOBILIS**
Osnovna škola Poreč
Mentorica: Stjepana Čumigaš

Hrabrost, ljubav i pubertet

Svaka nova stvar koju se bojimo učiniti samo je još jedan izazov.

Teško je skupiti hrabrost i učiniti nešto zbog čega bismo kasnije mogli i požaliti.

Sve ove mudrosti dolaze iz moje pubertetske glavice, a inspirira me, naravno, ljubav. Ah, ta ljubav. I tu večer opet je zahuhalo cijelu stvar. Sjedila sam s curama na klupici u parku. Smijale smo se i zabavljale, tj. one su to radile. Ja sam promatrала njega, slatkog dečka koji se nalazio sa svojim društvom na susjednoj klupi. Čula sam glasine da mu se svidiđam, no nisam znala je li to istina. Jedno je bilo sigurno, a to je, da se on jako svidiđao meni. Komunikacija između srca i mozga pretvorila se u svađu, točnije rat. Nema veze. Pubertet je ionako vrijeme kada se misli srcem, a ne mozgom.

Razmišljala sam trebam li mu prići ili ne. Kako da to uopće učinim? U jednom trenutku i on je mene pogledao. Nasmiješio mi se. Lice mi je mijenjalo boju iz lagano crvene u boju rajčice. Osjetivši nelagodu, okrenula sam glavu. Srce mi je sve jače kucalo.

Prijateljica je primjetila moju neobičnu boju lica. Odmah je shvatila o čemu je riječ. Smislila je plan. Zamolila me neka joj donesem torbicu koju je ostavila na kamenom zidiću kraj susjedne, muške klupe. Nije mi bilo lako otići po nju. Strašno sam se bojala krenuti. Na kraju me moja mudra priateljica gurnula i tako sam zakoračila. Dok sam se ja premišljala, moj slatki dečko ostao je sam na klupi. Društvo mu je otišlo. Došla sam konačno do tog zidića i uzela torbicu. Moj pogled je cijelo vrijeme bio usmjeren prema njemu. "Joj, baš ti hvala.", prilično glasno uzviknula je moja priateljica koja se opet snašla prije mene, uzela mi torbicu iz ruke i otišla nekud s curama. Ruke su mi, sada prazne, drhtale. Nisam znala gdje se nalazim. On se nasmijao i upitao: "Jesi li dobro?" Moj odgovor je zvučao otprilike ovako: "Je-je-jesam." Bio je potpuno opušten pa sam se i ja lagano nasmijala. Nakon toga on se samo okrenuo. Viđela sam da je uzeo mobitel i, vjerojatno, počeo igrati igrice. Ostala sam stajati u još većoj komi nego što sam prije bila. Sad sam bila sigurna da sam osramoćena, htjela sam propasti u zemlju. Ipak, više od ičega željela sam popričati s njim. Nisam samo tako htjela odustati jer mi se jako svidiđao. Sad sam sama

otišla do njega. "Što mogu izgubiti?" mislila sam. Stavila sam mu ruku ispred zaslona mobitela i predstavila se. Podignuo je glavu. Izgledao je začudeno. Pružio mi je svoju ruku.

Sada moram stati. Ne znam što mi je rekao jer sam bila u oblacima. Imao je izrazito tople ruke, a ja sam imala osjećaj da će se od toga rastopiti. Gledala sam ga u oči, nisam uopće doživljavala stvarnost. Osim njega, ništa nije postojalo. Kao da sam u nekoj drugoj dimenziji. Željela sam beskonačno gledati ga i osjećati njegov dodir.

Sjela sam pokraj njega. Rukom je pokazao prema nebu. Bila je stvarno prekrasna ljetna večer. Zamišljeno me upitao: "Što misliš koliko li samo zvijezda ima gore?" Gledala sam i nisam znala što da kažem pa sam rekla: "I previše." Tad se ponovno nasmijao gledajući i dalje u nebo. Šutjeli smo i gledali tu ljetnu potu. Više nisam bila uznemirena, osjećala sam se opušteno. Prekinuo je tišinu i rekao: "Ima i previše dečki, ali ti sada sjediš sa mnom na klupi." Sada sam znala da mu se zaista svidiš. Mislim da mi je srce zaplesalo u ritmu ovih njegovih riječi, a i oči su mi sigurno više sjajile. Stavio je ruku preko mojih ramena. Gledajući nebo, izgubila sam se. Nije postojao više nitko i nije postojalo više ništa. Samo on i ja.

Ipak se nekad isplati biti hrabar, prići i postići ono što želiš.

Bolje doći i biti razočaran, nego se pitati što je moglo biti.

Razum može pomoći kod učenja u školi, ali kad je zaljubljennost u pitanju, tu srce vodi.

Nemoj čekati da stvari dođu same od sebe. Što će biti ako ne dođu?

Ako sada želiš nešto učiniti, a nemaš hrabrosti, razmisli vrijeđi li ipak pokušati.

Još malo mojih pubertetskih mudrosti inspiriranih mojom ljubavlju i mojom hrabrošću.

**Lucija Gržinić, 7. r.
POHVALJENI URADAK
Osnovna škola Tar – Vabriga
Mentorica: Adela Deković**

Daniel Vuk, 5. r.

Maslačci
OŠ Tar - Vabriga

Neočekivani susreti koji ostavljaju trag

Sreća. Frustracija. Sreća. Ljutnja. Sreća. Tuga.

Danas sam je opet video. Šetala je gradom bezbrižno, lagan, čak sretno. Bio sam i ja sretan u tom trenutku. Čovječe, letio sam! Onda sam pak postao frustriran, nisam joj mogao prići,

Marina Uljančić, 6.b

Gorostas

OŠ Poreč

obratiti joj se. Ipak, ponovno me obuzeo osjećaj sreće, osjećaj koji se brzo pojavi, ali isto tako brzo i nestane svaki puta kada ju vidim. Obuzme me ljutnja, pitam se zašto sam joj dopustio da si ucrtala put do tog mog glupog srca, ljut sam na sebe, ali i na nju jer ona niti ne zna koliko je snažan njezin utjecaj na mene. Ne zna kako meni srce svaki put ubrza ritam kad ju vidim niti kako mi se svaka dotadašnja misao potpuno izbriše iz glave kad ju samo pogledam, ne mora ništa ni reći, a moje misli vode paradu u mojoj glavi. Zbog takvih sam situacija sretan jer pokreću predivne osjećaje, ali nuda ubija. Nada da će moja pojавa u njoj izazvati iste "simptome" kao što njezina pojava izazove u meni. Nada donosi ogromnu tugu koja me izgriza jer mislim da moji osjećaji nikad neće biti uzvraćeni.

Kada nestane svo uzbudjenje, kad ona izide iz moga video-kruge, znam da jedva čekam trenutak kad ću je ponovno susresti. Kada ću opet vidjeti te njene duge plave kovrče koje lagano vijore na blagome vjetru, te čokoladne smeđe oči koje ostavljaju dojam da gledaju kroz tvoje biće i vide sve tvoje misli i želje. S nestrpljenjem iščekujem, ali u isto vrijeme i prezirem trenutak kad ću je opet vidjeti.

Zašto baš ja? Zašto mi se toliko morala uvući pod kožu i nikako da od onđe nađe svoj izlaz. Možda je to samo do mene, možda sam si je samo prikazao ovako savršenom, iako dobro znam da ona to nije. Znam je uistinu dobro da bih to mislio, ali je meni ona predivna takva kakva jest, valjda ipak pobijedi taj neki osjećaj sreće, možda čak i ljubav. Tko će više znati?

Ovi neočekivani susreti su točno to što me u trenu pošalje sto metara iznad neba, ali me odmah u drugome trenutku tolikom snagom i brzinom vrati na zemlju. Više ne znam što osjećati, što misliti ili napraviti. Pustit ću vrijeme da učini svoje, do sljedećeg neočekivanog susreta.

Ema Čehić, 7. r.
POHVALJENI URADAK
OŠ "Joakim Rakovac", Sveti Lovreč Pazeniatički
Mentorica: Melani Ivetić

Kad osjećaji prevladaju

Ona, djevojčica od približno sedam godina, s mamom je, drhtureći, stajala ispred vrata veterinara s mačkom u rukama. Bila je mrkla noć, a zrak je bio iznenađujuće hladan za inače tople ljetne mjeseca. Kako su se one tamo našle u to doba može se objasniti ako priču počnemo iz početka.

Dva dana ranije...

Bila je na rođendanu svoga bratića. Dobro se zabavljala, no njenu je pažnju privukla jedna životinja.

Smeđe-crnim krvnom te umiljatom i poslušnom naravi, mačak ju je pozivao da ga pogladi. Iako nikada nije imala kućnog ljubimca, životinje su joj bile drage pa ga je privukla k sebi i počela ga češkati po glavi.

Ostatak dana provela je većinom igrajući se s mačkom i mazecima ga. Zato ju je samo napolna iznenadilo kada su joj ponudili da ga odnese kući.

Dugo je razmišljala, nesigurna može li prihvati tako veliku obvezu te je mama, primjetivši njenu neodlučnost, predložila: "Ako ti se ne svidi, vratit ćemo ga."

Iako su i ona i mama znale da životinje nisu roba koju možeš donijeti doma, isprobati i vratiti ili zamijeniti ako ti ne odgovara, taj je prijedlog bio razuman jer je tata njenog bratića bio veterinar pa bi mačak u svakom slučaju bio na sigurnom. To ju je malo smirilo te je prihvatile ponudu i kući se vratila s mačkom i svim njegovim stvarima i potrepštinama.

Mačak se izvrsno snašao i odmah udomačio. Slobodno se kretnao po kući, istraživao prostor i prihvatio svoju novu košaricu s dekicom. Bio je mačak u svakom pogledu, umiljat i mazan, glavicom se trljao i gurao uz noge, uživao u krilu ili na mekanom kauču.

Nažalost, pred spavanje, djevojčica je promijenila mišljenje. Odjednom, kao da su se sva odgovornost i promjene koje je njena odluka donosila srušile na nju. Molila je mamu da ga vrate, da je to prevelika obveza za nju.

"Izdrži još noćas. Kada se naspavaš, moći ćeš bolje razmisljati." Mama ju je smirivala. Upalilo je.

Tijekom sljedećeg dana bilo joj je lakše. S mačkom se zabav-

ljala i igrala. Mačak je, kao da se posebno trudio, cijelo vrijeme pružao glavicom kako bi izmamio milovanje, i sve je to pratilo ugodnim zvukom predenja. I ostali ukućani, čak i tata, poznati zagovornik pasa kao kućnih ljubimaca, složili su se da mačak po svom temperaturom odgovara njihovoj obitelji.

No, navečer se djevojčica opet počela brinuti. Kao u začaranom vrtlogu, pokušavala je pronaći odgovore: je li iznenadni dolazak jednog živog bića u njihov dom prevelika promjena za

Ivana Bošnjak, 7. r.

Nočni cvijet

OŠ Tar - Vabriga

nju, hoće li imati dovoljno strpljenja i ljubavi, kako će se brinuti o nekome kad ne može ni sama o sebi, može li se desiti da mačak ugine zbog njezine greške...

Umjesto odgovora navirali su osjećaji. Strah, zabrinutost, ljutnja...

“Mama, nisam spremna. Molim te, idemo ga vratiti!” Bila je na rubu plača.

“To je prevelika obveza za mene.” Inzistirala je, no mama se nije tako lako predavala.

“Ti si puno odgovornija nego ostala djeca tvoje dobi”, rekla je, “shvaćaš da kućni ljubimci nisu igračke i zahtijevaju vrijeme i pažnju. Upravo stoga vjerujem da ćeš donijeti ispravnu odluku.”

Tada je već počela plakati i bacila se mami u naručje.

“Ššš! Sve će biti u redu,” mama ju je smirivala, ali suze su se iz njenih plavih očiju lile kao brza rijeka, “ako želiš, to će biti moj mačak, ja ču se brinuti za njega.” pokušala je.

“Ne!”, vrismula je, “Ne želim, nisam spremna.”

Mama je odustala. Uvidjela je da svako daljnje uvjeravanje nema smisla, da njezina djevojčica iz nekog razloga ne može prihvatići odrastanje uz kućnog ljubimca.

“Dobro. Idemo ga onda vratiti.”

Bilo je sred noći, no ona je, štuckajući, krenula spremati stvari. Na izlasku iz doma, mačak ju je pogledao širom otvorenih očiju i podignutih ušiju. Kao da ju je pitao: “Zašto?”

...

Nekoliko dana nakon, saznali su da je mačak uginuo, auto ga je pregazio. Možda mu nije bilo suđeno?

Nekoliko godina poslije, osvrćući se na taj događaj, postala je svjesna da iako mnoga djeca kućne ljubimce dobivaju da bi postala odgovornija, ona ga nije željela jer se osjećala previše odgovorno. Jednog će dana možda ipak biti spremna. Jednoga dana...

Maja Jugovac, 7.c
POHVALJENI URADAK
Osnovna škola Poreč
Mentorica: Zdenka Korlević

U mojoj pernici

U mojoj pernici počela je svađa. Šiljilo, škare, ljepilo, špicera, olovka, gumica, šestar i kemijska. Šiljilo je reklo: "Mene nikad ne koriste, ja ču otići.". Škare prigovore: "Ma nemoj, otići ču ja, za mene nema ovdje mjesta, nemam nikakva posla." Zatim se javi ljepilo i kaže: "Hajdemo otjerati olovku, ona nema posla." Olovka kaže: "Ja ču imati posla kada se špicera pokvari." A špicera se naljuti i kaže: "Ma nemoj, ja nikada neću prestati raditi, ja sam glavna." Javi se i šestar: "Za mene sada nema posla, ali imat ču za koji dan."

"Ha, ha, ha, ja imam posla za ispravljanje svaki dan", kaže kemijska. Gumica se uvrijedi i poviće: "A ja imam posla najviše! Moj učenik jako je neuredan pa imam posla preko glave." Na kraju sam otvorio pernicu, sve sam ih izvadio i sve ih upotrijebio. Tako je prestala svađa.

**Dominik Kocijančić, 5. r.
POHVALJENI URADAK
Osnovna škola Tar-Vabriga
Mentorica: Gordana Poropat-Alihodžić**

Andrea Matošević, 6.b
Božić u Poreču
OŠ Poreč

Se stava meio co se stava pezo

E mi trovavo là, dentro a quella stanza ormai piena di ricordi, seduta sul divano ricoperto da un tessuto di pizzo bianco, fatto dalla mia cara nonna. Le pareti ricoperte da carta da parati, tipica degli anni Settanta, Ottanta forse. Oggi una casa così vissuta, ieri un nido felice. Avevo attorno a me una decina di foto album e fotografie sparse per il cassetto. Il tavolo davanti limitava la mia visione, oltre alla finestra e alle tende bianche riuscivo ad intravedere soltanto un cammino rosso e un pino. Sul tavolo c'era una collezione di tazzine da caffè, ordinate in modo rigoroso e un vaso, probabilmente di ceramica, decorato a mano con motivi floreali, pieno di fiori colorati e profumati provenienti dal giardino che nonna coltivava con molto amore e dedizione. C'era anche una "terina", metà di tutti quelli che varcavano quella soglia, poiché conteneva sempre qualcosa di sfizioso, dalle caramelle ai biscotti fatti in casa. Quest'ultimi sapevano essere, dopo tanti anni di preparazione, a volte imperfetti e irregolari, ma il loro gusto e il loro profumo erano una delizia per il palato. Li arrostiva soprattutto d'inverno e li serviva solitamente con i tè alla frutta. L'odore dei biscotti ancora caldi, mescolati al profumo della calda bevanda, mi facevano vivere una favola.

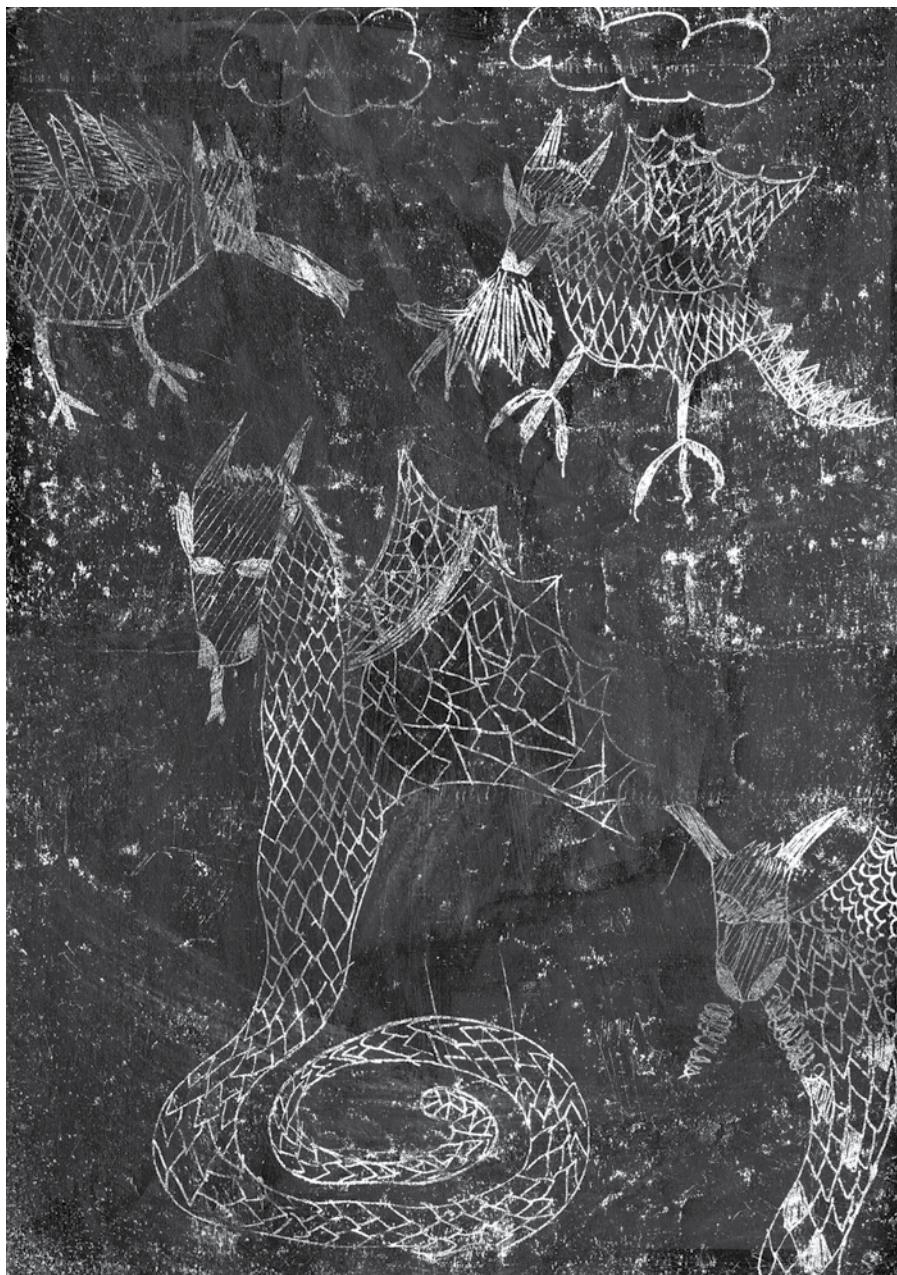
Ritornai a guardare quel mucchio di fotografie, e mi venne una sorta di malinconia, infatti, mi stavo rendendo conto del valore immenso che esse avevano per la mia famiglia. Oggi tutte le foto scattate assieme agli amici finiscono su "Facebook" oppure restano nei nostri "Smart phone" o nei computer. Ormai sono pochissimi gli adolescenti che preferiscono andare da un fotografo invece di postare le foto, al più presto, in rete. Queste foto, invece, ritraevano la mia famiglia: mia mamma e i suoi fratelli assieme alla nonna e il nonno. Sentivo il cuore battere forte nel vedere la felicità nei loro volti. Tanta felicità, pur avendo come unico giocattolo un elastico oppure un pallone, mentre oggi siamo soliti notare delle scene in cui ragazzini viziati si mettono a piangere in mezzo ai negozi se la mamma non compra loro i giocattoli di ultima generazione.

In fondo al cassetto vidi una foto bellissima che ritraeva la nonna assieme al nonno nel giorno del loro matrimonio. La osservai a lungo e mi sentii travolta da una marea di sentimenti. Sullo sfondo potevo notare com'era diverso il paese, non c'erano

tutte quelle case con piscina costruite solo a fini commerciali. Ormai, a causa della globalizzazione, stiamo perdendo le nostre radici e ci si concentra troppo sul denaro. Dietro alla chiesa c'era ancora un boschetto, le case avevano ancora gli orti e le strade non erano asfaltate. Mi commossi nel vedere tutta quella gente col sorriso stampato in faccia, per il solo fatto che stavano assistendo alla conciliazione dell'amore tra due amici a loro cari, nel sacro vincolo del matrimonio.

A quel punto decisi di alzarmi e di andare nella stanza di fianco, attraversando quel lungo corridoio, quasi scricchiolante, dalle pareti bianche riempite di foto e con le piante negli angoli. Entrai in quella cucina piccola, ma molto accogliente, e trovai mia nonna mentre stava facendo gli gnocchi. La televisione rigorosamente accesa, così poteva essere sempre aggiornata, anche mentre stava cucinando. Il sugo era già pronto e il profumo proveniente dalla pentola si poteva odorare a chilometri. Stava impastando il tutto con le sue mani delicate, ma ormai segnate dal tempo. Ed è proprio di quelle mani che si vantava tanto perché grazie a loro aveva tirato su tre figli, il marito, la casa e tutto ciò che aveva a che fare con essa. E secondo me aveva tutto il diritto di vantarsene. Decisa le chiesi: "Nona come ti ga conosù nono?". Lasciò l'impasto, si pulì le mani nella sua "traversa" che non toglieva quasi mai, face una lunga pausa e guardandomi stupita mi disse: "Andemo un poco fora, sull'aria, che te conto la storia". Infatti lei era fissata con questa storia dell'aria fresca perché secondo lei noi giovani stiamo rinchiusi tutti i giorni nelle nostre stanze dietro a quelle "scatole" ovvero ai computer. Uscendo, di passaggio prese una foto che si trovava sul comodino di legno marrone, vicino alla porta. Mi disse di sedermi proprio su quella panca che mio nonno aveva costruito per abbellire il giardino, perché di mestiere faceva il falegname. Me lo diceva sempre mia nonna, che aveva costruito quella casa a tre piani, tutta con le sue forze. Al piano terra aveva posto l'officina, dove lui e mio zio trascorrevano giorni interi.

Mi pose davanti quella foto presa al volo e notai subito che il campo da calcio era totalmente diverso da quello odierno. Era strano guardare quanta natura lo circondava. Nella foto c'erano tre ragazzini che giocavano a pallone e due ragazzine in disparte, che si stavano probabilmente raccontando qualche avventura giornaliera. Uno dei tre era proprio mio nonno. "Mi no gavevo coragio parlarghe a nono, el iera più vecio de mi e quela volta no iera tuta sta confidenza come ogi." "Ma allora,

Lorena Pranjić, 5. r.

Zmajevi

OŠ Tar - Vabriga

nona, come se rivadi fin le noze? Dai scurtimela che son curiosa". "Sini mio, quela volta gavevimo i bali che iniziava le sei e i finiva le dieze de sera che ierimo za casa. Ma no podevimo noi ziovine putele andar sole, ne compagnava le nostre mame, e le controlava tuto."

Già con questa frase notavo quanto il mondo sia cambiato, oggi si esce alla mezzanotte e si rientra a casa tardi al mattino, e se non si termina la serata con un'ubriacatura, la serata non è stata un successo. Dove abbiamo perso tutti i valori di una volta? Come mia nonna anche gli altri si accontentavano di andare a ballare e di scambiare due chiacchiere con le loro simpatie. E mi disse ancora: "Picia mia, quela volta el primo restava anche per ultimo. No iera come deso, se qualcosa se rompi se buta subito via; quela volta quando se rompeva qualcosa se riparava. Eco perché mi e nono ierimo tanti ani sempre insieme." Ad un certo punto notai i suoi occhi brillare, forse perché per un momento aveva rivissuto gli anni più belli della sua vita, oppure per nostalgia del suo primo amore, che l'ha lasciata da sola nel mezzo del cammino della sua vita. Come tutti, anche lei aveva immaginato la sua vita assieme a lui fino alla fine, ma la vita a volte è ingiusta e dobbiamo accettarla. Mi disse inoltre che non sempre tutto era facile. "Pena sposai vivevimo con mia suocera, e no la me voleva ben, la iera tropo protetiva nei confronti del fio e no la me rivava azetar. No iera facile combater con ela ma ghe la go fata. Ricordite che per amor se pol far tuto, basta tanta pazienza e bona volontà!".

Ricordava anche i giorni in cui non c'era tanta richiesta di lavoro e si dovevano accontentare con quello che avevano. "No esisteva boteghe quela volta, e tute ste monade che magnemo deso, prima gavevimo i nostri orti e magnavimo sempre verdura fresca e sana, e no questa piena de velen che ne toca magnar ogi."

A quei tempi non pensavano ai soldi, anche perché non li aveva nessuno. Trascorrevano giornate intere assieme ai loro amici, magari seduti in contrada, per terra. Se oggi vedessimo dei bambini seduti per strada la prima cosa che ci verrebbe da dire è che sono degli ubriaconi oppure che non hanno nessuno a casa, che si prenda cura di loro. Le amicizie di una volta erano proprio vere amicizie, quelle con l'"A" maiuscola, ed erano sempre disponibili ad aiutarsi a vicenda, in qualunque momento, senza pensaci due volte e senza chiedere una ricompensa. Amicizie del genere oggi se ne vedono poche. Quel tipo di amicizie

finivano soltanto quando tutti assieme andavano a salutare uno dei loro gruppo per l'ultima volta.

Era ormai ora di pranzo, avevo fame e non volevo trattenerla ancora. Si alzò e in fretta salì le scale, io restai seduta sotto quel grande pino che avevano piantato assieme. Ad un tratto prima di entrare in casa mi disse: "Ti sa, che te digo una roba, se stava meio co se stava pezo." Con il sorriso stampato in faccia si girò. Guardavo quella casa così grande, il mio rifugio nei momenti più tristi e la mia ragione di gioia nei momenti più felici. Quel terrazzino, il tavolino e le sedie, i vasi con i fiori rossi, le scale, la strada asfaltata fino alla panca sulla quale mi trovavo, si stava meglio quando si stava peggio? Forse oggi non sono ancora in grado di dare una risposta a questa affermazione con spiegazioni valide, ma nel mio piccolo sono pienamente d'accordo con la mia maestra di vita, mia nonna Maria.

Stephanie Mikatović, 4. r. opće gimnazije

NAGRAĐENI URADAK

TSŠ/SMSI "Leonardo da Vinci", Buje – Buie

Mentorica: Larisa Degobbis

Passeggiando da un inverno all'altro

Avete mai volato in aereo?

Dicono che quando si sorvola l'Istria sembra di vedere un'Africa in miniatura; bella, verde, con un mare pulito e pieno di racconti. Uno dei racconti arriva proprio dalla mia città situata sulla sua costa occidentale.

Parenzo! A scuola abbiamo fatto molte ricerche sulla cultura, sui modi di vivere e sui racconti che collegano i nostri antenati pescatori e contadini con gli uomini d'affari di oggi.

Direi che questa è una città magica, le quattro stagioni ci mostrano i suoi diversi volti e ci portano sempre nuove sensazioni.

In primavera, quando si sente già odore di Pasqua e la città comincia a svegliarsi dal sonno invernale, la natura ricomincia a fiorire e lascia nell'aria un odore, una sensazione che ci da speranza, amore e felicità. La gente comincia a pulire le strade, i parchi, si coltivano fiori nelle aiuole che mostrano l'inizio di una nuova stagione, di una nuova vita che va presa al volo.

Sulle finestre lungo le vie del centro storico come per incanto i gerani appassiti, vengono cambiati con dei fiori nuovi che è impossibile non notare e sono sicuro che i turisti faranno delle foto bellissime con questi fiori parentini.

Poi d'estate invece le cose cambiano, la città si trasforma in un cuore che batte all'impazzata, e nessuno lo può fermare. Il centro storico diventa sovraffollato quando i turisti decidono di visitarlo e camminare lì dove migliaia d'anni fa, centinaia di soldati romani in fila uno dietro l'altro hanno camminato, vissuto e combattuto delle guerre leggendarie. È interessante che d'estate, anche se ci sono migliaia di persone in città, non ne conosciamo nemmeno una, e poi d'inverno quando per la città si vedono a stento tre persone, facciamo fatica a ricordare i loro nomi, cognomi e le loro storie. Ma basta poco e i ricordi tornano...

D'autunno invece le cose cambiano, la città rallenta il ritmo di vita, e si gode questa stagione dai mille colori, con un mare splendido, calmo e rilassante.

Per le strade, sul lungomare, e dentro le mura della città

si vede ogni tanto un vecchietto che ammira le bellezze che essa offre, abbracciato con il suo amore eterno, seduto su una panchina, ammirando il tramonto. A volte mi chiedo quante volte questa città, queste mura, abbiano fatto incontrare nuovi amori, nuove speranze, oppure soltanto fatto riavvicinare coloro che si erano allontanati.

Poi come ogni anno arriva l'inverno, quando i Parenzani si rilassano e si godono le poche giornate di sole seduti in piazza a bere un caffé, oppure passeggiando sul lungomare ammirandolo con nostalgia, ricordando la bella estate che oramai è passata.

E come d'incanto arrivano le piogge che abbiamo aspettato con impazienza. Le lastre della Decumana cominciano ad inumidirsi e ad essere scivolose, e fanno le loro vittime, e va anche bene se si tratta solo di un tacco di scarpa.

Sui pochi pescherecci rimasti in riva, un pescatore ed un gabbiano si fanno compagnia in attesa di nuove avventure.

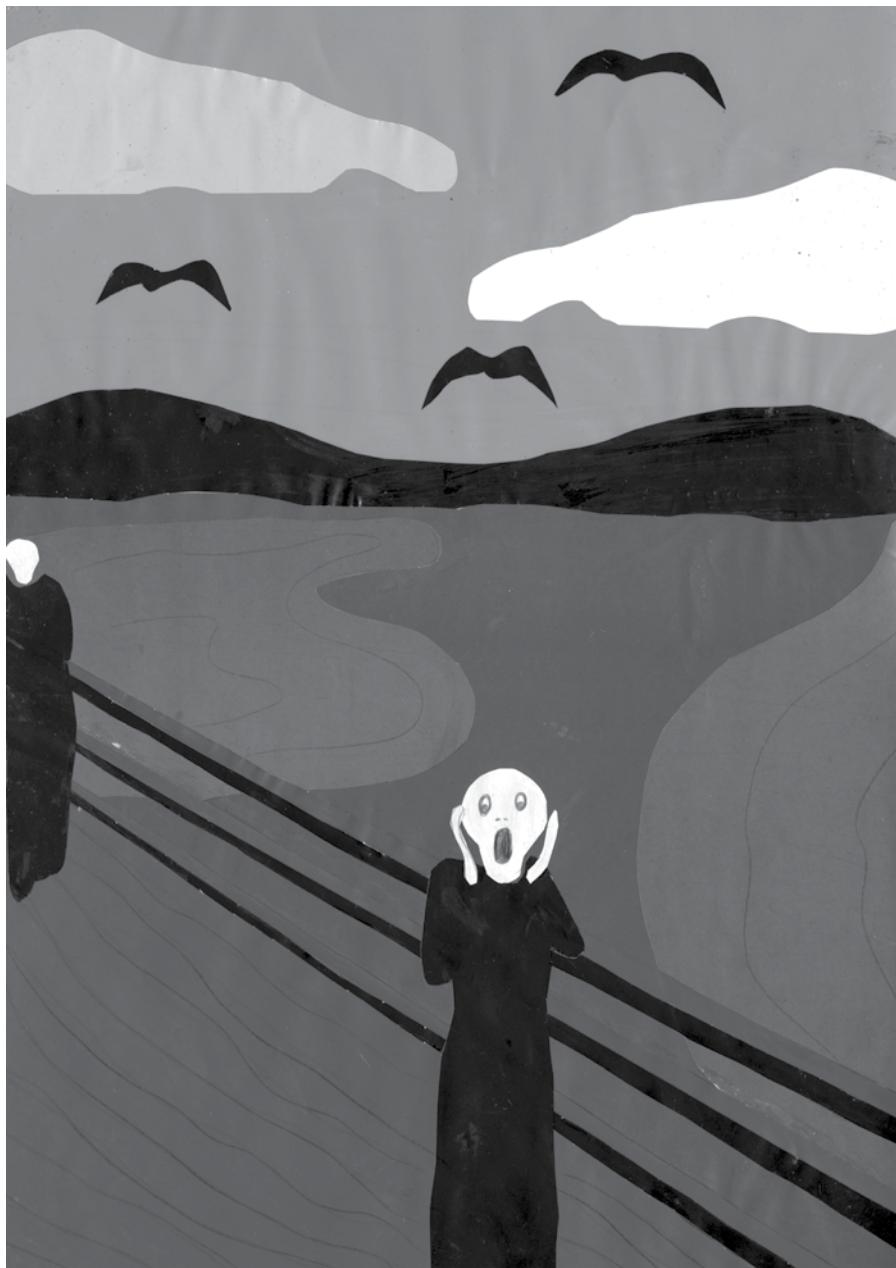
Ho deciso di rimanere qui seduto su una panchina aspettando l'anno che verrà e un gabbiano che forse mi porterà una nuova storia da raccontare, vivere e immaginare.

Michele Škofić, 2. r. – arhitektonski tehničar

POHVALJENI URADAK

Tehnička škola Pula

Mentorica: Ester Grubica

Linda Korotaj, 8. r.

Krik

OŠ Tar - Vabriga

Il mio mondo magico

Era una mattina d'agosto, e siccome non avevo niente da fare, andai da mia nonna. Andai da lei perché in casa era più fresco. La giornata era lunghissima e avevo una gran voglia di sapere cosa c'era nella soffitta di mia nonna. Dopo aver ricevuto il permesso, corsi verso la stretta scalinata di legno che naturalmente portava alla soffitta.

Quando ci entrai cercai di trovare qualcosa di interessante. Non c'era nulla di particolare. Però intravidi uno scatolone di libri vecchi. Quando lo spostai notai un libro con le pagine tutte strappate e pieno di polvere. Lo presi e lo osservai. Che strano, il libro non aveva il titolo come tutti gli altri e questo suscitava la mia curiosità.

Cercai di aprirlo, ma era bloccato. Poi, un po' più lontano da dove era situato il libro, vidi una chiave che era più piccola del mio mignolo. La presi e mi accorsi che all'estremità del libro c'era una piccola serratura. Ero indecisa se aprire o no, ma poi l'aprii. Da quel libro impolverato uscì una specie di portale blu. Pensai che ci dovessi entrare e così feci. Praticamente ci saltai dentro. Il portale era pieno di lettere e nomi di scrittori famosi. Mentre viaggiavo avevo una strana sensazione, come se avessi mal di mare. Però poi, per fortuna arrivai a destinazione. Ero entrata in quel libro.

– Magnifico! – pensai – Come farò a uscire? – Ma questo non aveva poi così tanta importanza, a quel punto. Ero la prima persona al mondo che era riuscita ad entrare in un libro. In quello strano posto era tutto pieno di strane piante. Ero un po' preoccupata all'idea che fossi sola, ma poi sentii un rumore. Non capivo da che parte arrivava. Mi fermai ad ascoltarlo e camminai verso quel canticchiare vivace che avevo udito. Arrivai in un sentiero cieco. Spostai e calpestai dei rami pieni di foglie (se si possono chiamare foglie) blu. Allora vidi una radura, sotto un cielo verde. In mezzo alla radura c'era una fontana di cioccolata. La fontana era grandissima e fatta di vetro. Sembrava che tutto circolasse intorno a lei. In cielo volavano elefanti e balene viola. Poi in quella radura vidi gli alberi all'inverso che parlavano una lingua strana. Sugli alberi vidi delle casette e dei nani che ci vivevano dentro.

Un nano che sembrava essere bambino mi fece segno di seguirlo e io lo seguii. Questo nano era grande da stare nel pal-

mo della mia mano. Aveva dei capelli biondi e una maglietta rossa, con dei pantaloncini verdi. Per prima cosa mi portò ad assaggiare la cioccolata. Quando arrivammo davanti alla fontana, lui prese una conchiglia. La diede a me e mi fece segno di prendere la cioccolata con essa. Quando ebbi il primo contatto con la cioccolata quasi svenni. Non so descriverne il sapore, perché questa cioccolata aveva tutti i gusti... più uno. Aveva il sapore della fragola, del gelato, della pizza, delle caramelle alla liquirizia, del cioccolato naturalmente e di tante altre cose che forse neanche esistono.

Mi portò anche a vedere le foglie blu. Queste foglie erano foglie dei desideri. Ero un po' imbarazzata dal fatto che prima le avevo scaraventate a terra e poi calpestate. A pensarci meglio quando le avevo calpestate era stato come calpestare ghiaccio. Mi disse che potevo prenderne tre. Certo che le presi! Il cielo a quel punto era diventato rosa e il nano mi disse di sbrigarmi perché quando il cielo fosse diventato nuovamente verde, non sarei più potuta tornare a casa.

Gli dissi però che volevo vedere ancora un po' di cose prima di andarmene. Così mi portò a volare su un elefante che dalle orecchie emetteva musica, che era molto dolce e vivace. Ascoltarla mi rendeva più allegra. Poi chiesi al nano se fosse normale che avessi questi sbalzi d'umore e lui mi disse di sì, perché quel tipo di musica era la musica "rallegra-nani". Nella realtà non avrei potuto immaginare un elefante che volava, ma eccomi, volavo con lui. Poi mi portò sulla balena che praticamente serviva da autobus. Passò un po' di tempo e ad un tatto dal buco dove di solito esce lo spruzzo era uscito niente meno che un arcobaleno. I colori di quell'arcobaleno erano gli stessi colori del nostro, ma erano quattordici. Sette colori erano più intensi, più abbaglienti, ad esempio il rosso sembrava caldo come il fuoco nel camino di casa mia. E gli altri sette erano sfocati e più freddi, ad esempio il blu sembrava un oceano freddo in Antartide.

Quando scendemmo, mi disse che saremmo dovuti andare, e che avevo visto tutto ormai, così mi decisi a ritornare a casa. Lui mi aprì il portale e mi diede un ciondolo portafortuna (che avevo la sensazione che doveva veramente portare fortuna) e mi salutò. Poi mi disse

– Sbrigati, se no il portale si spegnerà! Addio!

– Ciao! – gli dissi, e saltai dentro. In un battibaleno ero a casa, in soffitta di mia nonna, con in mano le tre foglie dei de-

sideri e il ciondolo portafortuna al collo. Aprii il libro e vidi l'immagine del nano (quello che avevo conosciuto) che mi salutava sorridendo.

Sono molto felice che mi sia capitata questa cosa perché ho vissuto esperienze incredibili: volare con un elefante, con una balena, assaggiare la cioccolata più gustosa che ci sia, ancora oggi sentire quella melodia meravigliosa e avere adesso con me le tre foglie dei desideri (che userò saggiamente).

Che ne è stato del libro? Beh, gli diedi il titolo: IL MIO MONDO MAGICO!

**Karla Sorčić, 5. r.
POHVALJENI URADAK**
TOŠ/SEI "Bernardo Parentin" Poreč – Parenzo
Mentorica: Ester Grubica

Il mio giocattolo preferito racconta

Che noiosa la vita di un peluche su uno scaffale di un negozio!

Non succede niente di speciale, ci sono tante persone che ci osservano in modo indifferente.

Un bel giorno una signora e sua figlia mi videro e mi presero senza pensarci due volte. Io ero entusiasta. Ero pronto a vedere il mondo esterno. Ma la mia felicità non durò a lungo, perché ero stato rinchiuso in una scatola coloratissima fuori, ma buia dentro. Sentivo le loro voci parlare di un bambino. Poi sentii che avevano bussato a una porta. Dopo qualche istante sentii che la scatola si apriva. Venni preso in braccio da un bambino dallo sguardo dolce. Mi strinse forte tra le braccia. La sua felicità non aveva limiti. Mi portò in camera.

– Blum – aveva detto – ti chiamerò proprio così. –

Aveva la voce dolce e rilassata. Mi disse che non ci saremmo mai lasciati e che mi avrebbe portato sempre con sé.

Trascorremmo un'estate mozzafiato che non dimenticherò mai.

Mi portò al Lunapark, mi portò al mare a fare il bagno e mi lavava. Mi portava ovunque. Siamo andati persino a sciare. Mi metteva dentro alla sua giacca e mi legava in modo che mentre sciava io non cadessi, e intanto stavo al caldo.

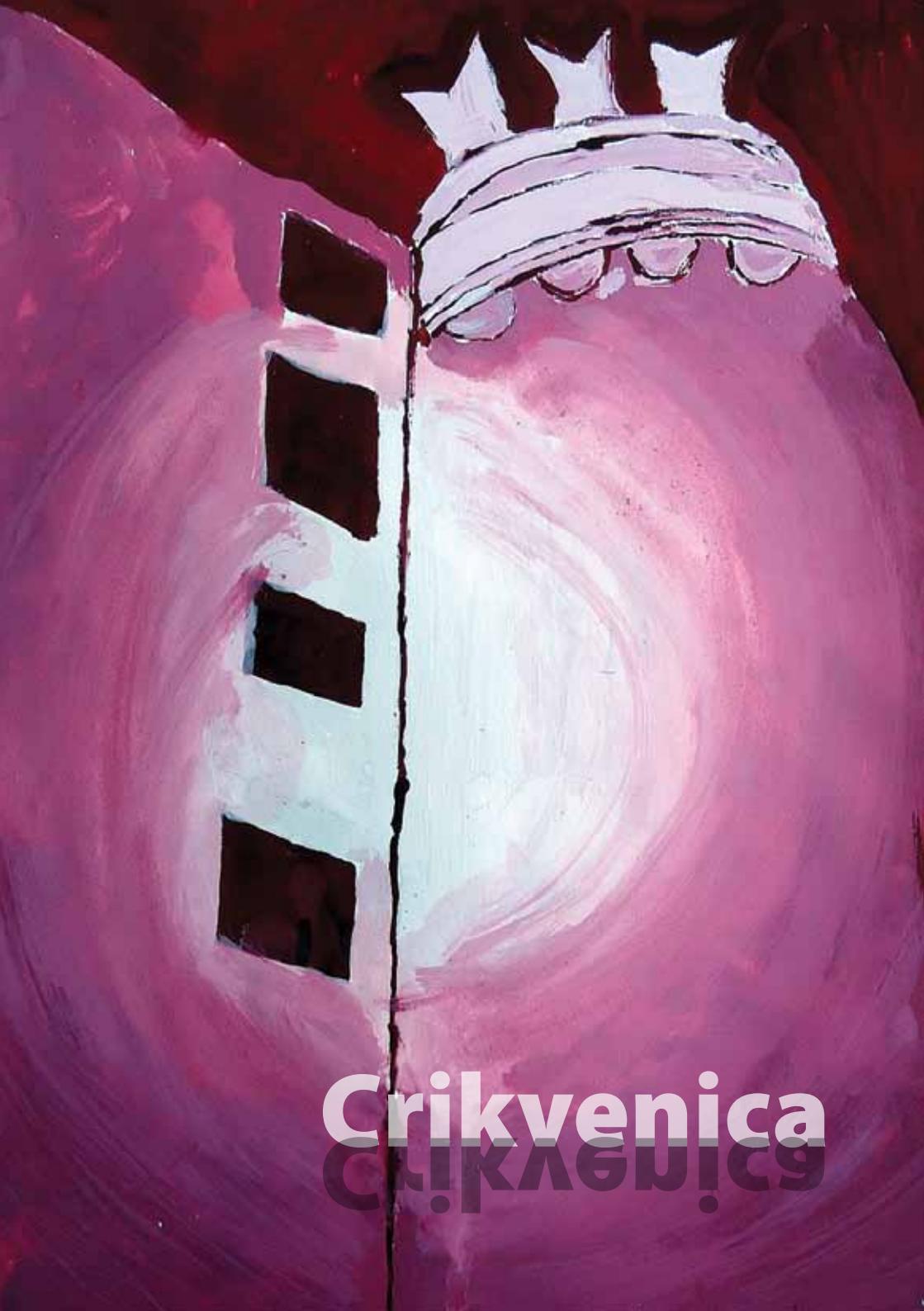
Si prendeva sempre cura di me, finché un giorno, quando lui era all'asilo, i suoi genitori decisamente di nascondermi, perché dicevano che era ormai grande e io non gli servivo più.

Tornato a casa mi cercò, era molto triste.

Da allora sto sopra un vecchio armadio e lo ascolto parlare con la sua famiglia.

**Marin Martuslović, 6. r.
POHVALJENI URADAK**

TOŠ/SEI "Bernardo Parentin" Poreč – Parenzo
Mentorica: Ester Grubica

A vertical split painting. The left side shows a profile of a figure's head and shoulders, facing right. The figure has a white, textured crown with sharp, triangular points. The face is mostly white with dark, angular features around the eyes and mouth. The right side shows a close-up of a large, pale eye with a dark, wavy eyelid. The background is a dark, textured red.

Crikyenica

Na prethodnoj stranici:
Milena Grbac, 7.a
Svjetlost
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Leptir boje žada

Trenutci. Obično vrijeme provedeno u nekom prostoru. Trenutak, treptaj, čas. Prolaznost. Sve je prolazno. Ništa nije vječno. Ti i ja, sada, ovdje, u protjecanju vremena. Isto mjesto, deset godina kasnije. Sjećaš li me se uopće?

Život je previše krvak da bi ga ljudi trošili na nebitne sitnice. Sazidan od stakla, brzo se rasprši. Murano upuhan iz pluća kršna mlađića. Njegov dah pretvorio je vruću smjesu u ovog predivnog leptira boje žada kojeg drži u ruci. Iz njega isijava toplina i ljubav. A on? Kada bi mu zavirio u oči, što bi pronašao?

Nije volio proljeća. Dapače, mrzio ih je. Mrzio je svaku zraku sunca, svaki cvijet i svaki miris koji ga je podsjećao na nju. Položio je svoje srce u njene dvije mile ručice. Nevina kao janje, nikada mu ne bi napravila ništa nažao. Njegove smeđe oči, nekada pune života, sada su razočarane. Volio je sretne ljudе. Ali on to više nije bio, niti je mogao biti. Tamne boje njegove slike nadvladale su one svijetle i sretne. Sada je već bilo kasno.

Sjedili su ispod trešnjina drveta. Tišina. Njegove su duboke oči svakim treptajem iskazivale ljubav prema njoj. Ona je to znala i bila je sretna. Pravo i istinski. Nije mogla zamisliti nikog drugog pored sebe, nikoga tko je ni približno mogao biti što je on bio. On nije bio savršen. Kao neobrađeni kamen imao je šiljke na koje si se mogao nabosti. Ni ona nije bila cjelovita. Imala je rupice nanesene burnim valovima života, ali zajedno su činili savršenu cjelinu. Upotpunjavali su se i bili jedno drugome ono što nikada prije nisu poznavali. Znao je da je to bila sudbina. Dovela ih je na pravo mjesto i u pravo vrijeme. Na mirisnu livadu u proljeće, livadu punu leptira koje je voljela. Livadu na kojoj su se oduvijek čekali, a da toga nisu bili ni svjesni. On je nije tražio, sama je ušla u njegov život i natjerala njegovo srce da svaki put jače zakuca na spomen njena imena. A ona...kao prava mala vila znala je gdje treba rasuti vilinsku prašinu. No nije računala da ju je rasula na osobu koja će joj značiti sve. Osobu s kojom će moći hodati noćnim nebom i spoticati se o zvijezde, dok se zajedno smijulje i čvrsto drže za ruke. S njim je mogla biti ono što jest. Prava ona. Bez maski, bez šminke i glume. Samo ona. Plava djevojka, duge kose i dubokih očiju. Slatkica. Tako ju je zvao. I bila je samo njegova.

Najviše je voljela imati svoju ruku u njegovoj. Osjećala se sigurnom i zaštićenom. A, on je volio glumiti njenog heroja,

dati joj svoju jaknu kada bi joj bilo hladno, pomoći joj dohvati nešto s najviše police. Njihove su tištine govorile više od tisuću riječi. Uzdasi, otkucaji srca. Priljubljeni prsima jedno uz drugo, ispod zvijezda, zajedno. Zaljubljena djevojka u očima zaljubljena mladića. Znao je da više ne može bez nje, da više nikada neće moći.

Kiša je te noći padala jače no ikada. Tmurni su oblaci sasuli sve suze koje su nakupljali u sebi. I nebo je plakalo s njima.

Taj dan, taj datum, sat i minutu, pamtit će zauvijek. Bio joj je rođendan. Ona je voljela slaviti rođendane. Osjećala se kao prava mala zvijezda dok su joj ljudi prilazili i čestitali što je postala za jednu godinu starija. Voljela je to što je znala da će danas dobiti mnogo šarenih papira i darova. On je taj datum planirao već nekoliko večeri, kada bi se njene oči sklopile i sanjale neki

Kristina Sobol, 4.a
Svemirski putnik
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

bajkoviti san. Imao je za nju savršeno iznenađenje. Te je večeri sjeo na kauč s pogledom na sat i čekao. Noga mu se tresla od uzbudjenja, a u ruci je držao malu, plavu kutijicu za nju. No pravi je dar, zapravo, bilo njegovo srce koje joj je odlučio pokloniti zauvijek.

Minute su prolazile, a njegova se noga i dalje tresla. Neprestano je pogledavao na sat, ali ona nije dolazila. Zvao ju je, ali nije se javljala. Imao je loš predosjećaj. U dvije minute do ponoći, vrijeme koje mu se zauvijek urezalo u sjećanje, zazvonio mu je mobitel. S druge strane slušalice čuo je glas koji ga je udario svom snagom. Glas koji je zamrzio zauvijek.

Obukao je svoje crno odijelo, obuo cipele i popravio kravatu. Izašao je kroz vrata i zaputio se na mjesto na koje više neće zakoračiti. To nije bilo nešto što je trebao raditi. U ovome je trenutku trebao biti pokraj svog anđela i gledati njezin predivan osmijeh, ljubiti njene usne i grliti ju najjače što je mogao. Ali njegov je anđeo dobio krila i zaista time i postao anđeo. U ruci je imao bijelu orhideju, njezin najdraži cvijet. Njegov miris, ona više neće moći osjetiti. Obećao je sebi da neće plakati. Morao je biti snažan. Zamislio je svoje posljednje zbogom i po zadnji put vidi njezino predivno lice i sklopljene oči. Orhideju je položio točno uz nju, dao joj posljednji poljubac u čelo i zaželio da ima dugi bajkoviti san. Nakon toga više nije bio isti.

I sada ti držiš tog leptira. Dah kršnog mladića u njega je upuhao priču. Sada ga gledaš na posve drugačiji način. Razumiješ li sad krhkoću života? Uzmi ga. Uzmi i sjeti me se. Sjeti me se za deset godina i osvrni se na svoj život. Što se sve promijenilo? Jesi li ostvario sve svoje planove? Kada god zapneš u protjecanju vremena, samo pogledaj leptira. Sjeti se priče i postani on. Odleti negdje daleko u proljetni dan i potroši ga na ostvaraj nečeg znakovitog. Ne zaboravi, sve materijalno je prolazno, ali tragovi u nečijem srcu mogu trajati zauvijek.

Maja Krištafor, 2.g2
Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada
Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Mentor: Mirna Polić Malnar, prof.

Evo me, moj svijete, na raskršću tvome i mome (J. Pupačić)

E, moj gospodine Pupačiću! Već neko vrijeme liježem i budim se s Vašim stihovima. Najprije se čine dalekim, dalekim, ali njihovim ponavljanjem uranjam u more svojih misli, u uzburkano plavetnilo protkano tamnim mrljama.

Riječi mojih roditelja i odraslih čine se pametne, ali kao da lebde. Vrlo rijetko imaju odaziv, ostvarenje u praksi. Svi kao da govore o nekom prošlom vremenu, o životu na nekom drugom planetu. Mislim da mi je bolje pobjeći u oazu stihova velikih pjesnika nego u ovozemaljske životne priče ljudi koji me pokušavaju potaknuti na uvažavanje svojih riječi i djela.

Evo me, moj svijete, na raskrižju i tvom i mom. Na raskrižju od jučer kao da je danas, od danas kao da je jučer, a sutra kao stalno danas. Moj put, moja mašta, moja zbilja. Zbilja toliko nedokučiva kao mašta bliska zbilji, a opet na raskrižju! Hoću li, jesam li, kako ču, možda je, što ču ako? Hoću, jesam, tako ču, sigurno je, nema ako! Dva kolosijeka, svijet i ja, ja i svijet čas smo jedno, a trenutak kasnije miljama daleko. Na putu odluke, htijenja, potrebe, ljubavi strah blokira mozak. Mozak se otima srcu na raskrižju mene i moga svijeta.

Volim te, svijete moj, jer upoznajem te kao i sebe, jer želim vjerovati u sebe i u tebe. Pomozi mi, svijete moj, očvrsnuti moju ljubav i vjeru jer to odista želim. Neka naše raskrižje bude samo kao trenutak odluke u pronalaženju rješenja naših zajedničkih htijenja.

Monja Košćak, 4.g2
Natječaj Grada Crikvenice, 2. nagrada
Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Mentor: Ljiljana Butković, prof.

Leon Kuljiš, 6.b

Eko-etno hlače

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

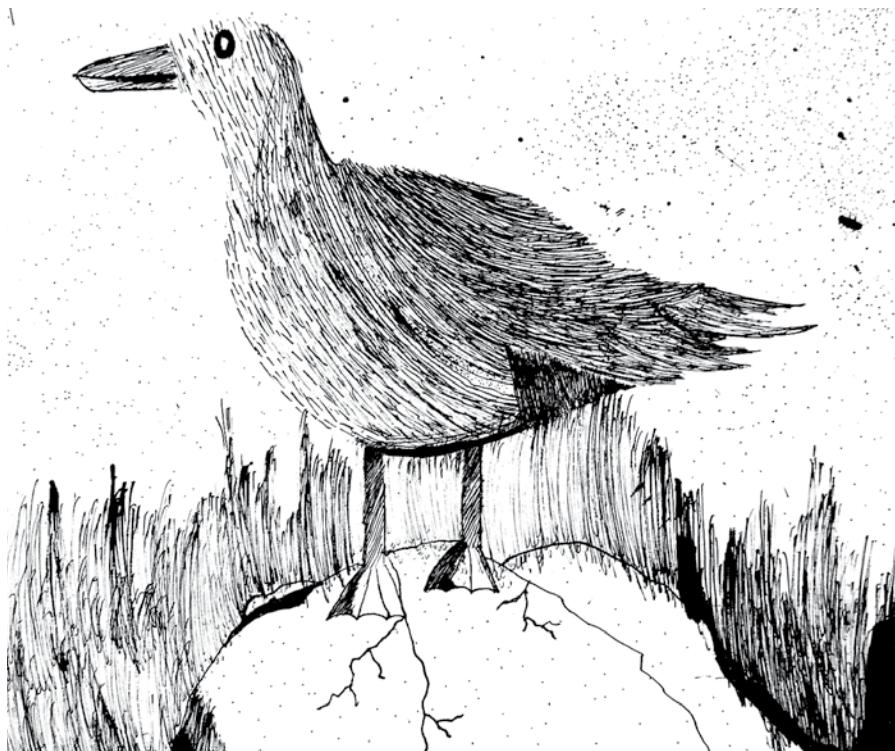
Ljubav nikad ne umire

Naša posljednja noć. Odlaziš, znam da odlaziš. Odlazim, znaš da odlazim. Nije li nas život mogao barem poštедjeti jada i očaja koji nosi rastanak? Zar da sav svijet što ga međusobno gradismo poruši svoje bedeme i postane lako dostupan rušiteljima snova? Prošlost ne mogu izbrisati. Što bi sve moje srce učinilo da može samo jedan jedini trenutak promijeniti i ubaciti neku filmsku rolu te tako zaigrati u nekome drugom filmu i nikada se ne vratiti na ovu glupo prihvaćenu ulogu. Ne bismo sada stajali ovdje da u mojim rukama stoji ključ za otključavanje boljega života i sretnije budućnosti. Koliko smo suza prolili, koliko osmijeha podijelili jedno drugome, a opet se našli na raskrižju. Nepozvani, dovedeni pred gotov čin. Nepoznat netko pomislio je da glumimo marionete i odigrao uspješnu predsavu uz našu malu pomoć. Dobili smo ogroman pljesak. Nisi li sretan, ljubavi? Nismo li cijelo vrijeme samo to željeli? Divljenje drugih i oduševljenje viđenim, a za samu srž našeg odnosa nije nas bilo briga. Živjeli smo kao da je vječnost pred nama, pre-skakali trenutke koji tvore vječnost. Svi pusti snovi o ljubavi za sva vremena pretvorili su se u prah jer sada stojimo na kraju, na kraju svoga vremena. A mislili smo da je kraj miljama daleko od naše sreće i blagostanja. Došao je pod svjetla reflektora protiv volje glavnih glumaca. Tko ga je pozvao uopće? Smionost bi bila pogoditi nešto što je možda oduvijek prorokovano bilo.

Počinje lagana kiša. Barem nekakvo olakšanje. Ne želim posegnuti za kišobranom iako se nalazi na vrhu torbe pripreman za ovakve slučajeve iznenadnog potopa s neba. Neka kapi kiše speru s moga emocionalno pokislog tijela mrlje tuge koje svjedoče rastanku. Možda se izgube zauvijek u svijetu istrošenog asfalta zajedno s milijun ostalih. Gledaš me, tvoje oči boje čokolade govore više nego ijedna riječ. Nasmijem se blago jer pomislih na to da zapravo nikada nisi naučio rukovati hrvatskim, ali tako si simpatično pokušavao da su tvoji pobrkani padеži u mome profinjenom uhu zvučali savršeno. Nikad nisi dopustio da bilo tko digne ruku na mene, povisi ton, makar slučajno, ili bilo što slučajno napravi nažao osobi za koju bi život dao. Dizao si me s dna u modre visine i, spustivši mi malo tijelo na čvrsto tlo, dijelio cjebove ljubavi i potpore. Osoba kao što sam ja, ovačko bezvrijedna i nikakva, nije zaslužila uza se imati veličinu kao što si ti. Ipak, dobila sam te na dar ni od kuda i odlučila uživati,

pa dok traje. Ispada da traje zauvijek. Kažeš mi da ne plačem. Ljeva kiša iz slomljenoga ženskog srca. "Zašto život mora biti ovako težak i nepravedan?" pitam se, a ti mi odgovaraš da onda neke male stvari ne bi bile tako slatke i utješne kao što jesu. Kako si pročitao pogled zelenih očiju raspoloženih za čišćenje suznih kanalića! Pametno moje.... Časak, dva zaboravila sam na sve i prepustila se trenutku skupljem od zlata. Dopustila sam da tvoja nježna ruka miluje moje uzburkane obraze i tople riječi pokušavaju vratiti osmijeh osobi koja se upravo zaboravila smijati. Nije lako ni tebi, osjećam to. Moji osjećaji nikada ne varaju. No ne želiš plakati i slomiti se kao kakav slabić. Muškarci to ne rade, zar ne? Ah, predrasude....

Naša posljednja noć. Odlaziš, znam da odlaziš. Odlazim, znaš da odlazim. Kiša je odavno izgubila elan i voda se prolijeva bez reda i cilja. Baš kao i dvoje ljudi koji stoje na cesti i pokuša-

Karlo Ninić, 5.a

Galeb

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

vaju ukrasti rastanku pet minuta slave i zadržati svoju ljubav još samo tih pet minuta. Je li onda stvarno vrijeme za kraj? Hoće li nas se ikada itko sjetiti? Nema smisla sada urezivati imena u drveće i uništavati prirodu. Nikakve koristi od pisanja po pjesku na obali kada će more već sutra razoriti tragove našega postojanja. Ne možemo nas dvoje sami protiv volje sudsbine i drugih ljudi. Ostat će mjesto u srcu samo za tebe i tvoju ljubav. Obećajem ti. Obećaješ mi. Puste riječi... Došao je i taj trenutak. Vrijeme je da se zauvijek pozdravimo. Čvrsto me primaš u svoj široki zagrljaj. Osjećam da me nikada ne bi pustio da odem. Prošli smo i uspone i padove, no zar da kraj dočekamo na koljenima? Nikada, ali baš nikada se ne predajmo, ljubavi. Vječna je borba oružje moćnika. Uskoro će i zora, a mi se još grlimo i ne puštamo, a sami sebi smo obećali da je večeras igri došao kraj. S knedlom u grlu i suzom što pada niz lice, ali s osmijehom na drhtavim usnama pomilujem ti obraz. Uzvraćaš mi istom mjerom, profinjenošću i nježnošću. Čvrsto stišeš moju ruku i grliš me još jednom, no svjesni smo da je to sve samo "krađa vremena". Teška srca odvojim tvoje ruke od svojih, tvoje oči od svojih, izvrtim naš cijeli film u glavi. To "volim te i uvijek ću te voljeti" daje dodatnu težinu. Udaljavaš se, teški koraci odzvanjaju u glavi. Okrećeš glavu u nadi da sam još tu. Ostala sam i gledam te u nevjerici. Napokon odeš jer već previše odugovlačimo, trebali smo se bezbolnije rastati. Već svице novi dan i sunce pruža svoje pipke. Vrijeme je za neki novi film, nove glumce, nove priče i kostime... Nisam redatelj svoga života pa nemam uvid u scenarij da ga u zadnji čas promijenim po svome ukusu, samo iz meni znanih razloga. No prihvataćam svaku novu ulogu bez obzira na sve i svakoga. Crpim snagu iz nevjerojatnoga izvora – iz srca. U njemu čuvam posebno mjesto, mjesto za tebe. Svaki rastanak je i novi sastanak. Krivac je svemu dobrom i lošem – ljubav. Ljubav, ljubav... Ljubav nikad ne umire.

Valentina Vuković, 1.g2
Natječaj Grada Crikvenice, 3. nagrada
Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Mentor: Ljiljana Butković, prof.

Ne bojim se više

Stojim u tišini i promatram užurbani svijet oko sebe. Osjećam se kao da mi je netko skinuo povez s očiju jer nikada nisam vidjela stvari jasnije nego sada. Ta mi spoznaja donosi nemir. Je li moguće da se već nalazimo ovđe?

Do ovoga je trenutka sve bilo jednostavno, odluke su bile gotovo beznačajne, a netko se uvijek našao da me pogura u pravom smjeru. Odsad sam prepuštena sebi, bolno svjesna važnosti odgovora na pitanje o vlastitome identitetu. Nalazim se na raskrižju, rastajem s poznatim, dragim dijelom sebe i krećem u nepoznati. Moj će izbor označiti moju budućnost i odrediti osobu koja će postati. I sitnica može promijeniti život. Mala je, ali od velika značenja – može postati najveća pogreška ili najispravnija odluka. Kao da to samo po sebi nije dovoljno zastrašujuće, funkcioniranje današnjeg svijeta budi u meni dodatnu tjeskobu. Osjećam svu težinu toga kaotičnog svijeta na svojim leđima – ljubav, patnju, sreću, nepravdu, sve razine čovjekova bića. Mogu li postati i postići ono savršenstvo u toj nesavršenoći? Što ako doživim neuspjeh? Možda ipak previše razmišljam i tako činim sve gorim nego što jest. Ta nisam ni prva ni zadnja koja se našla na tom raskrižju. Duboko udahnem i počнем skupljati fragmente sebe u svemu što me okružuje. Da, to je uistinu ono što trenutno jesam – kapljica vode u oceanu, a opet tako jedinstvena, sanjar i realist, jednostavna i složena, snažna i slaba, nadahnuće. Osmijeh. Mislim da znam kojim putem trebam krenuti! Kamo će dospjeti? Vidjet ćemo. Sada je najvažnije samo preuzeti rizik, slijediti svoje srce i otkriti svoje mjesto pod suncem.

Ne, dragi svijete, ne bojim se više. Koračam hrabro izabranom stazom ponuđenog raskrižja. Vjerujem da će me dovesti do željena odredišta. Ciljat ću mjesec, a čak da i promašim, završit ću među zvijezdama.

Anja Šegulja, 4.g2
Natječaj Grada Crikvenice
Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Mentor: Ljiljana Butković, prof.

Razum ili osjećaji kao vodič u životu

Noći. Noći su najosjetljivije. One u kojima ti se pogled zamagi, disanje ubrza, a u mislima se stvara ideja o sjedanju na prvi vlak, u jednom pravcu. Neki koji vodi ondje gdje prestaje bitka, gdje se razum nedvojbeno slaže sa srcem.

Luda glavo, možeš otici kamo god poželiš, bježati od stvarnosti, ali nema mjesta na kojem te neće pronaći ono od čega uporno pokušavaš pobjeći. Sve ono srcu bitno je poput sjene, uvijek tu negdje. Kakav absurd? Baš to što vrijedi, što mi znači najviše, uzrokuje najveće nerede. Kojim putem dalje? Kojim vlakom? Da se vodim za razumom, gdje neću biti povrijeđena, ali neću biti ni ispunjena? Da slijedim srce, koje će me trenutno usrećiti a na kraju udariti gdje najviše боли?

Marija Magdalena Šamal, 1.g2

Ludi klobučar

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Život piše priče. One sa više ili manje sretnim završetkom. Uglavnom, usuđujem se primijetiti da i one pisane razumom i one pisane srcem imaju tužan završetak. Nema pravila. Nitko mi ne može odati tajnu ispravnog izbora. Na tren se osjećam poput suca u kakvoj odlučujućoj bitci. S jedne strane ponos, koji kaže da sama sebi moram biti na prvom mjestu. Na drugom kraju, emocije koje poručuju da je sreća potpuna samo onda kada se dijeli.

Znam, sve bitke služe da nas nečemu nauče, uključujući i one koje gubimo. Povedem li se za srcem, uhvatim se kako branim laži, obmanjujem sebe i patim zbog gluposti. No, dobri ratnici ne osuđuju sebe radi toga. Izvlače najbolje iz situacije i idu dalje, ne ponavljajući iste greške.

Razum će me, znam, dovesti do toga da ne gubim samo ja. Ishod će biti rat u kojem dvije strane izlaze kao gubitnici, spuštene glave. Tada dođe do trenutka kada se javljaju ponos, inat, prokockane šanse, propala obećanja...

Jedan od najsretnijih trenutaka je, kažu, onaj kada nađeš hrabrosti da pustiš ono što ne možeš promijeniti. Pa eto, bit ću toliko hrabra i pustiti na stranu sve dvojbe. Neki glas mi ipak kaže da odaberem srce, neka ono oblikuje slova u mojoj priči. Jer, kad nešto ne znači srcu, ne javlja se ni u umu. U srcu zemaljski zakoni ne važe, prostor nema granica a vrijeme ne postoji. A upravo to je ono što mi treba da budem sretna.

Sreću moram živjeti, a ne tražiti. Ne mora uvijek sve imati smisla.

Neki mudri ljudi kažu da je ljubav koja se kosi sa svakom logikom ponekad najlogičnija stvar na svijetu.

A najčarobnije je kad se poveže ono sasvim različito. Nedokucivo, suprotno, ničim slično. Tek kada se nadvladaju one nebitne stvari, shvatim koliko se vrijedi truditi oko bitnih.

Možda moj izbor nije ispravan. Možda bih trebala još jednom razmisiliti jesam li sigurna u svoju odluku. Ali, ipak to neću napraviti, ma sve i da je pogrešna. Uglavnom nas upravo pogrešni izbori dovedu do pravih mjesta. Pa čak i ako moje blesavo srce napiše jednu od onih priča s tužnim završetkom, nema veze. Kraj je nevažan, priča je ona koja vrijedi.

Sara Prpić, 2.g2
Natječaj Grada Crikvenice

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Voditeljica: Mirna Polić Malnar, prof.

Tajna plave svjetlosti

Svetlo se ugasilo. U jednom trenutku vladao je mrak, a već u drugom prizor se potpuno promijenio. Bijelo. Onda se pojavila kuglica plavog svjetla. Ne mogu točno reći gdje. Nisam osjećala sebe i mogla sam vidjeti u svim smjerovima, bez ograničenja. Nevjerojatno!

Počela je glazba. Ne sjećam se ni instrumenta, ni melodije. Bila je to posebna glazba, u to sam sigurna. Kuglica plave svjetlosti počela se širiti dok nije obuhvatila svu bjelinu, pa i mene. Vidjela sam sve nijanse svoje najdraže boje.

Zatim se slika ponovno promjenila. Plavo nebo, plavo more, plavi cvijet... Sve to prolazilo mi je pred očima. Slike su se mijenjale nevjerojatnom brzinom. Pomislila sam da će se utopiti u plavetnilu.

Odjednom, nešto me dobro zveknulo po glavi. Hej – pa to je moj mladi brat! Otkud on ovdje?! I plava je boja nestala. Bila sam u svojoj sobi. Brat me gledao i smijuljio se.

"Gdje je nestalo plavo?" pitala sam, još uvijek omamljena.

"Dobro jutro, Kolumbo", odgovorio mi je i nastavio pisati zadaću. Ja sam spustila pogled.

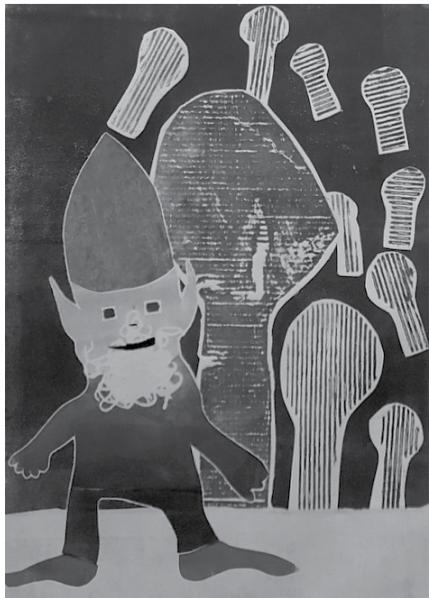
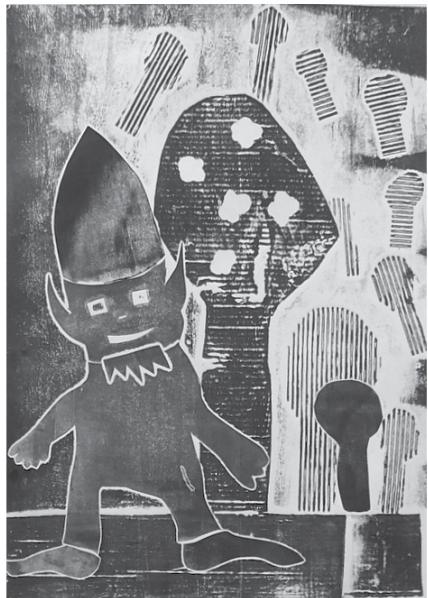
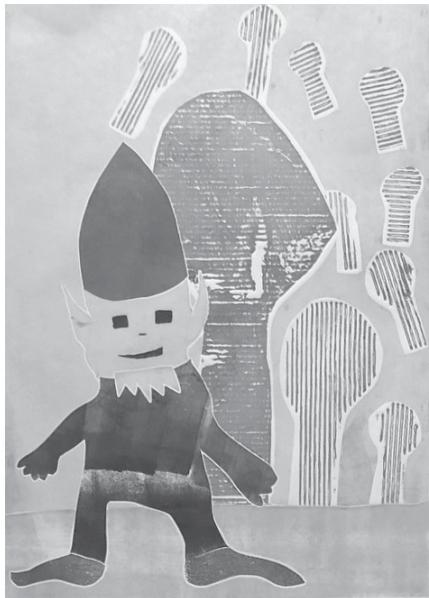
Ispred mene bila je knjiga iz geografije, otvorena na stranici s nekom slikom mora. Odmah do nje knjiga iz povijesti željno je čekala da me pouči o otkriću Amerike.

Zatvorila sam obje knjige i ispružila se na krevet. U pozadini je svirala tiha glazba, a ja sam se pitala kamo li je nestalo moje plavetnilo i hoću li ikada otkriti tajnu plave svjetlosti.

Emili Šegulja, 3.g2
Natječaj Grada Crikvenice

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Voditeljica: Nada Rosandić-Picek, prof.

Mateo Ćosić, 6.b
Patuljak
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Jesam li "suvišno" biće u ovom svijetu?

Još kao dijete, kada sam čula pjesmicu Dobriše Cesarića "Slap", shvatila sam da je svaki čovjek na ovom svijetu vrijedan i dio ove naše civilizacije. Riječi pjesmice idu ovako:

Teče i teče, teče jedan slap;
što u njem znači moja mala kap?
Gle, jedna duga u vodi se stvara,
i sja i dršće u hiljadu šara.
Taj san u slapu da bio mogao sjati,
i moja kaplja pomaže ga tkati.

Ovi stihovi govore da je svaki čovjek jedna kap u slapu, i da bez te jedne kapi možda duga što iz nje sja ne bi bila takvih boja i sjaja. Možda je ta jedna kap pomogla da taj slap i duga budu ljepši, sjajniji i veći. Tako i ja kao biće imam svoju misi-

Matea Vuković, 8.b

Žene i muškarci
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

ju na ovom planetu. Tečem kroz život, nekada mirno, nekada ubrzano, nekada sretno, nekada ljuto, ali dio sam života. Kada stvorim nešto veliko i za svijet važno, onda stvorim veliku dugu koju vide svi i znaju da sam tu. Željela bih da moje biće putuje životom, uči, pomaže i stvara za dobrobit. Nitko nije suvišan, niti onaj na početku života kao ni onaj na kraju života. Svatko je dao neki doprinos, pa bio on mali ili veliki, da ovaj svijet bude bolji. Možda je dovoljno da samo hodam kroz život, kao i mnogi prije mene, ne znajući da sam nekome spasila život, uputila ga u tajne za koje ni znao nije da postoje. Znam da kao biće dajem svoj doprinos ovom svijetu, znam da bi bez mene bilo mnogo toga drugačije jer su sve ljudske subbine ispreplete-ne, pa tako i moja čini još mnogo drugih ljudskih subbina baš takvima kakve jesu i kako je zapisano da mora biti. Ja sam biće koje osjeća i pruža ruku pomoći, biće koje razmišlja i odlučuje o tome što je dobro ili loše, pa se tako i postavljam. Tu sam da gledam svijet oko sebe svojim očima, da ga doživim na svoj način, i da to pokažem jer svatko ga doživljava drugačije. Te svoje doživljaje treba onda zajednički podijeliti. Ja sam tu da kročim kroz neke nove staze, probijam neke nove putove, nalazim izgubljene gradove. Kako mogu biti suvišno biće kada bi moja obitelj bez mene bila drugačija obitelj, kako bih bila suvišno biće kada bi ova ulica, ovaj grad, moj razred bili drugačiji bez mene?! Ja sam svoje i svojstveno "biće" za svakog, i tako sam sretna što sam dio ovoga života. Zato smatram da svi postojimo sa svrhom i razlogom. I siromašan i bogat, i dobar ili zao, mali ili veliki, osjećajan ili bezosjećajan, svatko ostavi svoj trag u životu. Svatko od tog života nešto nauči, doživi, promijeni put svoga i tuđega življenja. Zbog toga nitko ne bi trebao smatrati da je suvišan i da njegov život nema smisao jer svi smo "jedna kap što čini taj veliki slap".

**Klara Kocmanić, 2.e
Natječaj Grada Crikvenice
Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica
Voditeljica: Dubravka Zoričić, prof.**

Mirisi z babine kuhinje

Kad moja baba kuha celi klanac diši.

Pondiljak je va padeli fažol, utorak gulaš i palenta po domaću, (ona ka se kuha va črnoj padeli skoro celu uru). Sredun je pašta na prosto, četratak pak crno zeli po njezinu, a petkon zadiše brodit i frigane ribi.

Ipak najbolje diši subotun i nediljun kad su plehi puni slatkih delicij za kih samo ona zna.

Roko Antić, 5.b

Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Učitelj mentor: Milena Blažić Knez

Sanja Šop, 8.b

Kontrast (emocije)

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Prave vrijednosti

Zavjesa, tepih, stolice, sve je novo, bijelo, srebrno, sjajno. Mama se cijeli dan divi tim novim stvarima i veselo namješta novi ukras na sredinu stola. "Kako nam je lijep dom sada.", veselo je prošaptala. "I je", pomisila sam, ali bio je lijep i do sada. I teta uređuje svoj stan, i naši susjedi. Kada razmislim, svi nešto kupuju pa makar to bile samo sitnice. Stalno slušam: "Treba nam ovo, treba nam ono!" Svi govore da se teško živi, nema novaca, a cestom stalno voze kamioni puni namještaja koji će krasiti neke nove domove.

I tako su misli odlutale k mojoj staroj baki. Tako je zovem iako je ona moja prabaka.

Kod nje je uvijek sve isto, čak i ukrasi na božićnoj jelki su godinama isti. Živi u seoskoj kućici i ne brine ju što su ovi današnji radijatori već izašli iz mode jer njezina peć na drva najbolje grijе. Ne brine ju što su sada u modi sjajne pločice jer je njezin pod, iako prekriven nekakvom gumiranom oblogom, uvijek čist i pometen.

Ne zamara se moja stara baka modom ni nakitom. Njoj je važno da je čista i uredna i kaže mi da je ljepota u svima nama i u jednostavnosti. Rekla je da svi moramo živjeti kako bismo usrećili drage nam ljudе, a ne da ih zadivimo vanjskim sjajem. Hvala joj na tome jer sam ju dobro razumjela.

Sretna sam kada joj odemo u posjet, a ona nas dočeka s iskrenim osmijehom u svojoj skromnoj kućici koja uvijek miriše na kolače. U kuhinji sa stolom, koji je nešto veći od mog radnog stola, uvijek ima mjesta za sve nas. Svi se rado okupljamo kod bake vjerujući da ima najljepši dom. I to baš zato jer nikada ne žuri, ne prati modu, na licu joj uvijek titra osmijeh. Usrećuje nas istim starim ukrasima na jelki, i ne trudi se nikoga zadiviti.

A znate li što sam zaključila na kraju? Listajući modne časopise, izgleda da je baš kućica kakvu ima moja baka u modi, jer "RETRO JE IN!"

Katarina Malenica, 5.a
Natječaj Grada Crikvenice, 1. nagrada
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Učitelj mentor: Milena Blažić Knez

Malik i Miculić

Malik i Miculić su dva brata ka uz more spe.
Mići, ali vražji.
Spe po danu, a večer komedije delaju.
Kad gredu ribari po lipon vrivmenu oni zijaju, kamike hitaju.
Divojke i mladiće z grote tiraju.
Ma, retko ki pasa, a da ga oni ne prestraše.
Ali kad se grdo vrime parića, oni se prvi jave i se ribare doma
potiraju.

Na ribare paze
MALIK I MICULIĆ!

Antonio Grbčić, 6. r.
Natječaj Grada Crikvenice, druga nagrada
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentorica: Jasmina Manestar, prof.

Ivor Domjan, 6.a
Susak
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Jesen

Prišla je
Kasno,
Produžila vik
Letu.
Zasen pomalo
Hitala j'
Listi.
Va magle
Va vrtu
Skrivala se j'
Dozivajuć
Zimu.

Sven Car, 5. r.

3. nagrada na natječaju "Čakavčići pul Ronjgi"

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Voditeljica: Marijana Pohl

Karlo Ninić, 5.a

Zabat

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

U berbi grožđa

Jesenas smo bili u berbi grožđa u Vrbniku. U subotu ujutro moja je obitelj žurno krenula automobilom. Put nas je vodio preko mosta na otok Krk. Brzo smo vozili i pažljivo pretjecali brojne traktore koji su se polako približavali polju. Nestrpljivo sam čekao kada ćemo stići jer sam znao da me тамо željno očekuje moje društvo.

Izdaleka sam ih uočio u zelenilu i žurno im se pridružio. Dolje, u vinogradu, sa svih strana zlatilo se grožđe. Nisam znao odakle početi. Grožđe me odasvud potajno prizivalo. Odmah sam ubrao najljepši grozd i probao ga, a onda redom spretno brao grozd za grozdom i brzo ih stavljao u košare. Beskrajno sam uživao sa svojih sedam vršnjaka.

Veselo smo pričali među trsjem i marljivo radili. Ruke su nam se jako lijepile od slatkog soka. Sunce je odozgo pržilo i bilo nam je vruće. Grožđe je uživajući padalo u naše košare. Ponekad bi se koji grozd našao i na tlu, izvan košare, a poneka bobica pod našim nogama. Košare su se ipak brzo punile zlatnim plodovima. Kada smo napokon završili, neumorno smo trčali i skrivali se između visokih čokota. Vani je zahladilo i odande se naša igra preselila u kuću. Odrasli su dokasna radili, a mi smo se igrali.

Još se i sada sjećam dobre zabave i kako je teško bilo vratiti se kući u moje Selce.

**Maro Mavrić, 5.a
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Učitelj mentor: Milena Blažić Knez**

Karla Antić, 5.b

Liliput

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Uspavana ljepotica

Moje mjesto zimi je poput uspavane ljepotice. Sva ona gužva, prepune plaže, žamor ljudi, izmiješani mirisi roštilja, sladoleda i kreme za sunčanje, muzika s terasa, svi i baš sve je nestalo poput neke čarolije.

Sad je ulicama moga grada zavladao vjetar. Lupa na prozore, šulja se balkonima, vrtovima i uvlači se pod vrata. Moje mjesto je opustjelo. Prekrasne plaže sada su tužne dok ih more nemilosrdno udara. More se uskovitlalo i prkositi vjetru. Nigdje nikog, tek poneki šetač sa psom. Šetam obalom, mirišem more i slušam krik galebova, a onda opet tišina. U centru već je malo življe. Ljudi kupuju, dočekuju djecu i brzo ulaze u aute. Vjetar trese ulične lampe, ukrase i božićnu rasvjetu kao da nas želi probuditi iz ove zimske uspavanosti. Dubračina je nabujala od kiša. Huči i zastrašuje. Na mjestu gdje utječe u more, stoji crkva. Nedjeljom mještani na misi, zvone crkvena zvona, a poslije mise brzim korakom kućama.

Svjetla u toplim domovima trepere u noći. Ljepotica spava, usamljena, promrzla, ljepša nego ikada, a ja sretna i bezbrižna spavam u njenom krilu. Crikvenica.

**Tara Krmpotić, 6. r.
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Učitelj mentor: Marijana Marić-Tonković, prof.**

Masline i vino

Kad god stignem sjetim se kraja svojih predaka, kraja na škrtoj zemlji. U Dalmaciji.

Dalmacija, toliko puta opjevana u pjesmama dio je mogabica. Svake godine, barem dva puta odlazim na moj otok. Iako na Ugljan putujem po nekoliko sati, nje mi teško, naprotiv, uživam. Moj me djed naučio putu na dva načina. Jedan vodi kroz Liku, a drugi uz more. Draži mi je ovaj drugi jer iako duže traje, više se mogu stopiti s morem i suncem. Na putu do Zadra vode nas zavoji, brda i planine. Kako odrastam, planine mi se svake godine čine većima i jačima. Velebit i Paklenica stupaju se u jednu ogromnu kamenu neman. Stoje tako na jednoj strani ceste i pozivaju na divljenje. Na moru je uvijek zanimljivo. Za vrijeme ljetnih mjeseci možeš vidjeti ribare koji vuku svoje mrerže, a galebovi ih prate. Nadaju se da će i njima nešto baciti. Trajekti prevoze turiste, a Maslenički i Paški most kao da pružaju ruke s jedne strane obale na drugu. Oaza bora, vinove loze i masline. Približavajući se Zadru, uvijek osjetim te mirise koji me prođu cijeloga. Maestral uvijek godi. Sparina je uvijek tu. Teško joj je pobjeći. Brzo se nasmijem kad vidim guštericu na stijeni. "I tebi je vruće, zar ne?" upitam. Kad padnu prve zrake sunca, odmah se lakše diše. Tad se začuje pjesma klape kroz male kale. Kao što dragi dragoj pjeva na uho, tako i cvrčak započne svoju. Oči se zažare, a nozdrve prorade dok se slatkasti okus vina kotrlja niz grlo. Obožavam pršut, masline i smokve. Dok mlade djevojke donose blagodati ove škrte zemlje, prisjećam se fotografija svoje prabake s gustom crnom pletenicom. Težak. Teška riječ, ali istinska. Moji su predci kopali zemlju, sadili na njoj krumpir, zelje, lozu i masline. Svaki osunčani plod, plod je ruku mojih starih. Danas je puno lakše.

Noću, uz komin i dobру ribu ispod peke, tijelo mi se opusti. Došao sam kući i lijepo mi je.

Marin Tonković, 7.a
Natječaj Grada Crikvenice
Učitelj mentor: Milena Blažić Knez
Osnovna škola Zvonka Cara Crikvenica

Miradije Xheladini, 8.b

Kontrabasist

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Uistinu je teško biti drugačiji

Kao što i sami znate, puno je različitih ljudi na Zemlji i ima puno stvari po kojima se razlikujemo npr. boja koža, vjerska pripadnost, osobni stav prema nekim stvarima bilo to političkim ili jednostavno društvenim.

Mnogi bi rekli da su to neke od većih, bitnijih razlika, ali stvar je u tome da nitko ne obraća pozornost na one "manje" probleme poput nasilja među djecom. Ja sam još dijete i jedino što vam mogu reći da je to, bar meni, jedan od velikih problema. Zašto djeca mogu biti tako okrutna i tako bezobrazna prema djeci koja su drugačija od ostalih, koja se na neki način izdvajaju iz okoline? E to je pitanje na koje ni najveći i najpametniji znanstvenici nemaju odgovor. Mislim da su mnoga djeca konzervativna. Da mnoga od njih ni ne znaju značenje te riječi, ali jesu i ne možete mi reći da nisu, jer prema razmišljanjima te djece postoji tj. treba postojati samo jedan tip osobe. Takva osoba bi trebala biti neko utjelovljenje savršenosti, a svi znamo da je to nemoguće jer nitko nije savršen. Ako ti odlično ide u školi, onda si štreber, ali ako ti ne ide baš, onda si glup. Ako nemaš markiranu odjeću, onda si izvan mode i nikome nije ni palo na pamet da možda nisi baš tako bogat, da ti roditelji mogu kupovati markiranu odjeću. Ako si muško, nikako ne smiješ slušati Justina Biebera ili One Direction jer si onda definitivno gay. Izgleda da ta djeca ne shvaćaju da riječi mogu boljeti i više od udarca. Čula sam na vijestima i preko interneta o djeci koja su si, upravo zbog te nasilne, konzervativne djece, oduzela život. Jednostavno više nisu mogli prihvataći udarce, nisu se znali nositi s njima, a i nisu imali nikoga kome bi se mogli povjeriti ili nekoga tko bi ih zaštitio.

Duboko se nadam da sam vam pomogla shvatiti kako stvari stoje u današnjem svijetu. Ako ste dijete ili neka mlada osoba koja je bila drugačija i uspjela prebroditi svu tu bol, koja je prošla svoj put pomognite onima koji ga još traže jer uistinu je teško biti drugačiji u današnjem svijetu.

Dora Lončarić, 8. r.
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Učitelj mentor: Marijana Marić-Tonković, prof.

Noć

Sunce odlazi. Mračni veo prekriva zemlju. Noć je. Vrišti tišina, samo se ponekad, odnekud začuju znakovi noćnih prolaznika u daljini. Tama nam zatvara oči i zato otvaramo dušu. Čujemo, osjetimo, vidimo.

Šuštanje lišća, vapaj vjetra, udaranje kišnih kapi o zemlju, prepiranje mačaka, glasno zavijanje pasa, pjesma cvrčaka, neki nagli šuštaj u grmlju... Svi ti zvukovi po danu su skoro pa neprimjetni, ali zato postoji noć gdje i najtiši zvuk, najtiši glas postaje slavan, veličanstven.

Zbog mračnog omotača, na vid se ne možemo potpuno osloniti, ali je uvijek tu onaj očaravajući pogled na nebo i njegove stanovnike: zvijezde i mjesec. Milijuni malih gorećih točkica slijede svojeg ozarenog vođu i uljepšavaju nam noć. U uskim ulicama, jedan do drugoga, stoje naši prijatelji u teškoj tami: noćne svjetiljke. Osvjetljavajući grad čine naše malo nebo na zemlji.

Mrak je za mnoge strah i trepet, svijet sveg lošeg, ali za mene se u njemu vidi prava ljepota života, upravo zato jer ne gledamo očima, nego dušom. U noći postajemo druga, a ipak ista osoba. Razmišljamo, postavljamo ciljeve, rješavamo neke probleme, tek tako razbistrimo glavu, opušteno se odmaramo, učimo uživati, dobijemo krila.

To je noć. Mračna i tajanstvena, a ipak umirujuća i besprijeckorno prekrasna. Problem je samo u tome što ne vide svi njeni pravu ljepotu.

**Antonjela Antić, 8.r.
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica
Učitelj mentor: Marijana Marić-Tonković, prof.**

Hana Friš, 6.a

Španjolka

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

Maškare

Moja mat vavek pripoveda kako je njoj žal ča maškare nisu ko prije. Sako leto isto govori. Nikako mi ni jasno o čemu ona to. Kad je počela govoret, stala sam. Rekla je kako se spamećiva kako ju je nona peljala saku nedelju na tombolu va stari "Inter". Obukla ju je va pajaca i tekuć va grad. Kompanija je već čekala. Vavek su sedele za stolon kraj poneštare. Bilo je krcato ljudi maškaranih i nemaškaranih. "Sedmice "su svirale. " Ma ki su to?!" pomislela san. Rekla je i kako se spamećiva koliko je ljudi hodilo zi Matkovići. Sigurno ni niki ostal doma. Cele familje. Bilo je sega: naopako obučenih kaputi, skijaši, kapetani, ciganki, pajaci... Sako leto su se slikali va domu "Partizan". Nono mi je pak rekral kako su bile vele utrke magarci va centre. Va Crikvenicu su dohajali zi cele okolice. Crikvenica je bila centar maškar. I on je znal harmoniku zasvirat. Najbolji su dolazili va "Inter". Se kuće su dišale po krafnama i fritami. Hodilo se saku subotu, ma nisu se kupovali kostimi. Šili su se doma ili si se nakramal z onim ča imaš. Bila je vela čast kad su ti maškare došle kuću pozdraviti. Pripravljalo se za pojist, popit i ki dinar se dal. A kad se šentanca za krivoga za se va leto dan čitala, palada, se terase i "Inter" bili su krcati. Pomalo tužna, al se ipak smela, rekla je samo da više ni Intera, doma "Partizan", a bome ni maškara ko negda. Poiskala je stare slike i bome ima pravo. Majko moja, kolike maškare na slikama! Koliko ljudi! Sad na parade ni bilo ni sto ljudi. Famozni šator je skoro prazan, a šentencu moraš platit. Ne da njoj se hodit va šator. Ma kad čuje da maškare balaju, valje poskoči i zapjeva.

**Jelena Rubčić, 5.a
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Voditeljica: Suzana Grbčić**

Da sam zlatna svjetlost sunca

Da sam zlatna sjetlost Sunca...eh,da mi je biti ta svjetlost koja obasjava cijeli svijet i veseli svako dijete.Ne bi li bilo lijepo doći poslije kiše i sa sobom povesti čarobnu dugu.Uljeni dan svim bićima na Zemlji. Obasjati pučinu mora i otjerati tmurne oblake.

Da sam zlatna svjetlost Sunca unosila bih toplinu u svaki dom i u svakoga čovjeka.

Zar to ne bi bilo dirljivo? Svojom zlatnom bojom obasjavati sve livade i šume; uveseljavati malenog leptira u letu; dodirnuti krila galeba toplinom svojih blještavih zraka...

Poslije zime bih ojačala i probudila vesele, radoznale životinje.Požurivala bih potoći koji bi glasnije žuborio. Ponukala bih cvijet da raširi svoje šarene latice i mlade listiće što vijore na vjetru.

Ujutro bih otpratila đake u školu i svi bi se radovali svakom mojem ponovnom dolasku.Uživala bih u razgovoru sa Suncem na čistom i modrom nebu koje kao da se spaja s morem.Provalčila bih se kroz zelene krošnje drveća; pozdravljala bih cvrkutave ptice koje lete u visini; grlila bih njegovane vrtove i livade punе cvijeća.

Uvečer bih se polako spuštala iza planine i čekala da ponovo izadem sa Suncem.

Zar ne bi svatko poželio biti ta zlatna svjetlost Sunca?

Katarina Visković, 6.c
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentorica: Edita Starčević, prof.

Ena Đipalo, 1.g2

Radost

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Jesen grli moj vrt

Sjedim na starom panju oraha u vrtu nedaleko moje kuće. Kasna je jesen. Toplo je za ovo doba godine. Sunčeve zrake sra- mežljivo vire iza gustih oblaka. Sam sam. Gledam, osluškujem, razmišljam...

Ugodno mi je. Smiruje me ovaj prostor u kojem jesen još uvijek caruje. Iznad mene su visoka listopadna stabla na kojima još uvijek ima mnogo lišća. To me iznenadiло. Ipak nisu tako vesele boje kao prije nekoliko dana. Žarko crvenu i narančastu zamijenila je tamno smeđa. Povjetarac mi prolazi kroz kosu i nosi lišće s grana. Ono polako pada i skuplja se u šarenim tepih. Tamo trune i u zraku se osjeti miris vlage i truleži. U mom vrtu nedaleko panja na kojem sjedim posebno su svoje klobuke iskrivile dvije gljive. Lijepi su, ali ne znam jesu li i jestive. Tišinu u kojoj uživam povremeno prekine cvrkut ptica iz krošnje i lavež mog psa. Mali kos razbacuje lišće. Čini mi se da u tome uživa. On vraća veselje mojem vrtu koji se spremi za zimski san.

Sunce polako zalazi, a ja to osjetim na svojim obrazima. Naglo je zahladilo. Osjetim miris dima iz kuće. Vrijeme je za povratak u topli dom. Ustajem i koračam, a ispod nogu šušti mi lišće. Pamtit ću ovo jesensko popodne u mom vrtu.

**Mateo Manestar, 6.c
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentorica: Edita Starčević, prof.**

More ki život...

Na žalu sidin i more gljedan... Čas je plavo ko nebo i piva
pismo veselu.

Ribari povlače mriže pune ribi, galebi se zalećuju i gozbi
pridružuju.

Žene va starih nošnji muži srićne dočekuju.

Zrcalo se zamcuje...

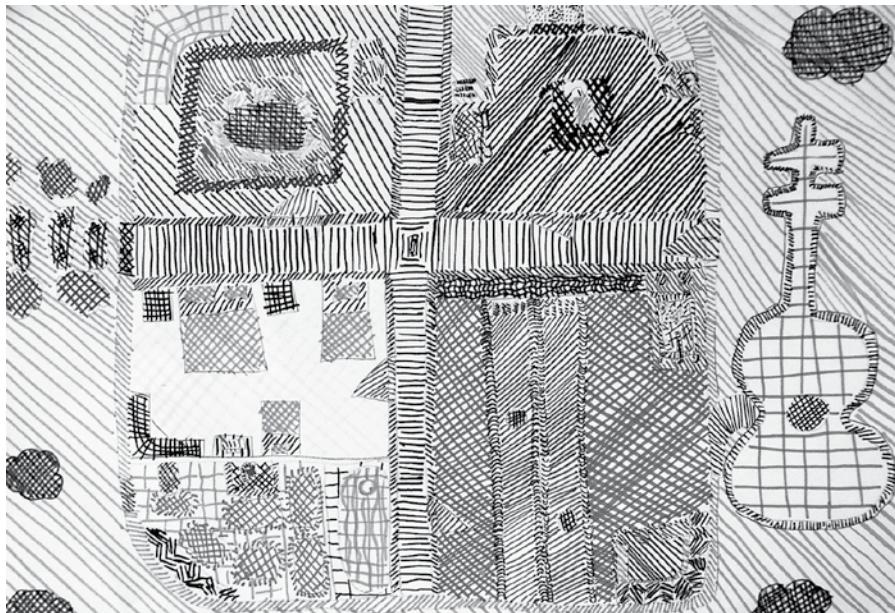
More crno, plač se žena i dice u daljini čuje.

Opakuju svoji muži i oci... Pa tišina...

More opet plavo, mirno, pisma se čuje...

More ki život, mrižu svoju plete i raspliće...

Ena Ljubanović, 8. r.
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentorica: Jasmina Manestar, prof.

Michelle Butorac, 6.b

Plošni rasteri

OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Što je čovjek samo prema ovom svijetu? (Fran Mažuranić, Svetmir)

Ljeti legnem na terasu, gledam kako sunce polako tone iza otoka. Nebo se zatamni i jedna po jedna na nebu se rađaju zvezde. Noćno nebo isprva promatram samo površno, poput nekog umjetničkog djela, a zatim uronim u dubinu i počnem se pitati koliko daleko moj pogled dopire.

Je li tamo gore iznad mene neko biće koje čini isto?

Nebeski je svod, nema sumnje, jedna vrlo zanimljiva stvar!
Danju svjetlo plave boje išarano bijelim oblacima, a čim sun-

Tomislav Dragoje, 1.g1

Bez muzike nema života

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

ce zađe poprimi tamnu boju s bezbroj srebrnih točkica. Izađe Mjesec koji kao da se smiješka gledajući dolje na nas. Nebo nam daje pogled i na druge planete. Daje nam nadu da nismo potpuno sami u ogromnom svemiru, u beskraju, ali i depresivan osjećaj malenkosti. Što god mi napravili, ne samo kao pojedinci, već čovječanstvo u cijelosti, nikada ne ćemo imati previše utjecaja izvan naše planete Zemlje. Naša najveća briga trebala bi biti očuvanje naše Zemlje koja je, barem za sada, naš jedini dom. Volim zamišljati kako putujem svemirom. Opustim se, glava mi visi s udobnog naslonjača i pustim da me moje misli zabavljaju. Misli me vode na planete "u blizini", a zatim otputujem na one iz mašte. Šećem planetima kao turist. Razmišljam o tome kako bi izgledala izvanzemaljska civilizacija. Je li puna okruglih nebodera i lebdećih automobila kako ih prikazuju filmovi? Jesu li napredniji od nas? U slučaju da jesu, nadam se da su pronašli neki naš izgubljeni satelit i da nas već traže. Možda su pronašli zlatnu ploču s uputama za dolazak na Zemlju? Možda su čuli pjesmu koja predstavlja našu usamljenost? Živimo u neizvjesnosti! Postavljamo pitanja, pokušavamo naći odgovore, sami na svoja pitanja odgovaramo... Pitanja postaju smisao ljudskog postojanja! Naša priroda tjeran je na vječno traganje, istraživanje, ispitivanje...

I tako sve dok sami sebe ne uništimo.

Svoje mogućnosti iskorištavamo dokraj. Sve nas taj beskraj neopisivo zanima, ali u tom svemiru okreće se maleni kamenčić, nama tako dragocjen, naš dom, naša Zemlja. Čuvajmo je!

**Karla Car, 8. r.
Natječaj Grada Crikvenice
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentorica: Jasmina Manestar, prof.**

Zabok
Углок

Na prethodnoj stranici:

Božica Breber, 4.d

VRIJEME, 1. generacijska nagrada 2013. godine na Državnom natjecanju-izložbi

učenika koji se obrazuju u području likovnih i primijenjenih umjetnosti i dizajna

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Ma može!

Velike ljubavne priče su one o Romeu i Juliji, Kleopatri i Marku Antoniju, Tristanu i Izoldi, pa one luckaste: o Popaju i Olivu, Shreku i Fioni, Mickeyu i Minnie Maus... A onda slijedi naša... Nije nalik ni na jednu, ali mislim da ipak zaslužuje biti napisana! Evo te velike i dirljive ljubavne priče, o meni i njemu... Pripremite maramice!

Njegova verzija dirljive ljubavne priče:

Nije ona bila Bog zna kaj... Ak se dobro sjećam, imala je dugu plavu kosu, mislim da valjda plave oči, dvije noge i ruke, vrat, na njemu malo veću glavu i na njoj klempave uši. Bila je viša od mene za kojih 20 centimetara. Ja sam visok oko 165 (glupi geni), a ona je, eto, 185... To zbilja zvuči prepreslatko (a i izgleda, by the way). Inače, nisam sebe u skoroj budućnosti zamišljala s višom curom od sebe, pošto sam dominatni alfa mužjak s bujnom crnom kosom i velikim mišićima. Al čudna stvar je ta sudbina... I eto, tak smo se mi upoznali i zabrijali na nekom partiju... Isuse, kak je bilo ludooo! Kad se samo sjetim... ono, fakat je bila ludnica! Ja sam bil u zelenim šuzama, kožnoj jakni i imal sam prekul zurkicu... Ma glavna faca sam bil tam... Kužiš me, ne...? Sve mace su me gledale... Ma nisu mogle oči s mene skinut! Samo me ona nije htela pogledat. Smijala se ko blesava celu večer i pravila se da ne postojim... "Idemo plesat cure! Kako smo ludeeee.. Pa mi smo carice! Najluđe smo na ovom partiju!" Nisam mogel da ju ne zamijetim... Kad je svukla majcu, odmah me osvojila. Imala je i nekakve štikle u kojima je uspjela skočiti na stol. I tak je ona skočila na stol, svukla majcu i derala se polugola: KO HOĆE BITI MOJ DEČKO!!! Rekel sam: JAAAAA BUM TVOJ DEČKOOO!!! Onda je ona rekla: MAAA MOŽEEEEE!! Koja sretnica... Rekel sam vam da mi mace jednostavno ne mogu odoljet... I onda je ona skočila sa stola na mene, srušila me na pod i to je bil taj božanstveni trenutak kad su nam se pogledi sreli... Shvatil sam da je ona ta. Ma ljudi moji, ona je ta! Počastil sam ju sa sokićem, pošto sam stojan, drag, druželjubiv, simpatičan, mlad itd... Ko što ste prepovestili, bila je oduševljena. Mislim, morala je biti oduševljena kad sam ju JA častil... Onda smo malo bacili spikicu o stanju o državi, Sanaderu, porezima, siromaštву i gladi u svijetu. Skužil sam da imamo puno toga zajedničkog: ja sam rekel da mrzim rat i ona je isto rekla da mrzi rat. Onda sam ju pital dal voli či-

Tihomir Krklec, 4.d

Mikrofon

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

PoZiCa (okreni)
2013. (v)

tati. Rekla je da pročita samo etiketu sa šampona kad se tušira... Ja sam rekel da i ja isto..Da ne povjeruješ! Onda se je počela tak smijat da joj je na kraju žvaka odletela iz usta. (Nemrem si pomоć kad sam duhovit. Jednostavno nemrem!). I tak smo se mi počeli intenzivno družit... Svaki dan smo igrali Čovječe ne ljuti se, gledali utakmice i prečesto objašnjavalii deci da ja nisam njezin sin i da u ljubavi NIJE BITNA VISINA. I sad...

...Isuse Bože, dobro kaj sam došla na vrijeme! Nebudeš ti ispričal nikakav događaj! Sigurno si mislite da nisam normalna kad sam u vezi s ovim magarcem. Neodoljiv? On neodoljiv?! Ljudi moji, metar i žilet od dečka? Neodoljivost je cura od metar i osamdeset, haaalooo... A kak samo lažee... On niti nema crnu kosu! Ima plavu kosu od rođenja i izgleda ko onaj pjevač Milan Stanković! Sigurna sam da vas je duboko dirnula ova njegova ("naša") ljubavna pričica, i natjerala da zaplačete od dirljive dirljivosti... Mene je samo osramotila... Pa evo i moje, "ISTINITE VERZIJE".

Njezina verzija dirljive ljubavne priče:

Ma on je mene zamijetil već prvi dan srednje škole i počel mi namigivati. Ja sam odmah pomislila da ide u osnovnu, pošto sam bila viša od njega za dvije glave... On je rekao: "Mala, imaš dobru khmm... kosu." A ja sam se samo okrenula i rekla: "Onaaak, pa daj odrasti! Ili bolje...narasti!" Očito da sam bila ozbiljnija od njega i nisu me zanimali glupe dječje forice... Ali taj ludi idijot nije mi dal mira sve do četvrtog razreda. Počelo je s porukicama. Prva je bila: Bok. (znam, veoma je domišljat). Nisam niš odgovorila... Druga je već bila: Bok. Kak si? (wauuu... napredak je očit!). Treća: Bok. Zake mi ne odgovorāš? Tužni smajlić. Ja: Ubij se... Znam da sam bila veoma okrutna, ali to je, mogu slobodno reći, jedan od blažih oblika psihičkog nasilja... I morala sam djelovati! Jednog kobnog dana u školi, idem ja na wc i eto ti njega, ide on za mnom. Ja se okrenem, vidi tog ludiaka kak mi se smije od uha do uha i pitam se: "Zašto ja, Bože?"... "Ovo je ženski wc, si mutav?", spusti mu neka cura. "Ti si mutava ak ne vidiš da sam ja tu sa svojom curom!" ("sa svojom curom" je posebno naglasil). E onda je bilo gotovo, prekipjelo mi je: okrenula sam se i opalila mu takvu šamarčinu da me zaboljela ruka. A on: "Ljubavi, volim kad si gruba. Sačuvaj to za poslje".

Od tad je moj svijet počel tonuti ko Atlantida... Izbjegavala sam ga u širokom luku (bar sam pokušavala) i čak sam se ofarbala (njemu se sviđala moja plava kosa). Sve samo da me ostavi

na miru... Ali... Pa o kakvoj on to sudbini melje! Ova "sudbina" je bil moj 18. rođendan; na koji on inače NIJE BIL POZVAN, al je došel s nekim glupim frendom... I neću se uopće prisjećat da mi je poklonil nekakvu plastičnu krunu s porukom: Ti si moja kraljica. Smajlić! Još nebi bilo tak ironično da se ta kruna nije svima dopala, na kraju čak i meni... I ak budete ikad gledali slike s mog 18. rođendana, možda primijetite da na svakoj sliki, ali baš na svakoj, imam tu glupu krunu. No, evo priznam, slatko je to. Ali svejedno... nije baš normalan. A ova glupost sa skakanjem na njega... Booože dragi!... Ne vjerujete u to, valjda?! Pa to su obične izmišljotine! Jer.. Ovaj... Ja... Pa... Ja sam možda i stala na stol.. Ali samo zato jer... pa bil mi je 18. rođendan, eto zato! Valjda znate da se na rođendanima radi svašta...Tak da me ne osuđujte odmah! I da mi zaključimo: i nisam skočila, nek sam PALA... i to grozno... A sve čega se dalje sjećam je da smo ja i on pili sok. I to je JEDINO ISTINA u njegovoј pričici... Budete rekli da sam luda, al' ukratko: mislim da mi negdje oko 9 i nije bil baš slatki, oko ponoći je postal puno, puno sladi (pa kupil mi je krunu, helouuu!) i već u sljedećem trenutku imala dečka - nižeg 20 cm od sebe.

"Čudna je ta sudbina" (kako smo dubokoumni!). Valjda je svjestan kolko je sretan da ima mene za curu, jer sam totalno neodoljiva... Uglavnom smo objašnjavali ljudima da u ljubavi nije bitna visina, i to je jedina stvar oko koje se i dan danas slazemo. Al' on je još uvijek dosadan, naporan, zahtjevan, glupav, lažljivac, smotan i vulgaran. No, svi smo mi valjda takvi kad je ljubav u pitanju (ili je možda samo on?). Moguće... A sad čujte kad se ON razbil skuterom...

Dostaaa bi bilo! Uozbiljimo se! Mislim da je očito da je moja verzija priče istinita, jer si ti bila luda za mnom celu srednju, makar si to nisi htela priznat... na kraju sam te ipak osvojil svojim neodoljivim šarmom!

Aha, osvojil si me svojom visinom.

Glupa si. Izgledaš ko stablo.

Hvala.

Ali si moje stablo.

Ma samo tvoje...

Lucija Švaljek, 4. r.

PRVA NAGRADA GJALSKI ZA SREDNJOŠKOLCE

Srednja škola Krapina

Mentor: Stjepan Varjačić, prof.

Kad svijet postane prevelik

Petar Lončar je bio anomalija, tajna i gotovo sasvim nepoznata, osim putem glasina. Zna se da glasinama ne treba vjerovati. One su ipak bile istinite. Ili je tridesetak ljudi često dijelilo halucinaciju. Budući da su mi u nasljedstvo ostavljena dva dnevnika, Petrov i djedov, ja će reći da su glasine istinite.

Recimo da je sve počelo jedne olujne noći, a dolaskom jutra cijeli se svijet okrenuo naglavce ili se u slučaju desetogodišnjeg Petra Lončara povećao dvadeset puta. Odnosno, on se smanjio dvadeset puta, a Zemlja se u svojoj prvotnoj veličini nastavila okretati oko Sunca. Tog je jutra stvorio svojim roditeljima i braći podosta problema. Bilo ga je nemoguće pronaći. Sasvim slučajno je pronađen kada se jedan od blizanaca nagnuo u sobu jer je začuo neke čudne zvukove. Petrov najbolji priatelj, susjed, čijeg je postojanja tada jedva svjestan, kasnije je zapisao: Rekao je da se nada da više nikad neće morati skakati gol ispred svoje obitelj, ali nema problema s paradiranjem u tom svom sitnom ručniku ispred mene.

Gotovo mu je bilo uskraćeno obrazovanje, ali nakon upornog nagovaranja, Petrovi roditelji su pristali pregovarati s osnovnom školom. Nakon dva tjedna, Davor Ban je smirenio prihvatio svoju sudbinu nosača i pomagača. Iznenadujuće, budući da Davor nikad ništa nije prihvatio mirno. Čak ni varivo za ručak.

Prvi dan nastave proveo sam skriven u ovratniku Davorove košulje. Život je odjednom postao opasniji. Osim Davora, još su jedino nastavnici bili upoznati s Petrovim smanjenim postojanjem. Ostali su se odsutno pitali kamo je nestao onaj plavokosi dječak koji im je uvijek rado pomagao. Povremeno bi se školom proširila glasina o pet centimetara visokom dječaku, ali budimo iskreni, po završetku osmog razreda Petar je bio visok osam centimetara. Za to vrijeme, rijetko tko je obraćao pažnju na osamljenog dječaka koji se uvijek držao kutaka.

Zajedno su upisali opći smjer gimnazije. Život im se u odnosu na osnovnu školu nije bitno promijenio. Petar je još uvijek potajno pisao pismene provjere i usmeno odgovarao. Davor je još uvijek svakog dana dolazio po Petra, nosio ga u svom džepu i pomagao mu učiti. Oboje su bili prisiljeni jednom na tjedan razgovarati sa psihologinjom, nakon jedne javne svađe.

Zbilja nisam mislio da će se toliko uzrujati jer sam mu šap-

tao što da kaže curi. Nisam ja kriv što je to ona krivo shvatila. Ni to što me Davor slušao. Nije se trebao derati na mene, nakon što me ona gotovo oborila kad ga je udarila. Samo je uvjerojatno škole da nije čist u glavi. Tjedan dana Petar nije pohađao školu, a Davor se vukao po hodnicima. Davor se slomio i sljedećeg pondjeljka pokupio Petra kao da se ništa nije dogodilo.

Petar se dosad već pomirio da nikad neće biti viši od deset centimetara, pa se pravi problem pojavio kada je shvatio da je zaljubljen u svog najboljeg prijatelja. Danima je odbijao odlaziti u školu, iako se Davor svakog jutra pojavio u njegovoj sobi i nagovarao ga da izade iz svog skrovišta. Odlazio je u posljednji čas. Jednog mu je jutra Petar priznao.

Klaudija Petrinić, 2.d

Autoportret

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Sviđam mu se. Sviđam se Petru. Zašto je morao toliko si zakomplikirati život? Vjerojatno mu nikad neću uzvratiti te osjećaje. Petrovom su glavom prolazile slične misli, ali obojane strahom.

Pitao se što će se dogoditi s ostatkom njegova života ako Davor odluči da se ne može družiti, zapravo brinuti se za dečka koji se u njega zaljubio. Unatoč svemu, Davor se pojavio sljedećeg jutra, a ta se tema nije ponovno spominjala.

Završetkom srednje škole, dvojac se nije razdvojio. Davor je bio svjestan da je on jedina prilika da mu se prijatelj obrazuje. Odlučili su da se neće maltretirati fakultetsko osoblje s posebnim prijamnim za Petra, ali i svime onime što slijedi nakon upisa. Davor je upisao temu koja je zanimala obojicu, francuski i ruski jezik. Zajedno su uzeli jedan mali stan, a onda djed se zaljubio u baku.

Ona je najljepša djevojka koju sam ikad vido. Srećom, Petar nije bio sa mnom. Vjerojatno bi završilo kao i posljednji put. Davor je šutio sve do dana kada je trebao izaći s njom. Bojao se kako će Petar reagirati na tu vijest. I bio je u pravu. Petar je nakon obavijesti sjedio u tišini, pokraj svoje šalice čaja, sve do trenutka kada je Davor izašao iz stana.

Petar je jednom napisao: Ne očekujem da ću dugo živjeti. Možda još samo nekoliko godina. Nemam želju za smrću, ali jednog će dana svijet jednostavno biti prevelik, a nikoga neće biti pokraj mene da me spasi. Riječi su se pokazale proročanskim. Poginuo je ispod kotača nekog auta. Vozač nije ni znao da je postao ubojica. Njegova je smrt gotovo završila neprimjećena, osim kao šarena mrlja na asfaltu. Međutim, Davoru je bilo posve jasno što se dogodilo.

Petar je imao veliki utjecaj na mog djeda, a preko njega i na nas. Svaki put kad bismo ga posjetili ponovio bi nam ono što je njemu Petar često ponavljaо: Iskoristi sve prilike koje možeš. Možda će sutra svijet biti prevelik, možda će biti previše. Možda već i jest.

Vedrana Petrovečki, 3. r.
DRUGA NAGRADA GJALSKI ZA SREDNJOŠKOLCE
Gimnazija A. G. Matoša Zabok
Mentorica: Nikolina Tuđa Svečak, prof.

Jedna misao dalje

“Život je prilika, iskoristi je. Život je ljepota, divi joj se. Život je san, sanjaj ga. Život je izazov, potrudi se. Život je dužnost, izvrši je. Život je igra, nauči pravila. Život je lomljiv, čuvaj ga. Život je obećanje, ispuni ga. Život je tuga, prebrodi je. Život je borba, prihvati je. Život je tragedija, suprotstavi joj se. Život je avantura, prepusti se. Život je sreća, doživi je. Život je neprocjenjiv, shvati ga ozbiljno. Život je život, živi ga.” Riječi odzvanaju tako snažno. Ostaju dugo pored tebe. Ne shvaćaš što znaće.

Probudiš se. Ulaziš u stvarnost i razočarana si. Shvaćaš koncept snova, ali ga ne želiš prihvati. Ustaješ kao i svakoga jutra. Već je jesen i pogled je osjenčan sivilom i okupan kišom. Pamtiš svoj san, pokušavaš ne zaboraviti lica jer ona jedina ostaju. Programirano radiš ono što si učila godinama; pereš zube, presvlačiš se i doručkuješ. Kasnije; opet pereš zube, staviš malo pudera na lice. Tebi to i nije bitno, ali ponekad, kad se pogledaš u zrcalo osjetiš sve nesavršenosti, izložene svima. Ne voliš kad drugi bulje, kad obraćaju previše pažnje ili te zovu. Imaš svoj svijet koji je ograđen i dalek. Razmišljaš o tome slušajući glazbu, ona trešti i postaje buka. Ponekad voliš zamišljati duge zvukove, daleke i nestvarne.

Na putu do škole si, voziš se “busom” i promatraš drveće kako postaje golo i hladno. Nekako, možeš se poistovjetiti i postaje ti hladno. Nasmijana lica su svuda oko tebe, govore i šapuću, a ti si uvjeren da im samo smetaš. Skloniš se na najudaljeniji dio klupe i šutiš, odšuljaš se do najsigurnijeg ti kuta i čekaš znak da nemaš pravo. Trudiš se ponašati isto, kao i svi oko tebe, ne privlačiti pažnju, no ljudi znaju, oni uvijek znaju. To te kopka satima. Što radiš krivo? Misliš da je tvoja sposobnost pronicanja premalena da budeš sam svoj psiholog i prijatelj, pa odustaneš od razgovora sa samom sobom. Osobe dolaze i odlaze, misliš da ih ne bi ni bilo da imaju drugi izbor. Ne podižeš glavu kad prolaziš pokraj stranaca jer te strah; možda bi te željeli upoznati. Vrijeme je u žurbi, iako se osjećaš usamljenom, ono prolazi.

Dan se mrači, враćaš se. Pereš zube i presvlačiš se, tuširaš se i koristiš se kratkim odgovorima, samo da dođeš do svog kreveta.

Unutar bedema svoje sobe, zaspis.

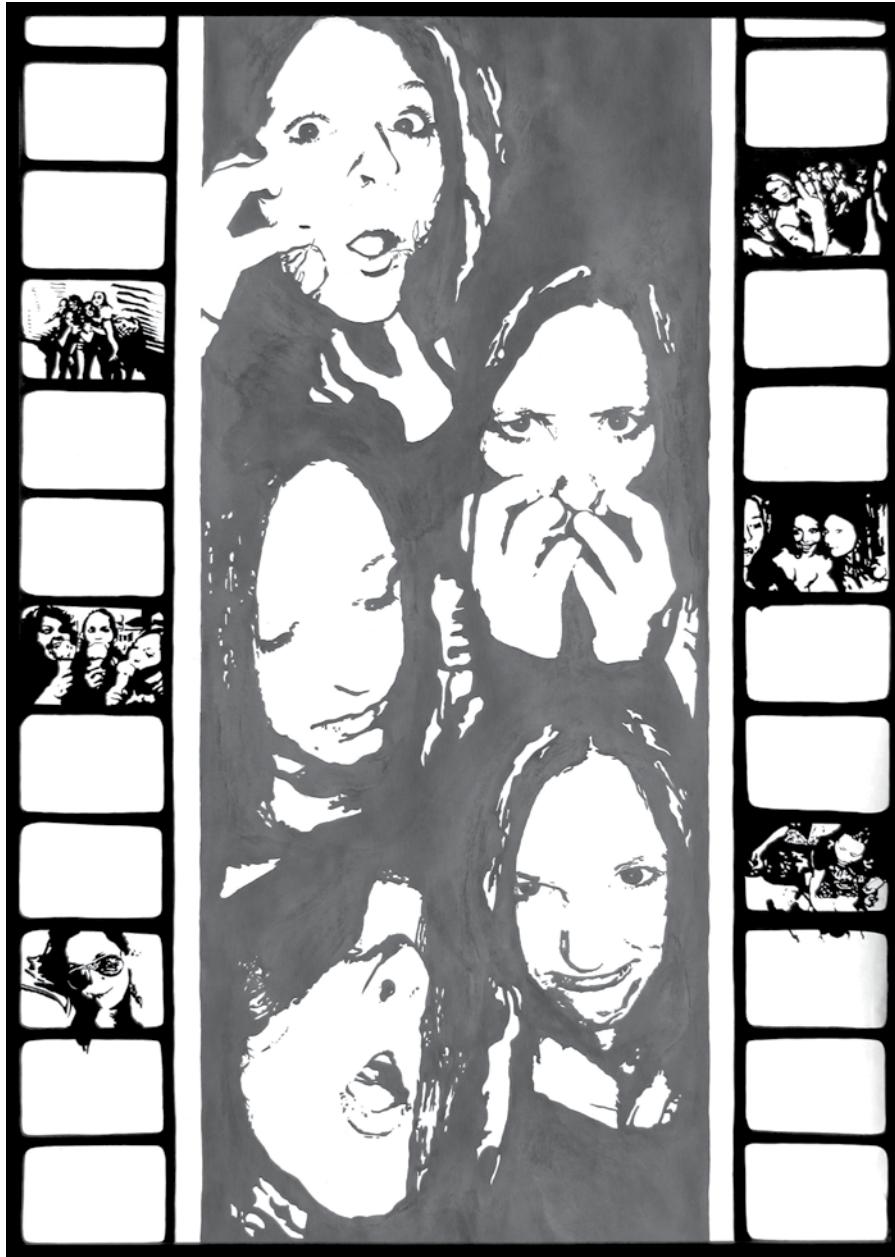
Stvarnost snova je ona koju želiš, koju voliš, kojoj se diviš.

Ona je iza debelih, svijetlo-smeđih zidina, iza prostranih livada i preko dubokog mora. Njen glas te umiruje. Iznad sivog oblaka, više i dalje, je on; njegove oči te upijaju, nose te daleko. Svi se dive tvojem smijehu. Letiš na oblaku želja. Imaš mogućnost zaželjeti i najluđu od svih želja. Sretna si. On ti vjeruje i povjera va ti svoje tajne, a ti ih čuvaš. Tamo je tvoj dom i čvrsti krov na kojem čuvaš najžući suncokret koji je ikada procvao. Njegove oči te upijaju, a njen glas te smiruje. Miriš se s okrutnim rastankom.

Sve se vraća i sve se ponavlja; dan za danom. Noći su čarobne. Sve što možeš tamo daleko iza zidina, čuvaš u sebi. Sanjaš očima otvorenim.

“Ovdje možeš disati. Ostani zauvijek”, vidiš mu u očima šapat. “Ovdje možeš biti sretna. To je stvarnost snova”, njen glas je realan i drhti. Probudiš se i shvatiš ono što si osjećala svo to vrijeme, a nisi imala mjesta za jednu misao dalje. Otvoriš oči koje ispuni šareni zid tvoje sobe i u cvjetnu jastučnicu šapneš: “Ja to mogu!”

Maja Košutić, 2. r.
DRUGA NAGRADA GJALSKI ZA SREDNJOŠKOLCE
Srednja škola Krapina
Mentor: Dunja Belošević, prof.

Ivana Bajcer, 4.d

Prijateljice

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Kip Gournje Stoubice vu zimu 2012.

Zovem se Lucija. Imam petnajest let. Idem v srednju školu za upravnog referenta. Doma zasad imam se kaj hoču. Novi mobitel,kompjuter, svoju sobu, novi biciklin...Ali kad to vse skup zbrojim, ipak mi zna biti fejst dosadne. Po zime kad počnu zimski praznici, zna mi biti tak dosadne da ne znam kam bi z sobu.

Kad pri mene v Gournje Stoubice po zime zideš van na cestu, misliš da su si pomrli. Nigde žive duše. Same diela birtija Puntar, al ta nie za me.Tam dolaziju same lokalni starčeki teri mislju da znaju se o politike.Jadaju se da nemaju penez i jake ih muči recesija.Meni pak nie jasne kak im recesija furt ostavlja gemišt i cigaretline.

Naviek kad mi je dosadne, ja liepe prejdem k svoje babice Nade i dede Jože. Oni nemaju mobitele, ni kompjutera, ni centralno grijanje, ali je meni prinji jake liepe.

Oni grijeju same kuhinju. Deda, baka i ja si sedneme oko šporeta i grijeme se. Deda zeme košaru i donese pune drv da ne mora vsaki čas iti van. Babica oguli krumpier i peče ga na table od šporeta. To mi je najslajše! Male ga odzgor posolime i mam ga vručega jieme. Moja mama to doma ne diela jer veli da bi si z tim zasmrdela stan i nove firunje tere je lani kupila. Babicu pak ni briga za firunje. Važne je da se mi dobre naiieme ovuga domačega specijaliteta.

Vu jednom kutu kuhinje imaju televizor. Deda mora obvezno gledeti vse viesti tere su na televizije. On je jake dobre informieran. Babice pak to ide na živce. Ona furt dede govori da su na svim programima viesti iste. Mene iste nie stale do viesti. Ja bi se rada spominjala. Deda na kraju popusti i vgasi televizora. Lepe si sedime oko šporeta, jieme pečeni kumpier s table i deda nam pripoveda starinjske priče. Deda je kak stvoren za pripovedača. Ja ga napete poslušam, a moram vam priznati da me je pokle i male strah.

“E, moja Lučica, to ti je bile tak zdavnja dok sam ja još bil dečec. To kaj ti bum ja sad povedal, to ti je meni rekel moj deda Imbra. On ti je jen dan prie Božiča išel k svojemu kumu na mesaru vu druge sele. Mesara je trajala duge i več je bila nouč. Dok su se još male pospominjali, več je bile i pol nouči. Deda Imbra

je krenul doma, a kuma mu je dala lampuš jer je vani bile jake kmica. Vani je bile jake zima, a veter je tak jake puhal da je dedi Imbri štel škrlak odnesti. Najemput mu je veter vgasil lampuš i dedek je ostal vu trde kmice. Krenul je on dalje po pameti jer se nič ni vidle. Najemput je v daljine videl svetle. Te svetle mu se približavale. Deda Imbra si je pomislil da je to dobre da nešči ide i da si bu mam lampuša vužgal. Kad je te svetle došle bliže, deda Imbra se je tak jake splašil jer ni bile nikoga, same svetle. Bogeck dragi! Pa kaj je to? Lučnjak!

Tu je v blizini bil poutuk, a te je svetle i po vode hodile. Od silnuga straha dedek Imbra je opal vu poutuk. Brže se zdigel i pogledal, ali svetla ni več bile. Dedeck je brže krenul dima. Slekel si je mokre z sebe i brze legal vu postelju. Duge, duge ni o teme nikomu pripovedal."

Kad je moj deda završil ovu zimsku priču, nasmejali sme se i spekli smo još jednu rundu krumpiera. I ove zime se pem gret dedeku. On ne špara na grijanju kak moja mama. Njega još nie pogudila recesija jer još ima v podrumu krumpiera i v šume drv. Deda ne jašče kak moja mama da nemame penez i kak bu nam još gorše. A gdo joj je kriv kaj je išla za prosvetnoga radnika? Denes bi joj bile bolje da je s dedekem krumpier sadila. Mene nie čist jasne kaj je to recesija, al se se više zavlači v moju familiju. Kad ja se skupa pogledam, meni nie se tak jake černe. Ak i ostanem bez penez za mobitel i nouvu obleku, ak me zapane i da jiem saki dan krumpier, moji babica i dedek buju furt tu. Ž njimi bum jiela dumače specijalitete i navčila se pune priči o coprnica i o sakakvih starinjskih zgod. A koj je najvažneš, ž njimi Gournja Stoubica zimi oživi.

Lucija Kušan, 2. u
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Srednja škola Zlatar
Mentor: Ljerka Gajski Markulin

Lica koja nas okružuju

Najljepše je na licu čovjeka vidjeti osmijeh. Ja sam od onih koji vjeruju da nasmiješeno lice i pozitivan stav čine čuda. Kaže se: "Osmijeh ne košta ništa, a donosi mnogo." Zašto onda nositi ozbiljno lice kroz život ako puno više dobivamo kad smo nasmiješeni?

Osmijeh je zarazan. Kao i zijevanje, i osmijeh ima lančani efekt. Dovoljno je samo da vidimo nasmiješena čovjeka i već se u nama rađa neka toplina koja nas ispunjava i tjera da se i mi od srca nasmijemo. Na dan je potrebno barem sedam minuta smijeha, kažu upućeni. Smijanje nas čini zdravijima, a dan bez osmijeha promašen je dan. No, u današnje vrijeme, u vrijeme krize, sve je manje ljudi koji se mogu od srca nasmijati, nasmiješiti se nekom običnom prolazniku, kolegi, prijatelju... Razlog su brojni problemi - ekonomski, obiteljski, problemi na poslu... Tako umjesto vedrih i nasmiješenih lica češće na ulici srećemo ona zabrinuta. Zabrinuta čovjeka nije problem "procitati" jer njegova se zabrinutost iskazuje odsutnošću, a odsutnost se na čovjeku lako uoči. Ipak, čini mi se da nitko ne voli nepoznatim ljudima pokazivati da ima problema. Mislim da zbog toga prevladavaju ozbiljna lica koja ne pokazuju nikakvo stanje. Dakle, ona svijetu žele reći da nisu ni u minusu (zabrinuti, tužni), ali ni u plusu (radosni, veseli) već na nekoj posve neodređenoj razini. Takva lica skrivaju stvarne osjećaje i raspoloženja. Njihovim su vlasnicima samo maske kojima se nastoje zaštititi od stvarnog, ponekad ravnodušnog, a često i okrutnog svijeta.

Može se to razumjeti kad znamo da ponekad pogrešno tumačimo ono što nam lica kazuju. Recimo, što biste rekli na starijeg čovjeka koji plače? Možda: "Teško mu je. Boji se smrti." Ili nešto slično... A moguće je da on uopće ne plače zbog toga. Pretpostavimo da plače zbog svojeg unuka koji je krenuo pogrešnim putem. Dakle, radi se o posve drugoj stvarnosti. Emocije na licu nepoznatog čovjeka mogu se različito "procitati", a onda i pogrešno protumačiti. Zato neki ljudi nastoje ne pokazivati svoje prave emocije. Namjeste osmijeh ili ozbiljno lice koje svijetu pokazuje da je sve u redu. Smijemo li kriviti te tužne i nesretne ljude koji radije na lice stave masku nego da svijetu otkriju svoje patnje? Mislim da ne - svatko se ima pravo na svoj način nositi s problemima.

Postoji, naravno, i drugačiji tip maske koji neki ljudi vole

stavljati. Takav tip maske nije moralno prihvatljiv jer namjerno zavarava druge ljude. Te nas maske žele uvjeriti u nečiju dobrotu, prijateljstvo, poštenje, a skrivaju suprotno. To su maske kakve na lica stavlju licemjerni ljudi. Ne razumijem i ne volim takve ljude. S njima nikada zapravo ne znamo na čemu smo. Kada smo u njihovu društvu, mislimo da nas razumiju, da žele biti dio naše svakidašnjice, naših života, a oni zapravo imaju druge planove. Njihovi interesi ne poklapaju se s našima, a često su upravo suprotni. Pa kako onda znati prepoznati takvu osobu koja se samo pretvara? Na to pitanje nema odgovora koji bi se mogao primijeniti i u praksi. Koliko se god mi trudili i obećavali sami sebi da ćemo se kloniti takvih ljudi, ne može-

Anđela Bračun, 1.d

Mati

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

mo biti sigurni u svoju sposobnost prosuđivanja. Mi smo ipak samo ljudi i nemamo nadnaravnih sposobnosti da saznamo kakve su čje namjere. Bilo bi bolje za nas kada bi nas se takvi ljudi klonili, kad im ne bismo bili "interesantni". Bolje da nas ignoriraju nego da nam pokazuju svoje licemjerno lice.

Znate li tko uvijek pokazuje svoje pravo lice? Bebe. Da, bebe, ta mala bića koja još sebe nisu ni svjesna. Na njima točno vidite kako se osjećaju. Glad pokazuju plačem, isto kao i usamljenost ili kada ih treba presvući. Malo dijete ne zna za zabrinutost, za ozbiljnost ili za maske kojima će prikriti svoje raspoloženje. Osmijeh na njegovu licu govori da je sretno, zadovoljno njegom koju mu pružaju njegovi najmiliji. Ono zna samo za igru, majčinu prisutnost i toplinu, kao i za ljubav članova obitelji. Zato predlažem ovo: kada smo tužni, potražimo pogledom neku bebu. Možda baš prolazi pokraj nas u majčinu naručju. Pogledajmo njeno blaženo lice i sigurno će nam proći kroz glavu kako je u njihovu malom svijetu sve lijepo. Ponajviše zbog toga jer nemaju nikakvih problema (roditelji se brinu za njih), ali i zato što se mogu izraziti onako kako se stvarno i osjećaju, bez ikakve prisile vanjskog svijeta. Možda bismo se trebali ugledati na njih i prestati unaprijed razmišljati o tome što će ostali reći na naše raspoloženje.

(A ja? Iako nastojim pokazivati svoje pravo raspoloženje, ipak se vodim jednom izrekom: "Ako te budu pitali 'kako si', uvijek odgovori 'dobro' jer prijatelj će se radovati, neprijatelj zavidjeti, a samo ćeš ti znati kako ti je". Mudro rečeno, nije li?)

Lucija Horvat, 3.eb
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Srednja škola Zabok
Mentorica: Dubravka Krznar, prof.

Pouka o ljubavi ili kako se ljubav množi, a ne dijeli

Pitanje od milijun kuna. Znate li odakle dolaze nevolje? Ne? Otkrit ću vam tajnu starije braće i sestara. Nevolje dolaze direktno iz mamina trbuha u obliku slatkog, malog brata ili sestre. Devet mjeseci grlile mamu, pjevate malom biću u trbuhu. Osjećate da se nevolja valja iza brijege, ali svi su sretni, pa vi ne želite pokvariti veselje pitanjem “što će biti kad se to malo biće rodi?”.

Sjećate se, mama, posebno pažljiva prema vama, često vas grli, smije se od uha do uha. Zrači posebnom srećom, uvjera-va vas da ste upravo vi njezina najveća ljubav, a u isto vrijeme nježno miluje trbuhi tepa malom biću u njemu. Svi su me ispitivali kako će se to malo biće zvati. Uporno sam ponavljala

Valentino Kovačićek, 5.a

Sveti Juraj i zmaj

OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

da će se zvati Đurđa. Ni sama ne znam zašto. Jednom me jedan stariji gospodin pitao "je l došel bracek ili seká", a ja sam mu već dobro iznervirana stalnim ispitivanjem odgovorila kako Đurđa još uvjek nije došla.

I tada – sretan trenutak, dolazak na svijet mojeg mlađeg brata. Zove se Hrvoje. Bio je baš zgodan, bucmast i glasan. E, od toga trena počinju nevolje. Stalna upozorenja, kao ti si starija, moraš biti i pametnija. Pazi na brata. Nemoj ga vući! Nemoj ga gurati! Nemoj ga tako jako grliti! Daj ga zagrli, vidiš da plaće. Nasmijavaj ga. Nemoj ga plašiti! I tako već trinaest godina. Brinem o svojem mlađem bratu isto kao i prvog trena kada sam ga ugledala. Zgodan vam je on i jako se volimo. Ali, nevolje ne prestaju. Samo su se promjenile upute. Pomozi bratu napisati zadaću. Daj mu objasni kako se rješavaju ti zadaci. Nemojte se tući, pa on je još uvjek mali. Daj počisti sobu umjesto njega, pokaži mu primjerom. Da, ja čistim, a on gleda. Operi i obriši suđe da on slučajno ne istegne ruke. Još malo pa će biti viši od mene, ali je ipak mali.

Radujem se što raste i shvaćam da je moj strah hoće li me roditelji voljeti isto kao i prije bio nepotreban. Uistinu, ljubav se ne dijeli, ljubav se množi, isto kao i veličina poslova, posebno kad si stariji brat ili sestra.

Stella Ban, 3. r.
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Srednja škola Zlatar
Mentorica: Ivančica Tomorad, prof.

Ponovno svoj

Oduvijek je bio siguran u sebe, u ispravnost svojih postupaka, svojih misli.

Ali ne i večeras. Ne zato što je sjedio nad zadacima iz fizike... kad bolje razmisli, jedino je u to bio posve siguran.

Kako je samo mogao biti toliko u zabludi?! Bio je posve zaslijepljen... prevaren.

Probudilo ga je lajanje iz susjedovog dvorišta. Bezvoljno je otvorio oči, maknuo pokrivač sa sebe i nekako se izmigoljio iz toplog kreveta.

Novo jutro osvanulo je u nekom blagom sjaju (očekivano za početak ljeta).

Blagoslov se osjeća već s prvim zrakama sunca, a grad kao da je primio novi dašak života. Nadao se da će ga ta svježina razбудiti pa je izašao na terasu.

Sjeo je k roditeljima koji su već 'odradili' jutarnju kavu. Ovakvi obiteljski trenuci pružali su mu posebno zadovoljstvo... smirenost... sigurnost...

Još jedna stvar u koju je bio siguran.

No, i dalje je osjećao iscrpljenost. Prazninu. Bol. Nemir.

Do prije tjedan dana pokušavao se uvjeriti da je to zbog škole, i učenja, i mature, i fakulteta, i budućnosti. Nije imao snage priznati ni sebi ni drugima...da je bio slijep...zarobljen u tuđem svijetu. Jednostavno - to nije bio on.

Bilo mu je dosta laži i licemjerja... nejednakosti i takozvanih 'prijatelja' ... ljubomore... odricanja slobode... odricanja SEBE!

Morao se maknuti od takvih misli! Hmm...što bi mogao raditi? Pogled mu pada na knjigu. Osjeća tračak nade. Knjiga mu je oduvijek davala prostora za razmišljanje, pronalaženje sebe. Kao da je gledao u neki novi drugačiji svijet...ali opet toliko poznat i blizak. Gledao je kako mu se misli preslikavaju u riječi, zatim u rečenice...u odgovore. Možda ipak...

Zvoni mobitel. Luka je. Mrzi kad ga se ovako prene iz misli. A da jednostavno ignorira? Ma ne...to bi bilo glupo..Ipak će se javiti.

"Ej, stari !...(Lukina standardna poštupalica)... danas gledamo tekmu u bircu...igra repka... moraš doći!"

"A...ovaj....ne znam...sutra pišem završni iz filozofije (lagao je).. možda ako uhvatim vremena."

"Daj, stari! I onak' previše filozofiraš."

Dario Bratovenski, 4.d

Karlov portret

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

"Dobro... možda navratim."

Nije volio lagati Luki. Nije volio lagati nikome.

Luka nije bio loš prijatelj, ali ponekad ga je stvarno izluđivao nabijavši mu na nos svoju vozačku. Stalno bi ga ispitivao zašto ne 'žica' roditelje da mu plate vozački, a dobro je znao da otplaćuju kredit za auto, a k tome još i plaćaju vrtić za njegovu mlađu sestru. Nije mu bilo lako odgovarati na takva, pomalo provokativna pitanja jer uvijek je nastojao pomoći roditeljima i ne tražiti ih baš sve što je poželio.

Nije bio od onih koji očekuju da im roditelji pored knjiga i markirane odjeće plaćaju još i ljetovanje s prijateljima i izlaske.

Iako je polovica njegovog razreda otišla prošlog ljeta na koncert Bon Jovi, on je svoju ušteđevinu čuvao za novi laptop jer je znao da će mu dogodine kada, ako Bog da, upiše FER, biti od velike koristi. A to je bila još jedna stvar koju mu je Luka zamjerio.

Naime, Luka nije nalazio baš nikakav smisao u višesatnom sjedenju nad knjigom.

Kad bolje razmisli, Luka nije cijenio ništa što bi uključivalo bilo kakav misaoni rad, osim ako to nije bila improvizacija pri nekom uteutu.

Kao da mozak imamo samo za najjedostavnije naredbe.

Nikad nije razumio ljude čiji se radni dan sastoji samo od iščekivanja vikenda i pronalaženja novog mjesta za kavu ili pak proučavanja razlike u cijeni karfiola na placu i u dućanu. Uh.. što ga je to ljutilo!

A tek oni koji jednostavno puštaju da im i najmanja briga oboji dan..pa ako i pronađu neki izlaz radije ostaju depresivni i zarobljeni u mislima da im to ionako neće donijeti bolje sutra pa zašto bi se onda uopće trudili.

Došlo mu je da vikne: "Čovječe, probudi se!!! Dok si živ nije kasno da se promijeniš.

Samo se odvaži i kreni jer sreća prati hrabre!

Tako je! Sada se sjetio! To je pomislio kada je zazvonio mobitel!

Bio je posve siguran... vrijeme je za promjene!

Obuzelo ga je neko olakšanje. Pa naravno! Istina, koliko god bila bolna, uvijek vadi iz okova neznanja i zablude.

Ponovno je bio jak. Ponovno je bio - on. Osjećao je da je sad sve na njemu.

Samo... kako će joj to reći? Nikad joj prije nije rekao NE, a u tome je i bio problem.

Da joj pošalje poruku... ili nazove?

Uh... treba mu zraka! Otići će do parka. Kad bi je barem putem sreo pa da joj kaže – SVE.

Sunce se već spremalo na zalazak no, još uvijek je nebu dalo onu crvenkastu notu. Zrak je bio svjež. Udahni, duboko!

Kako je lijepo kad male stvari izmame osmijeh na lice! Voli ovo doba dana.

Svaki korak bila je nova misao. Pokušavao se sjetiti barem jednog razloga zašto ju je zavolio. Nije bila ni po čemu posebna.

Oduvijek je želio djevojku koja bi mislila glavom, a voljela ga srcem.. prihvatile ga onakvog kakav jest.

S njom je činio upravo suprotno. Potrošio je sav novac od instrukcija kako bi kupio original Starke jer je ona izjavila da "ne kuži ljude koji, onak, mogu kupovati nekaj kaj nije orginal". Da stvari budu gore, samog je sebe uvjeravao da mu trebaju nove tenisice, a i na sniženju su.

Znao je da tako ne može dalje i da najprije sebi duguje ispriku što si je uskratio poštovanje i dostojanstvo jer to je ono što nas čini ljudima... sposobnost da mislimo i da živimo, volimo i nadamo se, a prave osobe i prave stvari doći će u pravo vrijeme na pravom mjestu.

Tea Jurinčić, 4. r.
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Gimnazija A. G. Matoša Zabok
Mentorica: Nikolina Tuđa Svečak

Imaju li grlice menstruaciju? (Mirko se vraća kući)

Rie..raa..ruž..re, ri, ro, ru...brra!! Kak se nemrem zmisliti one pesme na R?! A cieli Buožji tjeden ju puščaju na Stubice. Da me nie mrti Mirko pak zaribal? To me opće ne bi čudile. Kie mi je krov kad po rasprodaja kupujem proizvode z natpisi: «Za obavijesti o indikacijama upitajte svog grobara ili mljekarnika.»

Mirka sam nabavila na Hreljiču, na štandu gospona Mačka. Na dotičnoga gospona sam slučajne naletiela dok sam iskala original ratkape za tatinuga karavanskuga ljubimca marke Mercedes. Teže zbnjen tip. Z onu afro frizuru podsieča na očeru-pani suncokret. Prie sega, krupni čovek i po visine i po širine. Vouske hlače, rozi škornjiči z karieranem uzorkem, nosnice promjera etva 5 centimetri. Črni, izobličeni madež na lievem obrazu daje vekši izrod dlak nek koj ima lasi na glave. Frik na kvadrat!

Uff, te je zbilja imel sega na štandu. Od vojki za arapske dvo-grbe deve raznih debljina i dužina do jestivih lažnih vučedolskih jarebica od domače papaje...Nadasve zanimljiv čušpajz. Za Mirka sam dala siču, 72,99 kn. Kak je organske građe, jake sam dobre prešla.

Nedavne mi je Mirko zbrisal, al mi se čini da se još furt tu negde mota. Onak, neprimjetne. Osjećaji? Koma. Bumbar. Šrot. Bez Mirka nemrem funkcionirati onak kak hoćeju stvarni ljudovi. Nemrem si pomoći. Em je čokoladni, em je v boji. S razlogom sam srdita na se krej sebe i se h sebe. Gospod Maček me zaribal, prodal mi je pokvarenuga Mirka! Makar sam i sama znala da je rabljeni, senek sam ga kupila jer...hm...jer...jer, o kreep, fakat me zaribal.

A Mirko se ponaša kak njegev zločesti brat blizanec. To je se defektne. I jen i drugi su zaslužili da ih Dantev Lucifer trže zubemi.

Ščera nas je profa na satu pitala koj je prema Dantev pisale na ulazu h pekel. Ja, vudreni biser, sam rekla: «Imaju li grlice menstruaciju?». Ovi z razreda su se smejali ko fejst napušeni.

To je z mene progovaral Mirko. Si su se urotili protiv mene. Čak me i jezik ostavil. I on je prešel na Mirkovu stran. Moji z razreda su mi tek na vjeronauku rekli kakvu sam glupost zvali-la. Tri vure poklje!! Da ne veruješ.

Kad sam došla dime z škole, čuljila sam na se strane. Pod

hitne mi je trebal odmor.Mirko i ja sme inače bili super par i zate se nemrem prilagoditi novem okolnosti.Prve sam se odlučila rastegnuti čiem več h brieg. Dignula sam se na prste i rastegnula do gornjuga vratnuga štoka na ulazu h špajzu.I...hitila se na kauč h dnevne pod kutem -80.A kad se zbudim, da bu se 5.Mirko, očajne te trebam, pa makar i defektnuga.

Svanula je večerka.RAZMAŽENAA!! Ha-ha! In jor fejs, Mirko! Na Stoubice su puščali Razmaženu od Rozge. Sigurna sam da se vrača.

Moram si male spuhnuti. Huh. Čujem koucanje. Kouc – kouc. Ulazi...i ušel je.Rekel mi je da je te cieli dan bil pri bjelo-očnice Vere na kapučinu.Napokon.Moj optimalni mozak vrnul se na svoje meste.

**Katarina Plancutić, 2.g
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD**

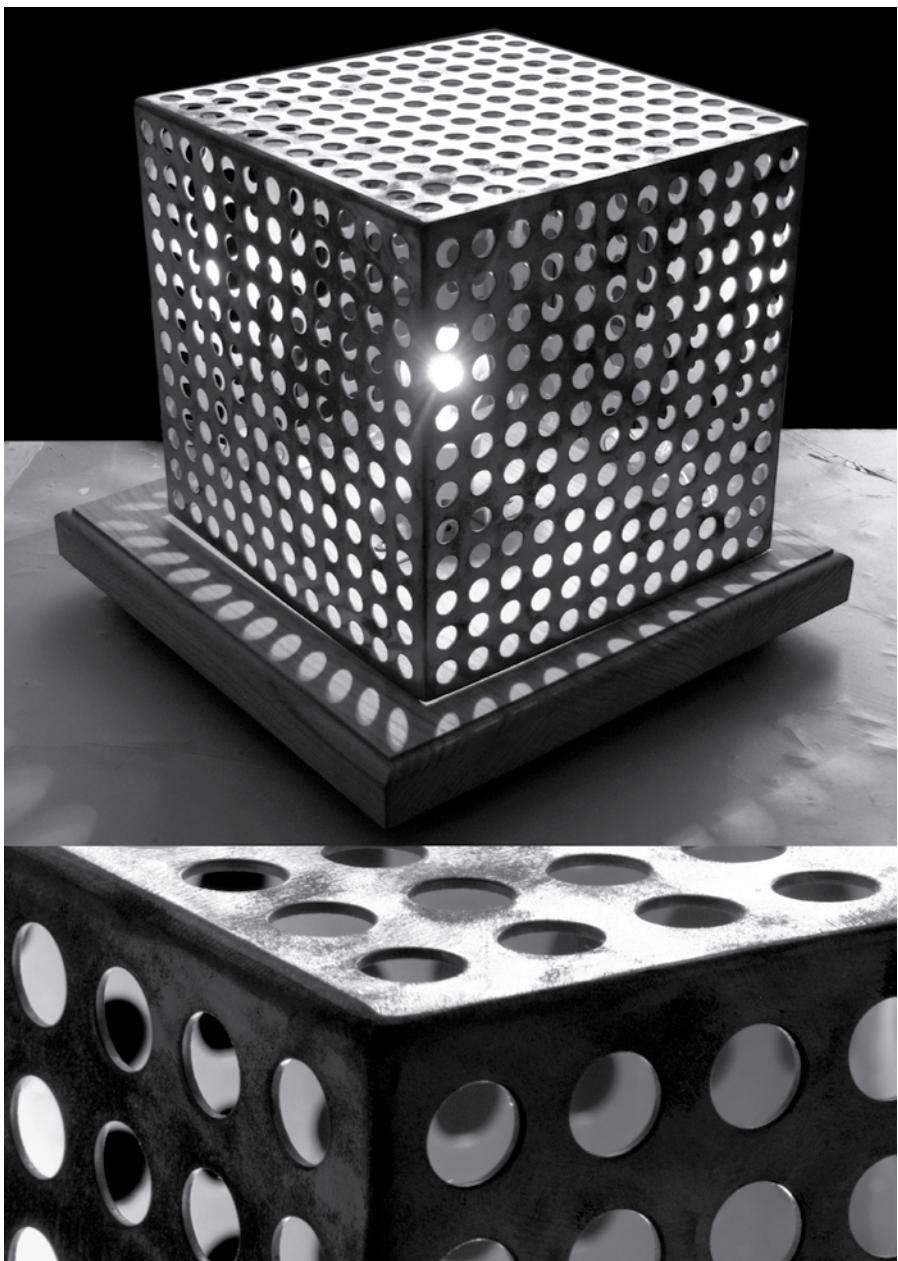
Srednja škola Zlatar
Mentor: Ljerka Gajski Markulin

Ema Smolić, 7.c

Portret umjetnice

OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

Stjepan Završki, 4.d

Stolna svjetiljka

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Memorijska kartica

- Zašto fotografiraš svaku prokletu sitnicu? - upitala je.
- Zato! - banalno sam odgovorio.
- Ali zašto? - bila je uporna.
- Za uspomenu - bio sam kratak i jasan.
- Uspomene se skladiše u našim srcima, a ne na memorijskoj kartici - pokušala mi je objasniti.
- Ali moje će srce ovo ljeto biti uništeno - uzvratio sam.

Mojim žilama toga je ljeta kolala krv brže no ikad. Dosezala je maksimum, no zado-voljavala se minimumom. Dolazila je, ali odlazila od srca. A moje se srce pretvaralo u atom-sko sklonište. I s vremenom se pokazalo da je vrlo labilne konstrukcije. Vrlo nesigurno. Sliči-lo je kući bez krovišta. Propuštalо je radioaktivne elemente kao prozor ranojutarnje tračke sunca i nade u naše domove i živote. Gorjelo je od konflikta s bujicama straha, tuge i potište-nosti te se pretvaralo u pepeo odnesen vjetrom u nepoznati smjer, da bi na kraju bilo proglaše-no nestalim u bespućima ljeta. Zauvijek.

Čita se nenapisana pjesma o čarobnom krajoliku i burnom životu u njemu. Predivna je. Prekrasna. Impresivna. Takva je zbog nestašice generalnog izvora emocija. Pretjerano dekorirana suhopornošću. Satkana materijalom nepoznata podrijetla s ugraviranim pečatom zajedlji-vog krojača ništavila i prepuna ekspresija izblijedjelih već u njihovoј mizernoј ideji.

- Hej, pa koga briga što toliko fotografiraš - doviknula je - ja ti ipak moram reći jednu tajnu.

- Koju? - upitah.
- Pa znaš ovoga, ja, ono jučer...

Iz njenih riječi isplivalo je samopouzdanje koje je često tonulo, no ovoga se puta uzdiglo s dubokim i iskrenim željama koje su skakale iz dubine ponora njenog vitalnog organa i ukomponirale se u zagušljivi ljetni zrak.

No, meni su te riječi bile sirove i besmislene poput 2571. fotografije na mojoj memorijskoj kartici.

Marin Medved, 2. r.
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Prva gimnazija Varaždin
Mentorica: Tatjana Ruža, prof.

Voliš li život? Onda nemoj
tratiti vrijeme jer je od vremena
sastavljen život. (Benjamin Franklin)

Piskutavi zvuk alarma. 06:00.

Usporenim pokretima se oblačim. Pogled na krevet – ne, nemam snage. Slonovskim koracima silazim u prizemlje. Obmanjuje me miris tek skuhane kave – dragi moj, tatica! Ostatak napravim napamet.

Dan je ljepljiv.

Pred ulazom se uvijek skupi ista ekipa, uglavnom elita. Zaobilazim ih. Odlazim do WC-a na drugom katu. Tamo su već Nera i Lina duboko zamišljene nad nekim 'važnim' problemom. Priključim im se.

07:30. Zvono se oglasilo čisto i snažno. Dignemo se i sve tri krenemo prema izlazu, ništa ne govoreći, ne pitajući – rutina. Nera, 'obdarenija' od nas dvije, raskopča jaknu, a Lina digne palac. Ja sam zadužena za držanje kišobrana nad našim glavama. Konačno nam se smiluje neki 'deda'. Uđemo u njegov stari Golf.

"Molimo Vas, striček, može do centra?"

"A lepe bile, kak vas ne bi striček Slavek otpeljal... tak lepe puće. A rečite mi, kaj nemate školicu?"

Uglavnom Lina priča.

Smrdljivi zvuk starog motora. U pljesnive presvlake zavlačio se ustajali dim jeftinih cigareta. Opušci u potrganoj pepeljari padali su iz nje po blatnjavom podu.

Mogao je barem prozračiti auto.

Stari znatiželjko.

A kaj ga briga da li mi imamo 'školicu'.

Da je barem sunčano.

Nera tužno pogleda kroz prozor. Blijeda je. Iz kože kao da joj je isisan život.

"Mogle smo samo otići u park." – prošapće.

Tukanje kiše postalo je monotono. Drijem.

"Idemo malo stričeku Slaveku na sokić" – dopre do mog mozga.

Košmar u glavi.

Mama je uvijek govorila da ne ulazim u aute.

Novine. Smijala sam se tim naivnim curama.

Zašto?!

Bože, pomozi!

Sada smo sve tri bile blijede. Čula sam svoje srce.

Stan je bio prljav. Ruševan. Zapuhnuo me pomiješan miris vlage, prljavštine i znoja. Pljesan po zidu. Nisam mogla odrediti boju... Par drvenih stolaca s kojih se ljuštila boja. Oronuli krevet. Deka izbušena opušćima. Najlon umjesto zavjesa. Zapushtenost.

“Tak, pucice moje, bute malo počekale ovde.”

Zaključane smo. Mrak je bio prokleti jeziv. Čekamo. Drhtaj. Jecanje.

Mama, oprosti!

Imala si pravo. Uvijek imaš!

Zloban smijeh je dopirao izvana. Škljocaj zahrđalog ključa. Škripa starih, drvenih, obješenih vrata zaparala je zrakom. Primile smo se za ruke.

Oči su mu se sjajile. Zamljackao je slinavim ustima. Otkrio je svoje pokvarene zube. Zapljušnuo nas je smrad jači od ustajalog zraka straćare. Raskopčan mu je bio stari, ispucali remen. Majicu nije ni imao. Opuštena koža visjela je s njegovog neopranog, starog tijela. Nosnice su mu se proširile. Hroptaj njegovog disanja bučio je sve bliže.

“Dođite, curice. Jedna po jedna.”

Daske su pod njim pucketale kao isušene kosti. Krenuo je svojim debelim rukama prema Neri.

Krik! Lina i ja smo nasrnule. Kaos. Borba. Bol mi je ošinula sljepoočnicu. Vapaj. Ponovno smo napale. Konačan udarac. Mukli pad.

Trčale smo. Nismo znale kamo ćemo doći. Niti nas nije bilo briga. Olakšanje.

Hvala ti, Bože!

Sutradan smo zaobiše rutinu.

Lorena Sitarić-Knežić, 4.a
NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Srednja škola Oroslavje
mentorica: Barica Gradiški, prof.

Kristijan Posavec, 2.d

Ja, ja i Kika

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Vinograd

Ime mi je Mateja. Živim na selu. Kao i sve druge, i moja obitelj ima vinograd. Puno vinograda. Kao mala, jako sam voljela provoditi vrijeme u vinogradu, sa svojim djedom. Radili smo od proljeća do jeseni i kad je došlo vrijeme berbe, bili smo tužni jer smo znali da je našem druženju i lijepim danima došao kraj. Prošle jeseni i jest.

Moj djed se jako razbolio. To su bili dani ispunjeni suzama. Kad bi mi tata, s vremena na vrijeme, rekao da mogu poći s njim u bolnicu, ta bi neopisiva tuga prestajala. Djeda sam naprsto obožavala. Na žalost, tih je posjeta bilo malo jer sam i ja bila mala i nespremna za suočavanje s nečim groznim kao što je bila njegova bolest. Sjećam se kako me u šali znao pitati: "Jesi bila v trsu?" Ja bih se samo nasmiješila i zagrlila ga. Jako sam voljela njegove plave oči i njegov glas. On je bio sitnije građe, no u to vrijeme, meni je svejedno bio visok i snažan kao super heroj. On je bio moj stvarni junak. Naučio me računati, čitati i pisati. Bio je jako ponosan na mene. Tako sam ja već sa četiri i pol godine znala sve to. Često mi je pričao razne priče za laku noć.

Jednog kišnog, studenog dana, tata mi je rekao da mogu posjetiti djeda u bolnici. To je bio zadnji posjet. Ušavši u djeđovu sobu, vidjela sam kako je umoran i iscrpljen, no ja sam mislila da mu se samo spava. Što sam ja, malena, mogla znati? Pričao mi je o svome djetinjstvu. Bio je siromašan, imao je samo kravu, dvije kokoši i vinograd. On je zato od malena radio u vinogradu i toliko ga je njegovao da je grožđe bilo slatko kao med i veliko kao da je svaka boba zapravo šljiva. Rekao mi je na kraju: "Ti nisi siromašna. Ali, i ti imaš vinograd. Molim te da brineš o njemu. Nemoj ga zapustiti, niti mu okrenuti leđa. Jako te volim." I to je bilo to. Zaspao je. Tata me je odveo jer je medicinska sestra rekla da se gospodin mora odmoriti. Razmišljala sam o njegovim riječima i obećala samoj sebi da će ispuniti što me je djed zamolio. Tri dana kasnije, on je umro. Tuga je ispunila kuću. Svi su plakali, a ja to nisam mogla slušati. Utočište sam pronašla u vinogradu u kojem se nije čuo plač. Na hladnom, studenom zraku, šetala sam dugim, bezbrojnim redovima loze. Ona me na neki način tješila. Sanjarila sam. Prijjećala sam se uspomena. Djedovu smrt doživljavala sam kao san. Moj i njegov. Smatrala sam da nešto tako tužno može biti

samo noćna mora. S druge strane, mislila sam, on sad sigurno sanja naš vinograd i mene. To me tješilo. Provodila sam sve više vremena sama.

Na dan sprovoda, i ja sam plakala. Obuzela me ogromna tuga kad sam vidjela sve djedove prijatelje, braću, sestre, unuke, nećake, sinove... ostale... Znala sam da ga više nikada nećemo vidjeti. Začuo se veliki bubanj koji je kao čekić lupkao po mom umu, dok je truba živcirala bubnjiće. I ja sam "puknula". Počela sam neutješno plakati. Odveli su me na klupu pored groblja da ne čujem ceremoniju i plač. Samo su mi još zvukovi bubenja i trube odzvanjali ušima. Neki su ljudi razgovarali i smijali se. To me je lutilo. Dali su mi vode da se smirim. Nemoguća misija. Nakon što su se svi razišli, otišla sam do groba. Htjela sam ići svome djedu. Tata je još bio tamo. Sjela sam do njega, na hladnu zemlju prekrivenu brojnim aranžmanima i cvijećem. Govorila sam djedu kako ga volim, kako ga ja nikad neću zaboraviti i kako će se brinuti o njegovom vinogradu. Odgovora nije bilo. Tada sam tek shvatila da se nikad neće vratiti. Tata me primio u naručje i odveo kući. Neki su ljudi jeli i smijali se svojim te-mama. Razgovarali su kao da ništa nije bilo. Sjela sam na ste-pnice. Ugledala sam neki vinograd u daljini. Nisam više mogla plakati. Nisam više imala suza. Samo tugu. Neopisivu tugu u neograničenoj količini. Mojim je umom svašta puhalo. Bio je već mrak. Inače sam se bojala mraka, no kad me je bilo strah, djed bi mi rekao da se nemam čega bojati jer je on tu, pored mene. I zaista, prestala bih se bojati. Sada je tuga tjerala strah. Ponovno sam sanjarila o lijepim danima. Danima kada nisam plakala.

Djed je govorio da je znanje sve. Govorio mi je da učim makar mi to bilo teško ili dosadno. Rekao je da imam sreću koju on nije imao, što mogu ići u školu. Mislim da je to razlog što danas toliko volim školu i hrvatski jezik koji je on smatrao naj, najvažnijim predmetom. Sjećam se kako sam jednom bila u kazni i nisam smjela jesti slatkiše. Izdržala sam četiri dana, a djed je znao da ih jako volim, posebice čokoladu. Potajno je kupio jednu Milku koju smo zajedno pojeli. Bila mi je to najfinija čokolada ikad.

Mrak je padao sve više. Moje misli prekinula je djedova se-stra i sjela do mene. Upitala me kako sam i fali li mi djed. Samo sam je pogledala sa suzama u očima. I ona je, kao i ja, bila u tuzi. Nas smo dvije rođene na isti dan, samo s četrdeset godina razlike. Moja obitelj to smatra nekakvim simbolom, no djed i

ja smo to vidjeli kao puku slučajnost. Ustala je i prepustila me natrag mojim mislima. Mjesec je izašao na nebo u svom cijelom i punom sjaju. Kao veliki krug obrubljen tisućama sitnih dijamanata. Oko njega na stotine malih sjajnih zvjezdica. Bilo mi je žao što ih djed ne može vidjeti, no on možda ima ljepši pogled, tamo negdje gore. Sjedila sam tako sama do dugo u noć. Svi su me zaboravili. Meni to nije smetalo, naprotiv, godila mi je samoča umjesto postavljanja pitanja na koja ne znam dati odgovore. Mrak mi je sve više godio. Svjetlo je boljelo. Znam da ni moj djed nije volio kad je previše svijetlilo, kao ni ja. Razmišljala sam o smrti. Uvukla mi se tema u um. Shvatila sam da je se bojim. Ne znam je li se moj djed bojaо. Mislim da je. Mi-

Monika Čulig, 4.d

Moj djed (fotografija)

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

slim da se smrti svi boje. Zvono je naviještao ponoć. Ljudi su sve glasnije razgovarali i sve se glasnije smijali. Zrak je vani bio hladan. Bio je već kasni studeni pa se mogao očekivati i snijeg. I dobila sam snijeg! Pahulje su počele padati i plesati valcer na studenoj mjesecini. Godilo mi je razmišljati da je to moj djed meni poslao pahuljice da me razveseli. Sjetila sam se kako smo se sanjkali i... Mrak. Tišina. Zaspala sam. Sanjala sam prazno. Ništa. Ništa.

Probudila sam se u topлом krevetu. Roditelji su me sinoć samo snenu prenijeli. Tog dana su svi bili umorni, pa su spavali. Ja sam pronašla neke knjige na tavanu koje je moj djed kupio prije mnogo godina. Čitala sam cijeli dan. Jednu za drugom. Većinu toga nisam razumjela. Dok nisam došla do jedne koja se zvala Loza. Nju neću zaboraviti. Govori o čovjeku koji je imao samo jednu malu grančicu vinove loze. Zasadio ju je i toliko se brinuo o njoj da je dobio ogroman vinograd i stvorio je carstvo. Postao je milijunaš. Novac je trošio na nove biljke i pomagao je humanitarnim organizacijama. Bio je dobar čovjek. Sjetila sam se svog vinograda. Bio je blatinjav od otopljenog snijega i... pust. Poslije zadnje berbe sve je pošlo po zlu. Poslije zadnje berbe, umro je moj djed. Kao da su ljudi pokupili i sreću sa svim onim grožđem i pretvorili ju u tmurnu tugu. To je bilo prije godinu dana.

Danas smo imali berbu i morala sam svu svoju tugu pretočiti u riječi, da ju izdržim. Mislim da bi se mom djedu svidjele moje riječi, jer uvjek je govorio da je u znanju sve. Ljudi koji su bili u berbi samo su brali grožđe i smijali se. Djeda se nisu ni sjetili. Meni nije bilo smiješno. Obuzela me gorčina. Dolazi studeni. Ponovno proživljavanje neizbjegnoga. U školi smo čitali priču o abecedi, zapravo o učenju i njegovoj važnosti u životu. Svaki put kad govorimo o učenju, čitanju, pisanju... ja se sjetim svoga djeda. Mene tome nije naučila učiteljica u školi, već moj najdraži i najbolji učitelj ikad – moj djed.

Zovem se Mateja. Živim na selu. Od djeda sam naslijedila vinograd i obećala mu da će ga njegovati, ma koliko mi teško ili dosadno bilo. Jednog će dana ubrati plodove svoga rada.

Mateja Lisak, 7.c
MALA NAGRADA GJALSKI, PRVA NAGRADA
OŠ Marija Bistrica
Mentorica: Melita Petriš Banovec

Kaukva so tou deca nes!

Pogosto znamo čuti kak se stariji spominjajo da je negdar prejt deci bilo hudo.

Bili so lačni, slabo oblečeni, obuti jer ni bilo penejz. Trgovine so bile daleko, a vu jimi pa robe malo.

Za kompjutere niso nigdar čuli niti znouli. Nevem kak je tede bilo tisti deci.

Nes je v trgovinah vsega dosti, ali vsejeno niso vsa deca srečna.

I vsako dejte, ko dejte, uvijek si še nekaj želi. Istina. Veliko tejga moumo. Komputeri, mobiteli, bez tejga se rejs nemre. Mora biti - Vsi velijo, vse grej na prej!

Roditelji se nadelajo na poslu ili domou, samo da bi deci zmougli za jihove potrejbe. Velijo: Nek bo im ljepše nek je nam bilo!

Petra Hac, 2.d

Zamišljena

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

A nejše dece je sikakve, oni keri mej trejbaju ili pak ouni keri malo već zahtejvljeju. Tou je tak oduvijek bilo.

Tudi jas souma moum želje – mnoge želje … trejbam nov uve oblikke, nouve cipele i še veljko tejga. A penejz ni. Tata je ostal bez službe. Nismo šle na more, a tak sam si tou željela. Mama dejla po cejle dnejve, najprej na poslu, a onda še domou. Pomorem ji kaj morem ali čem meti fraj cajta i za sebe. Si mislim, a gdau se bom igrala ak ne zde.

Sestra se furt vuči i furt ona trejba kompjuter. Tudi bi jas rada na jenga poljukala, ali ne dojdem na rej.

I kaj jas naj velim: Negdar je deci bilo grdo, nes pa še grše!

Do moje stanice mi je dougi pot i jas sauma hodim po blatni cesti. Ne, ni jas nimam asfalta.

Tak si premišljam kaj se je od onda gdau so moji dedeki, bake bili deca, pa do zde ki som jas dejte, kaj se je spremenilo. Vem, veliko tejga.

Ali jena pa se stvar ipak ni spremenila, a tou je ljubaf do sakega deteta.

Mama mi govori: Dejte moje. Tata mi govori: Moje dejte. Makar je i rejs teško biti dejte, živim pa s familijo kera me mou rada. Samo si moram malo mej željeti, malo mej sejati, pa bo nekak šlo.

Djetinstvo je najljepše doba življeja i naj tak ostane.

Anica Rumiha, 7.b

MALA NAGRADA GJALSKI, DRUGA NAGRADA

Osnovna škola Đure Prejca, Desinić

Mentorica: Nediljka Mrčela

Bila sam dječak

Petak ujutro... Budim se, odlazim u kupaonicu, umivam se, uzimam četkicu za zube. Ugledam se u ogledalu.

Jaaaa! Kosa mi je kratka, crte lica grublje i neobično sam visoka... Pa ja sam dječak! Nemoguće! Katastrofa! Što sad? U ormaru samo ženska odjeća, a ja moram u školu. Što obući? Uzimam tantine najmanje hlače i majicu, ali to na meni ipak izgleda jako preveliko. Nema veze, reći ću da se to sada nosi. Možda nitko neće ni primijetiti.

Da, da, možeš misliti! Nema tko me nije zezao u autobusu radi ružičaste torbe na leđima! Prvi školski sat: tjelesni, a u mojoj ružičastoj torbi ljubičaste tajice. Navučem ja to na sebe, a na igralištu urnebes. Prijateljice su me zadirkivale, a prijatelji su se okomili na mene zbog izgleda. Čak mi se i učitelj smijao. Počeli smo igrati nogomet. Možete li vjerovati koliko je to gruba i glupa igra? Svi su gađali loptom i nogama moje pretjesne tajice. Kad je lopta došla do mojih nogu, ja je udarim svom snagom, a ona odleti u razred i usput razbijestaklo. Užas! Drugi sat: matematika. Odahnem misleći da je mojim mukama kraj. A, ne! Umjesto zadaće od četiri stranice, ja imam četiri stranice partija križić- kružić, a u imenik su sjele četiri jedinice. Aaaaaaa! Zatim dolazi razrednica – engleski jezik. Knjige u torbu, pišemo ispit. O hrani. Bravo!

Konačno nešto što volim, ali kako se to piše na engleskom? Još jedna jedinica.

Nevjerojatno! Zatim sat vjeronauka. Svi su se križali i molili Boga na račun mog izgleda. Bio je to jako pobožan sat!

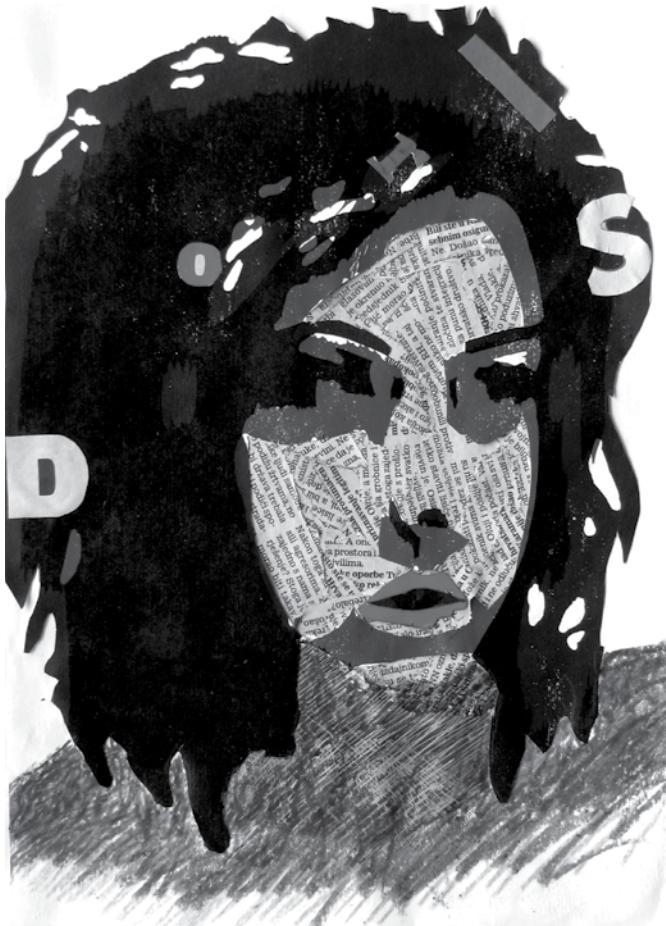
Na sat razrednog odjela stigla je ravnateljica i u dogovoru s razrednicom odlučeno je da me izbace iz škole. Kakvo olakšanje! Iz svega ovoga ispalio je nešto jako dobro. Ne moram više ići u školu.

Ines Vlahović, 5. r.
MALA NAGRADA GJALSKI, TREĆA NAGRADA
OŠ Antuna Mihanovića, Klanjec
Mentorica: Dragica Gajšak

Agent Pep i nestanak miševa

Agent Pep, puno ime Sinko Pep. Nedavno sam postao agent, zanima vas kako? Trebalо bi, pričа je zanimljiva.

Sve se desilo jednog ljetnog jutra. Probudivši se, otišao sam se okupati u obližnju fontanu. Uživao sam dok, kao i svakog jutra, neka baba nije vrisnula: "Miš!" Svi su se okupili oko fontane, no ja sam već kidnuo. Morao sam otići do Boruta, svog

Doris Horvat, 2.d

Novinska ilustracija

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

prijatelja. On živi u obližnjoj zgradbi. Stigavši, ušao sam bez kućanja i stao vikati: "Borute! Ovdje sam! Daj mi neku odjeću." Borut je brzo dojurio i dao mi odjeću. Obukao sam se i onda se sjetio da moram na posao. Pretrčao sam gotovo pola grada i srušio svoj rekord. Gazda Toni je bio ljut što ponovno kasnim. Nisam ga slušao, uzeo sam pizzu, sjeo na svoj motor i otišao. Kao što ste primijetili, radim u pizzeriji kod gazde Tonija. Doštavio sam pizzu nekom čudnom liku s maramom na glavi. Kad sam sjeo na svoj motor, čuo sam: "To nije moja pizza!" Tip je iz kuće izjurio kao lud. Dao sam gas svome malom motorčiću. Nakon duge jurnjave po gradu, moj motor više nije imao benzina. Zakočio sam prvom kočnicom, a onaj luđak je odletio u kamion pun coca-cole. Meni je prišao neki uglađeni gospodin i, pokazujući na tjeralicu, rekao: "Bravo, sinko, sredio si strašnog kriminalca!" Pozvao me da podem za njim. Odveo me u ogromnu zgradu. "Od danas si agent", rekao je. Viknuo je: "Cure!" Došle su mišice, jedna ljepša od druge, i odvele me u neku sobu. Donijele su mi odijelo i svu onu agentsku opremu. Kad sam izašao iz te sobe, odmah je dojurio onaj uglađeni gospodin. "Agente Pep, imam zadatku za Vas. Miševi naglo nestaju, Vi to morate istražiti. Šaljemo Vas u Rusiju. Tamo će Vas čekati agent Pavličenko." Ubrzo su me odveli na avion.

Tri sata kasnije...

Stigao sam u Rusiju. Na aerodromu je čekao agent Pavličenko s natpisom Pep. Sjeli smo u obližnji kafić i porazgovarali. Odlučili smo prošetati. Odjednom nas je zaskočila rugoba kakvu još nisam vidio. Bio je to štakor. Strpao nas je u vreću i odnio svom gospodaru. Kad nas je pustio, bili smo uplašeni. Primili su nas i zavezali. Pavličenka su uzeli i zamrznuli i tek onda sam shvatio da oni miševe prodaju kao smrznutu hranu. Sva sreća da su mi u odijelo stavili nožić pa sam prerezao uže. Potrčao sam prema vratima i pobjegao. Uhvatio sam prvi avion za Ameriku i otišao.

Kad sam sve ispričao šefu, odlučio je poduzeti oštре mjere i razoriti štakorsku mafiju. Miševi cijelog svijeta krenuli su u akciju.

Vanja Kunštek, 6.a
MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
OŠ Krapinske Toplice
Mentorica: Sonja Kuštan

Vinagora

Vinagora je mesto v kerem živim. Si mislju da je dobila ime po črnem grojzdju i trsjem keri po joj raustejo.

Vinagora je najlepša v jejsen. Ja baš nimam rada jesejsnska jutra. Dok hodim pešice v škoulo, megle mi se oko laus hvija, vu roke me zejbe, še je nekak preveč tiho. Prijejmlje me strah dok prti naprej ljučem jer ni puta praf ne vidim. Še je kmica. I dok me sedmkilska torba vlejče prti nazaj, zdignem glavu i grem. Pogledim h nejbo i vidim to sončne zrake sončece rivlje. Al ono nič praf ne zgreje. Gda se razdeni, f srčeku je toplo jer znom da lejp dein bo.

Dok grem domof, pozdravlajo me pofarbane hoste, potrgani štruclji kuruze, ftice mi mašejo, a zaujec prebeži pret menoj. Stoji pa me ljuče, kak da bi mi ftel nekaj reči. Vetr zacvili i po-pevk u listjom zapopeva. Meče ga naokoli i pozove me moutiti se z jim. Rada bi šla z jim popevke slagat, brege z onih strana vidati, posluhnuti kej ftice svoje hiže slažejo. Rada bi šla, ali nesmem. Gdo bi po vinagorskim stezicama bežjal? Gdo bi vrgaje po hostici bral? Gdo bi bobice zobal?

Doma trebam ostati. Tuj, polek svojih ljudi.

Lucija Hlupić, 5.a

MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD

OŠ Đure Prejca, Desinić

Mentorica: Gordana Bartol

Ivana Hanžek, 4.d

Zločin i kazna

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Zbunjola

Jutros sam ustao vrlo rano i trudio se potrošiti vrijeme uz televiziju. Maštao sam o egzotičnim toplim krajevima na ekranu. Ta divna daleka zelena prostranstva okružena snažnim oceanima jednostavno me privlače. Gledajući reportažu, osjećam miris divlje prirode.

Trgnuo sam se kada je zazvonio telefon. Poziv je bio bezznačajan (čak pogrešan), a za mene doista spas. Kazaljke na zidnom satu pokazivale su krajnje vrijeme odlaska u školu. A još sam trebao i u kupaonicu.

Karlo Borovčak, 5.c

Pokladna maska

OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

Dugim koracima utrčao sam u trgovinu i zamalo srušio susjeda na izlazu. Zbunjeno sam se ispričao i nekako mudro i uvježbano, ponizno pozdravio. U moju glavu popunjenu plavovima gotovo da nije ulazilo njegovo uvredljivo prigovaranje. Jedino što mi nije bilo jasno jest zašto za tinejdžere svi govore da su osjetljivi, a ovaj srednjovječni muškarac je imao baš tu osobinu.

Dok sam strpljivo čekao u redu da platim, jedna se bakica samouvjereno oglasila: "Meni se žuri. Pusti me ispred." "Dobro", rekao sam i mislim da mi je vrijeme prolazilo poput najbrže rijeke. "Ma imaš ti vremena, meni se žuri", zatim je rekao pročeljni muškarac i svoje široko tijelo gurnuo ispred mene. "Kakav bezobrazluk", tihom promrmlja, raširio svoje slabašno tijelo i zauzeo obrambeni stav tako da mi više nitko ne prođe. No, to s gospodinom zaista se otegnulo. Zapitkivao je blagajnicu sve i svašta pa se prisilno smijao pokazujući čak i zube...

Nervozno sam cupkao na mjestu, vrtio zakržljalom glavom..., ali bezuspješno.

Vrijeme je isteklo. Svom sam snagom tjerao bicikl, a put se činio dužim nego ikad. Sav crven i zapuhan s isprikom sam došao pred razrednicu. A onda šok! "Kakva je to glupost? Da u to povjerujem?" Dok je nabacivala svoje oštре pritužbe i bijesnim me pogledom gledala u plave oči, cijeli se razred smijao. Iz sve sam jačine zalupio vratima i otisao.

I nije me briga – bio sam iskren. Sad više ne znam je li uviđek dobro biti iskren. Dobro, učiteljica sigurno nikad ne bi povjerovala u zakašnjenje od dvadeset minuta zbog dućana.

Opraštam joj, a nadam se da će i ona meni zbog zalupljenih vrata.

Vito Lončarević, 8.b
MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
Osnovna škola Oroslavje
Voditeljica: Nataša Čičko

Lutanje gradom

Noćas je ponovno grmjelo. Legao sam ispod mosta i drhtao od te zaglušujuće buke s neba. Auti su prolazili mostom i svakog malo bi zatrubili pa bi me probudili iz sna. Otkada su moji vlasnici otišli i ostavili me naučio sam da uvijek moraš biti na oprezu. Život nas latalica nije nimalo lak. Morali smo neprestano živjeti u strahu od ljudi koji kao da nisu podnosili da netko ima gori život od njih pa su ih morali eliminirati. Nisam imao prijatelja, osim Mrkog koji zapravo i nije bio latalica jer latalice nisu mogle imati prijatelje...jer prijatelji sve dijele i brinu se jedni za druge, ali latalica nema ni za sebe dovoljno, a kamoli za još jednog psa. Lataličin život preopasan je da bi mislio na još nečiji. Tek prije zore sam malko zaspao, no ubrzo me probudi glad. Ta vječna, neizdrživa i neophodna glad.

Pošao sam u grad. Ljudi oko mene užurbano su hodali i pravili se da ne vide prljavog izgladnjelog psa iako su barem u jednom trenutku osjetili sažaljenje, ali nisu stali i potapšali ga po glavi. Nisam im zamjerao jer to je bila hijerarhija, bili su to planovi dana, planovi tjedna, pa i života. Nitko nije smio stati. Pa ni ja čiji je jedini posao bio naći hranu i prenoćiše. I tako zastanem i zabuljim se u želju života, dućan gdje su ljudi u bijelom vadili vrećice mesa iz nekog hladnog stroja, a na vratima su bila napisana ova slova: MESNICA. Nisam je znao pročitati, ali ta riječ zasigurno ima neke veze s rajem. Odmah do neimenovanog raja bio je salon za dotjerivanje pasa. Ponovno sam zastao da se nasmijem napudranim pudlicama i buldozima kojima režu dlaku, bacaju ih u vodu i onda oblijepi balončićima, a zatim ponovno poliju vodom. Nekim su psima čak i rezali pandže. Uistinu smiješan prizor! Naravno, ni jednoj osobi, ni psu u toj prostoriji takve stvari nisu bile smiješne kao meni. Neke latalice su mi govorile da je to ljubomora, a ne prezir. Vjerojatno je bilo oboje. Jer prezir je proizlazio iz moje ljubomore. Skrenuo sam pogled i ugledam neku stariju gospodu kako drži svog malenog psića. Rukama bi ga prinijela licu i obrazima ga mazila. Psić je kuštravim repom mahao kao da želi poletjeti. Ja nikad nisam imao tako brižne vlasnike. Moji bivši vlasnici bili su tročlana obitelj. Bili su to najgori ljudi kakve možete zamisliti. Žena je bila konzervativna i umišljena. Zbog svojega golemog trbuha ne bi ništa vidjela pa bi mi često ogromnim šapama broja 44 stala na šapice. Kada bih zacvilio od boli, njen bi

me jednako zlobni muž udario nogom u trbuš, a ja bih odletio na drugi kraj sobe. Njihov neugledni, prištavi sin neprestano bi buljio u ekran kutije na kojoj bi se vojnici međusobno ubijali. On me nikada nije primjećivao jer cijeli je njegov život bila ta kutija i spavanje. U početku sam mislio da su svi ljudi takvi. Ali onda sam došao u grad i tu sam upoznao kulturnije i poštenije ljudi. Oni me možda nisu primjećivali, ali znao sam da su u duši mnogo bolji od mojih starih vlasnika.

Čim me neki starac štapom otjerao od svoje brijačnice, pobjegao sam za ugao i pronašao dvorište nekog restorana. Po red kontejnera stajale su kutije od pizze. Pronašao sam jednu u kojoj su bile još dvije kriške pa ih slasno počnem jesti. Bilo je ljuto i peklo me u grlu jer sam pojeo ljuti feferon, a voda je bila daleko izvan grada, na rijeci. U gradu sam mogao piti samo na

Ana Rogina, 2.d

Rekomponirana

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

cesti u lokvama kišnice, što je bilo nemoguće zbog jurećih automobila. Baš u trenu kad sam gutao posljednji komadić pizze kroz stražnja vrata restorana dođe konobar noseći nove kutije na otpad. Čim je ugledao nered koji sam napravio tražeći hrana bacio mi je u glavu kutije koje je držao u ruci. To me jako zaboljelo pa sam snažno zatulio iz svega glasa. Kada je konobar primijetio da sam bezopasan, pođe prema meni i udari me nogom u trbuh. Pao sam na hladan beton, a iz grla mi se čulo neko piskanje. Zatim uzme drvenu letvu koja je stajala pokraj kontejnera i usmjeri je prema meni. Znao sam što slijedi, ali se nisam mogao pomaknuti. On me svom snagom udari u stražnjicu, a moj vrisak vjerojatno se začuo po cijelome gradu. Osjetio sam kako su mi pukle kosti. Bio sam paraliziran. Konobar se napokon zadovoljno vratio u restoran.

Odjednom začujem neko škljocanje. Bio je to zvuk otvaranja vrata na autu, a zatim žurni i snažni koraci krenuše prema meni. Osoba je stala do mene. Nisam joj vidio lice, već samo ružičaste balerinke i bijele čarapice. Shvatio sam da me to promatra nepoznata djevojčica. Zatim, na moje iznenadenje, klekne pokraj mene i oprezno stavi moju glavu na svoja koljena. Bila je topla. Nisam osjećao tijelo, samo nježnu ruku koja me mazi. Prvi put u životu htio sam pustiti vodu iz očiju kao ljudi. Nisam znao jel' to zbog tuge ili sreće što me ova djevojčica drži u narjučju. Zatim nešto još čudnije...ona zaplače.

"Oprosti... Oprosti... Izašla bih prije iz auta, ali majka me nije pustila... Rekla je da bi onaj čovjek i meni mogao nauditi. Nemoj otići... Samo mi oprosti... Molim te..." šaputala je djevojčica dok su joj suze padale na haljinicu.

Nisam joj mogao odgovoriti, ali znao sam da je razumjela moju zahvalnost kada sam joj jezikom polizao ruku. Ona spusti lice do moga i poljubi me u njušku. Tako čista i pristojna djevojčica poljubila je prljavog psa latalicu. I dalje je tako držala svoj obraz na mome sve dok me nešto nije zaboljelo u prsima. Njezino disanje sve sam manje čuo. Kao da je udaljena metrima od mene. Više nisam osjećao toplinu njenog tijela. Nisam mogao disati. Uskoro je sve oko mene bilo maglovito. Oči su mi se zaklopile.

**Josip Čekolj, 8. r.
MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD
OŠ Donja Stubica
Mentorica: Anamarija Grabušić**

Legenda o ljetu

Neupadljivo i bešumno poput kakvog tata šuljao se sutor u svakom času spremjan zaskočiti nebesko plavetnilo i kad to najmanje očekuje zaogrnuti ga raskošnim grimizom. Pučina će najprije postati uzavrela karamela pa ključala lava, da bi se svakim trenom koji prođe obzor ukazao sve tmastiji dok napokon ne postane nalik na prolivenu tintu na nedovršenom pismu koje sam započeo svjestan da ga nikad neću imati hrabrosti poslati. A kad na crkvenom zvoniku otkuca dvanaest i večer se pretvoriti u noć, ponoć će okrutna poput smrti nebeskim svodom razastrijeti najcrnju udovičinu koprenu preko zvjezdanih mu očiju. I tako iz dana u dan, ali ne i večeras.

U ovom sumraku krjesovi blistaju poput do savršenstva izbrušenih dijamanata u kraljevskoj kruni. Vrač može svojim čarima stvoriti napitak zamamne arome i slatkog, požudnog okusa, ali u njegovom kotlu je mlijeko, jer nijedna magija ne može biti bolji afrodizijak od viteza čiji mač, sačinjen od stotine plamenih jezika, probada tami utrobu. Gori kries tik do mora i podrugljivim smiješkom gleda valove kako se naprežu, protežu najjače što mogu ne bi li povukli žar kriješa u nepovrat, a oganj u inat samo zagori jače. Ali ono što ne shvaća taj golemi gorući briješ jest da, ako ga koji od prasaka morskih planina ne uspije povući za sobom, onda će vrijeme preuzeti odgovornost i uvezut će i posljednji vatreni cvijet. Trag jednog, možda i najmirisnijeg simbola ljetne romanse, bit će zaboravljen sa šaćicom ugljena, izgorjelog drva, pepela i dima. Idućeg dana ponovo će tmina razvući crnu zavjesu i jedino stari svjetionik, smješten na strmim hridima popločenima šiljcima, koji se uzdižu nad morem poput rogova na glavi bika, svojim će munjama svjetlosti, gromoglasno odašiljati poruku da se on, makar bio posljednji, zauzima za svjetlost dok ne skonča svoj život. Hridi će, ne vjerujući više u slavnu pobjedu svjetionika, zarasti mahovinom i algama, kao što će i čovjekovo srce sa čežnjom za ponovnim uzdignućem kriješa.

Ali sada, dok još uvijek kriješ ima, leti ponosno, širom otvorenih krila, mali noćni leptir. On u kriješu vidi veselje i topolinu. Namjerno i svjesno, pun žudnje za nečim tako predivnim, ulijeće u vatrui i uživa u trenutku blagostanja, trnci sreće mu prolaze papirnato tankim krilima, a vitko, sićušno tijelo mu ispunjava jeziva milina. Zadnja pomisao koja je prošla leptiri-

ću kroz nježnu, malu glavicu je ona ista koju čuti i napuknuto ljudsko srce: da samo jedna stvar na svijetu smrdi odurnije od smrada vlastitog spaljenog mesa, a to je tama, sjena i osama koja će nastati kad zajedno s njegovim mrtvim tijelom simbol ljeta izdahne, a od idućeg ga dijeli bezbroj ledenih, maglovitih jutara.

Tisuće svjetlosnih godina čini se udaljen neki novi srpanj, kada će opet, kao začaran nekim drevnim prokletstvom, usnuti spokojan jer je svoje još kucajuće srce predao nekoj novoj vrvhovnoj svećenici da ga sažeže na žrtveniku jedne nehajne mladosti.

Blaž Ordanić, 8. r.

MALA NAGRADA GJALSKI, POHVALJENI RAD

OŠ Oroslavje

Mentorica: Vesnica Kantoci

Kazalo

Sofija Keča: Riječ urednice **0 0 5**

L i t e r a r n i r a d o v i

Poreč

Leona Bokulić, Glasne riječi, tihe riječi (Sve zapisano, napisano i
nenapisano **0 0 9**)

David Terlević, Pusta maštanja **0 1 3**

Dunja Kureljak, Poput nas **0 1 4**

Ivan Jelčić, Hrana za moje srce **0 1 6**

Blaž Ritoša, Ona **0 1 8**

Lucija Gržinić, Hrabrost, ljubav i pubertet **0 1 9**

Ema Čehić, Neočekivani susreti koji ostavljaju trag **0 2 2**

Maja Jugovac, Kad osjećaji prevladaju **0 2 8**

Dominik Kocijančić, U mojoj pernici **0 2 7**

Stephanie Mikatović, Se stava meio co se stava pezo **0 2 9**

Michele Škofić, Passeggiando da un inverno all'altro **0 3 4**

Karla Sorčić, Il mio mondo magico **0 3 7**

Marin Martuslović, Il mio giocattolo preferito racconta **0 4 0**

Crikvenica

Maja Krištafor, Leptir boje žada **0 4 3**

Monja Koščak, Evo me, moj svijete, na raskršću tvome i
mome **0 4 6**

Valentina Vuković, Ljubav nikad ne umire **0 4 8**

Anja Šegulja, Ne bojim se više **0 5 1**

Sara Prpić, Razum ili osjećaji kao vodič u životu **0 5 2**

Emili Šegulja, Tajna plave svjetlosti **0 5 4**

Klara Kocmanić, Jesam li "suvišno" biće u ovom svijetu? **0 5 6**

Roko Antić, Mirisi z babine kuhinje **0 5 8**

Katarina Malenica, Prave vrijednosti **0 5 9**

Antonio Grbčić, Malik i Miculić **0 6 0**

Sven Car, Jesen **0 6 1**

Maro Mavrić, U berbi grožđa **0 6 2**

Tara Krmpotić, Uspavana ljestpotica **0 6 4**

Marin Tonković, Masline i vino **0 6 5**

Dora Lončarić, Uistinu je teško biti drugačiji **0 6 7**

Antonjela Antić, Noć **0 6 8**

Jelena Rubčić, Maškare **0 7 0**

Katarina Visković, Da sam zlatna svjetlost sunca **0 7 1**
Mateo Manestar, Jesen grli moj vrt **0 7 3**
Ena Ljubanović, More ki život... **0 7 4**
Karla Car, Što je čovjek samo prema ovom svijetu? **0 7 5**

Zabok

Lucija Švaljek, Ma može! **0 7 9**
Vedrana Petrovečki, Kad svijet postane prevelik **0 8 3**
Maja Košutić, Jedna misao dalje **0 8 6**
Lucija Kušan, Kip Gournje Stoubice vu zimu 2012. **0 8 9**
Lucija Horvat, Lica koja nas okružuju **0 9 1**
Stella Ban, Pouka u ljubavi ili kako se ljubav množi, a ne dijeli **0 9 4**
Tea Jurinčić, Ponovno svoj **0 9 6**
Katarina Plancutić, Imaju li grlice menstruaciju? (Mirko se vraća
kući) **1 0 0**
Marin Medved, Memorjska kartica **1 0 3**
Lorena Sitarić-Knezić, Voliš li život? Onda nemoj tratiti vrijeme jer je
od vremena sastavljen život. **1 0 4**
Mateja Lisak, Vinograd **1 0 7**
Anica Rumiha, Kaukva so tou deca nes! **1 1 1**
Ines Vlahović, Bila sam dječak **1 1 3**
Vanja Kunštek, Agent Pep i nestanak miševa **1 1 4**
Lucija Hlupić, Vinagora **1 1 6**
Vito Lončarević, Zbunjola **1 1 8**
Josip Čekolj, Lutanje gradom **1 2 0**
Blaž Ordanić, Legenda o ljetu **1 2 3**

L i k o v n i r a d o v i

Poreč

Nora Kraljević **0 0 7**
Gea Brajković **0 1 0**
Gabriela Tadić **0 1 5**
Edin Omerović **0 1 6**
Daniel Vuk **0 2 1**
Marina Uljančić **0 2 2**
Ivana Bošnjak **0 2 5**
Andrea Matošević **0 2 8**
Lorena Pranjić **0 3 1**
Linda Korotaj **0 3 6**

Crikvenica

Milena Grbac **0 4 1**
Kristina Sobol **0 4 4**
Leon Kuljiš **0 4 7**
Karlo Ninić **0 4 9**
Marija Magdalena Šamal **0 5 2**
Mateo Čosić **0 5 5**
Matea Vuković **0 5 6**
Sanja Šop **0 5 8**
Ivor Domjan **0 6 0**
Karlo Ninić **0 6 1**
Karla Antić **0 6 3**
Miradije Xheladini **0 6 6**
Hana Friš **0 6 9**
Ena Đipalo **0 7 2**
Michelle Butorac **0 7 4**
Tomislav Dragoje **0 7 5**

Zabok

Božica Breber **0 7 7**
Tihomir Krklec **0 8 0**
Klaudija Petrić **0 8 4**
Ivana Bajcer **0 8 8**
Anđela Bračun **0 9 2**
Valentino Kovačićek **0 9 4**
Darijo Bratovenski **0 9 7**
Ema Smolić **1 0 1**
Stjepan Završki **1 0 2**
Kristijan Posavec **1 0 6**
Monika Čulig **1 0 9**
Petra Hac **1 1 1**
Doris Horvat **1 1 4**
Ivana Hanžek **1 1 7**
Karlo Borovčak **1 1 8**
Ana Rogina **1 2 1**

